

974. g. 1929.
+
Délután örök találkozás a viganál
tört délután végig.

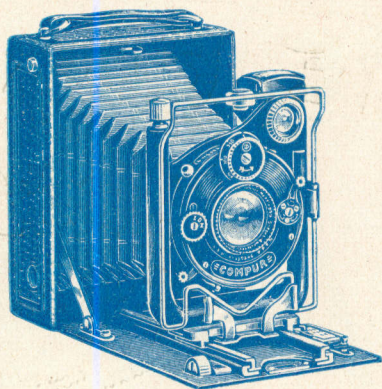

MAGYAR CSERKÉSZ

X. ÉVF. 17. SZÁM.

Ára 64 fillér.

1929. SZEPTEMBER 15.

Kirándulásaink
legjobb megörökítője

HATSCHEK
és **FARKAS**-tól

egy fényképezőgép.

BUDAPEST,

IV. kerület, Károly-körút 28.

Fiók:

VI. ker., Andrassy-út 31. szám.

Cserkészeknek árengedmény!
Kérjen árjegyzéket!

A
MAGYAR
CSERKÉSZ

előfizetési ára:

Negyedévre 2 pengő,
félévre 3.60 pengő,
egész évre 6.40 pengő.

Előfizetni lehet a Magyar Cserkészszövetség Gazdasági Hivatalában: V., Hajnal-utca 6., készpénzzel, vagy postautalvány útján, vagy a Magyar Cserkész 31.428 sz. postatakaréki csekkszámán.

*

A Magyar Cserkészszövetség
hivatalos lapja a

VEZETŐK LAPJA

Szerkeszti DR. KOSZTERSZITZ JÓZSEF

Szerkesztőség:

Sopron, Szent Imre-Kollégium.

Kiadóhivatal:

Budapest, V., Hajnal-utca 6. sz.
(Cserkészház)

Előfizetési ára:

Félévre 2 P. ~ Egész évre 4 P.

A m. kir. honvédség zenekari szállítója:

Sternberg

kir. udvari hangszergyár

Budapest

VIII. kerület, Rákóczi-út 60. sz.

(Saját palotájában.)

Hegedu ... 5 P
Jóhangú ... 8 P
Jóhangú és jó-
kidolgozású ... 10 P
Még finomabb ... 12 P

Gitár. ... 20 P
Kitűnő hangú ... 30 P
Remek hangú,
erős ... 40 P
Mandolin ... 17 P

**Cserkész-
harmonika**
12 P
Kétváltós ... 16 P
Kétsoros ... 18 P

**Koffer-be-
széőgép** 40 P
Kitűnő hangú,
remek munka ... 55 P
Pompás hangú
luxusgép, mely-
ben 6 db lemez
helyezhető... 65 P

**Cserkész-száj
harmonika**
P 1-
Egész finom P 1 50

ENRILO-nak

a kitűnő szomjcsillapítónak, egyetlen
kulacsból sem szabad hiányoznia.

Jól cukrozva üdítő és egészséges ital,
mely különösen hosszabb túráknál
nagy ellenállóképességet kölcsönöz.

Kizárólagosan honi nyersanyagok-
ból gyártja

a **FRANCK HENRIK FIAI RT.**
nagykanizsai és mosonszentjánosi hazai gyáraiban.

MAGYAR CSERKÉSZ

A MAGYAR CSERKÉSSZÖVELETSÉG HIVATALOS LAPJA

SZEMLE.

lehetett volna olyan, amilyen volt. Eljen tehát, hogy továbbra is dolgozni tudjon minden magyar cserkész!

A szemlélet azonban, melyet most tartok, ezzel az „élet”-nel nem óhajtom befejezni. Az általános magyar cserkész életét, a nyári táborozásokat és az angliai szereplést is szem előtt tartva, két dolgotra kell minden cser-

Az első az, hogy a magyar cserkész tömegében, nyil-
vános fellépésében és szereplésében, hogy úgy mondjam
a *cserkészek ünnepe* napján elsősorban és kiválói! Ahogyan
valami kívánmi valót maga után! Mily nagyszerű egy cser-
kész tábor elsősorban fegyelméletével, erős, kitartó
munkájával, kiváló szociális érzékével, tiszta barátságá-
val, mely áhítatával és kedves előzékenységgel! Mily
pompás lehetett az angliai együttes, hogy oly kitüntetően
szerepelt, megfizették és szinte tombolva ünnepeit és
keblükre ölelték őket az angol városok! Tehát valóban
kittűnő a magyar cserkész-együttés! Hanem nem gondol-
játok, hogy itt az ideje már annak, hogy minden egyes
cserkész *utja* és *élete* ily hódító legyen? *Egyenkint* és
együtt minden olyan minden cserkész, mint ami-
lyen most tömegében! Anglián után hódítsuk meg a ma-
gyar városokat, a táborok fegyelmét, kitartó, becsületes
munkáját, áhítatát, előzékenységet vigye minden cserkész
háza az ő szűkebb kis otthonába, onnan pedig az isko-
lába, a műhelybe, a hivatalba, az egyetemre, onnan pedig
ki az utcára! Ez legyen most a főtörökves: *egyenkint*,
mindenkint és *mindenhol* olyan leszek, mint amilyennek
a tökéletes nagy cserkészösszeállításban kell lennem!

A másik mondanivalóm jobb megértéséhez egy képet
kell használnom.

A magyar cserkészet képességével, eddig elért ered-
ményével úgy áll előttem, amint virágnyíláskor a Nép-
liget csodaszép, hatalmas orgonabokrai. Olyanok ezek
mint a Bazillikának a kupolája, le-
öntve pazarul és gazdagon nyíló orgonavirág-erdővel!

Szinte görnyednek az ágak a virág rengeteget alatti
Kedves Cserkész Testvéreim! A magyar cserkészet ki-
virágzásait ma már oly bőségesnek tartom, hogy nem-
csak a cserkészet fájának ágai görnyednek alatta, de félék,
hogy ma-holnap már el sem bírja és elkezdnek az ágak
törödezni! Tehát figyelme! Ne szorgalmazzuk a virágzás,
de minden erőnkkel törzságit edzzük, erősítsük, vasta-
gítsuk! Mit jelentsen ez? Azt, hogy most egy jó ideig —
évekig — félre minden külsőséggel, ünneppésséggel, ügyne-
vezet „nagy megmozdulások”-kal és minden munkát a
könyveden elbírja és hordozója lehessen minden cserkész
a nagy cserkészerényeknek! Ne féljünk attól, hogy így
virágneikülüli rideg körök, vagy durunokok leszünk! Ellen-
kezőleg, erőteljesebb virágzás fog bekövetkezni azzal
az előnyvel, hogy szilárd, erős vára, hordozója is lesz a
cserkészerények kivirágzásának!

Ezzel vége is a szemlémet!
Amint kiüldök, az baráti készsorsítás, amit kérek és paran-
csolok, az az egyenkint jó cserkészesség és a belső munkai
Witz Béla.

rdök hús mélyén, Duna, Tisza partján nem állnak
már a cserkész-táborok. Külföldi utjáról is ha-
zart már mindenki. A szülők és vezetők lelke-
ben az aggodásnak és a pusztán szeretetből fa-
kadó félelemnek örökmécsesét is kialudtak, mert teljes
Nyugodtan tarthatunk tehát szemlélet a fölött, ami körü-
löttünk és velünk történt. Temérdek sok álló- és mozgó-
tábor vonul el szemünk előtt, mindegyik a maga sajátos
zsiibongó, eleven életével; látunk külföldre induló csapa-
tokat; itthon halljuk a cserkész-regősök regölését; bala-
toni villákból, erdészlakokból pedig fényes lobog sok kis
cserkész kék nyakkendője. És? Es végül Szigetországá-
ból a drága magyar földre, a kizárólagos és egyedüli ott-
honába berobog egy hosszú vonat, árvalányhajás „Hun-
gária” jelzésű cserkészek sok százával...

Először is minden idők számára rögzítsük le őszinte
és mélyeséges halánkat a Gondviselés iránt, hogy a ma-
gyar cserkész a világ nagy és kis népeinek hatalmas ta-
lalkozóján úgy állta meg a helyét, ahogy megállta.

A 850-es létszámú magyar csapat Angliába való útra-
indulásakor telve volt bizakodással és szép reményekkel.
De azt hiszem, hogy minden nemzet így indult útjára,
mert hitvány és elveszett nép az, melynek önbizalma és
reményei nincsenek. Ott azonban, ahol 42 nemzet talál-
kozik, a népek eme nagy és tarka forgatagában, még a
legnagyobb is egyzserre eltűnik és csak egy pont lesz a
sok között. Még az ágaskodó önbizalom és a tarka szép
reményeségek sem segítenek, hanem keresik és mérlegre
vetik az önbizalom alapját, melynek súlya és benső ér-
teke szerint osztályozódnak a nemzete.

Es ti, magyar cserkészek, tudjátok meg, hogy azért ör-
vend nektek mindenki és azért büszke rátok szinte az
egész nemzet, mert önbizalmatoknak és reményeiteknek
szilárd és súlyosan értékes alapjai voltak. Oly alap, mely
Anglia földjén azt a kis magyar pontot felettébb észre-
vehetővé, szeretetreméltóvá és megbecsültté tette. Mindaz
amunka és teljesítmény, amit ennek az erdeménynek el-
érésére érdekében tettetek, az volt a ti részletekötől a becsü-
lettel elvégzett *jó cserkészmunka* és egyzsermind ez volt
az egész angliai útnak *igazi értéke!*

Es vajon most mindezért köszönetet mondjak vagy
megdicséreljek benneteket? Nem teszem egyiket sem,
mert hiszen a magyar cserkész angliai útjával nem fe-
jezte be küldetését. Nekünk meg nagy és fontos utaink
vannak, reményeink száma pedig igen nagy, amit mi tel-
jesíteni akarunk. Majd ha mindennek a végére értünk, ak-
kor jöjjön, ha jönnie kell, a dicsőeret és a köszönet. Most
csak *kezet szorítok veled*, magyar cserkész, a továbbbi be-
csületes és erőteljes magyar munkát kérő és parancsoló
készsorsítással! Es ez a kézfogás *minden* magyar cserkés-
nek szól! Mert az Angliát megjárt 850 cserkész is meg-
mi is nagyon jól tudjuk, hogy az az erdemény, amit ott
kinn elérték, nemcsak annak a 850 derék cserkésznek az
érdeme, hanem az *összcserkészet*, mely nélkül a 850 sem

A JAMBOREE ÉS A MAGYAR CSERKÉSZ.

A cserkészvilágnak kétségkívül legnagyobb eseménye volt ez esztendőben a csak néhány napja lezajlott birkenheadi jamboree.

Nemcsak a világ cserkészeinek, hanem a magyar cserkészvilágnak is sokáig kell éreznie ennek hatását. Hiszen több mint 800 cserkésztestvérünk képviselte ott a mi mozgalmunkat. Mi, a jamboreen résztvevő cserkészek és vezetők nem némulhatunk el a tapasztalatgyűjtés s a végzett jó munka után. Minden jót és szépet, amit a világ cserkészeinek közös, nagy táborában akár tapasztalat, akár élmény formájában magunkba szívunk, nemcsak törekvésünk, hanem kötelességünk is kitárni azok előtt a cserkésztestvérek előtt, akik nem lehetnek velünk, de a szívük vágyával, lelkük szeretetével, értelmük érdeklődésével szüntelen kísérték a mi munkánkat.

Sokféle módja lesz annak, hogy a jamboreeról tiszta képet kaphasson minden cserkész. Az újságcikkek, amelyek mind cserkésztől valók, már eddig is sok mindent megírtak. De természetesen, ezek elsősorban a nagyközönség számára íródtak, tehát nem elégíthetik ki a cserkészvilágot. Képeket is látott mindenki már, de

ezek csak olyan képek voltak, amelyekhez épen hozzá lehetett jutni hírtelen. Bizonyosan sokat beszéltek is már tinéktek a hazaérkezettek, de ezek az érdekes előadások is inkább az ideges kérdezősködésekre adott rendszertelen válaszok voltak. Eszembe sincs, hogy lekicsinyeljem ezeket az első értesüléseket, hiszen talán épen ezek voltak a legérdekesebbek épen frissességüknél fogva, azután meg az is bizonyos, hogy igazak voltak ezek a hírek is, hiszen cserkésztől származtak. Mégsem elégedhetünk meg ennyivel. A jamboreeról joggal várhat

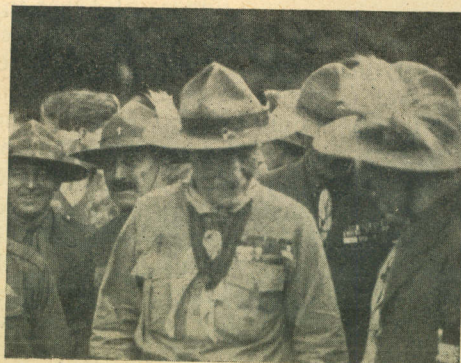
egészen rendszeres beszámolót a Magyar Cserkész minden olvasója. Nem fogtok hiába várni. Azt azonban ne várjátok, hogy mindjárt a legelső számban mindent megírunk. Még ha technikailag keresztülvihető volna is ez, akkor sem tenném meg.

A jamboree olyan nagy esemény volt, hogy arról nekünk, kedves cserkésztestvérek, sokat kell beszélgetnünk. Le fogjuk írni az eseményeket egyszerűen időrendi egymásutánban is, főként azért, hogy a jamboreeisták kiegészíthessék esetleges hiányaikat a naplókban, de meg azért is, hogy így egytömegben lássa mindenki, akit ez érdekel, hogy milyen rengeteg esemény pergett le előttünk néhány nap alatt.

A kronológikus beszámolón kívül a fontosabb eseményekről és tanulságokról külön cikkeket írunk. Remélem, hogy módom lesz sok ifjú cserkésztestvérem írását is közölnöm. Hiszen benneteket talán épen az érdekel legjobban, hogy a fiúk hogyan látták a jamboreet? A vezetők is be fognak számolni a maguk tapasztalatairól, megfigyeléseikről. Lesz cikk, amely a magyar táborról szól, lesz, amely más népek tábori életét mutatja be, írunk majd az egyes népekről, szokásaikról, játékaikról. Nem feledkezünk el a praktikumok közléséről sem.

Hiszem, hogy sok érdekes és értékes gondolatot is közölhetünk, olyanokat, amelyek ott termettek abban a csodálatos világban, amelyek alkalmasak lesznek arra, hogy bennetek is új gondolatokat támasszanak.

Egészen bizonyos, hogy költőinket, szépirodalmi munkatársainkat is megihlette a jamboree s merem ígérni, hogy művészi, szépirodalmi formában is látni fogjátok 50.000 cserkésztest-

B.-P. a magyar táborban.

véreteknék nagyszertű sátorvárosát. — Képek is jönnek, hiszen fényképészünk szorgalmasan dolgoztak. A már kihirdetett fényképpályázat is szép eredménnyel bíztat. A legjobb képeket látni fogjuk a Magyar Cserkészben. Azután meg a mi kitűnő művésznők, Marton Lajos is sok rajtot készített. Azokban is lesz módok gyönyörködni. Mindezekből láthatjátok, hogy olyan óriási jámboree-anyag vár feldolgozásra, hogy annak sorban való leközlése nem történhetik meg egy vagy két számban. Ezt a számot jóformán teljeseen a jámboreenak szenteltük, de ez nem minden. Legyetek reá elkészülve, hogy a jámboreeri talán egészen karácsonyig mindig lesz valami lapunkban. Meg ne unjátok ezeknek a cikke-

nek az olvasását! Szeressétek mindegyikét. Olvassátok el és dolgozzátok fel magatokban az összes jó beszámolókat, hogy ti is átéljétek ennek az esztendőnek legnagyobb cserkészeseiménét, hogy a jámboree a ti lelketekben kereszttül is gazdagítsa a magyar cserkészmozgalmat!

Fogjuk hát a munkához! Jámboreeisták! Készítsetek a cikkeket! Harmincezer testvérünk várja azokat. Küldjétek be mielőbb a legjobbban sikerültéket, hogy legyen módunk a sok jó közt a legértékesebbet kiválasztani. Ennyi figyelemmel tartoztok azoknak, akik nem jöhettek velünk. — Itthonmaradottak! Fogadjátok szívesen irásainkat!

Kálmán bácsi.

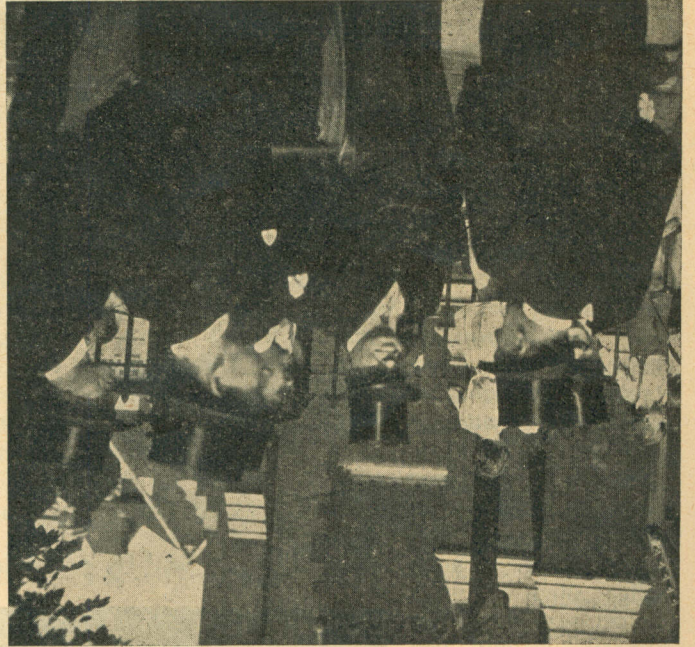
SZENT ISTVÁN TANÍTÁSA.

Sik Sándor beszéde, amelyet Szent István napján Londonban, a Szent György-székesegyház szöszekéről mondott a magyar jámboree-tábornak, a magyar követ, Lord Rothermere és a londoni magyar kolónia jelenlétében.

„Hol vagy, István király!
Teged magyar kíván.”

Magyarok, akik itt összegyűltünk a cserkészlet védőszentjének templomában, Anglia szívében, a mi nagy nemzeti szentünknek ezen a drága szent napján: azt hiszem, valamennyien a nagyság igézetében állunk. Nemcsak ennek a nagymerű székesegyháznak égtetői ívei töltenek el hatalmas erővel, hanem kívül is, messzebb is mindent nagysággal teljes a levegő; nagy emlékek, óriási benyomások között járunk. A parlament, a Westminster, Canterbury, Oxford egyetem város: ezek a nagy képek, járnak bennünk. Fülünkbe cseng a nyelv, amelyet az embertiségnek egy harmada beszél. Lelkünket megszállja annak az erőnek sejtese, amely a fél világot megszervezte. Mindez az óriás nagy erővel tölti el bennünket. Itt állunk kicsinyek a nagyság előtt.

Es most, ezen a történelmi napon, amikor tekintetünk szinte magától fordul vissza az ezeréves messzeségbe, úgy színik nekünk, hogy valami a mi mostani érzésünkhöz hasonló fölthette el ezer esztendővel ezelőtt őseinket is, amikor először tűnt föl csodálkozó szemük előtt az európai város. Ezek a nyilas nomád harcosok, amikor végigvonultak mokány lovakon Bizánc palotái, Itália csil-

Lord Rothermere és kísérete a Szent István-napi misén.

Hogyan viselkedik a kicsiny erő a nagysággal szemben? A gyengesség eltörpül, amikor szembe kerül az igazi nagysággal. Nincs ereje, hogy megálljon előtte, megremül, megzavarodik és akarva nem akarva, elveti magát, önmagából, az legfeljebb mint elleneséges megalkodás, mint sunyi gyűlölet, morgó gyűlölködés tud meggyilvánulni. Ez a szolgálélekek reagálása az erősebb hatalommal szemben. Ez volt a sorsa az apró törzseknek, akiket a honfoglaló magyarság itt talált az új hazában. Nem tudtak szembeállni az új erő hatalmával, elpusztultak, meg-

oldásában.

Hogyan viselkedik a kicsiny erő a nagysággal szemben? A gyengesség eltörpül, amikor szembe kerül az igazi nagysággal. Nincs ereje, hogy megálljon előtte, megremül, megzavarodik és akarva nem akarva, elveti magát, önmagából, az legfeljebb mint elleneséges megalkodás, mint sunyi gyűlölet, morgó gyűlölködés tud meggyilvánulni. Ez a szolgálélekek reagálása az erősebb hatalommal szemben. Ez volt a sorsa az apró törzseknek, akiket a honfoglaló magyarság itt talált az új hazában. Nem tudtak szembeállni az új erő hatalmával, elpusztultak, meg-

A kultuszminisztérium és küldöttjei a Szent István-napi misén.

semmisültek, felszívódtak: apró csermelyeik beleömlöttek a magyar vér nagy vízrendszerébe, és elvesztek benne. A magyarság keményebb fából volt faragva, semhogy így megsemmisülhetett volna. A keménység azonban még nem erő. A lágy gyengeség mellett van egy másik gyengeség is: a keménység gyengesége, a merevség gyengesége. A történelemben ez a gyengeség mint a plasztikának, a megérteni, idomulni, feldolgozni nem-tudásnak gyengesége, mint elzárkózás és tehetetlen idegenség jelenik meg. Ez a merev gyengeség csak az erőszak erejét ismeri; a nagyobb értékkel szemben csak két elhelyezkedést ismer: a gögös, tehetetlen közönyt vagy az ádáz, harcos gyűlöletet. Mindkét lelkiület terméketlen. Ereje csak addig tart, amíg a fegyverek ereje, és a történelemben nincs olyan fegyver, amely előbb vagy utóbb erősebb fegyverrel ne kerülne szembe. Ezt a gyengeséget mutatja a húnok és avarok történelmi szereplése. Volt bennük erő, hódítani tudtak, államot szervezni tudtak, de idegenek maradtak Európa testében és lelkében, nem tudtak akklimatizálódni, ezért nem tudták hatalmukat megtartani. El kellett pusztulniok. — Elsöpörte őket a nagyobb, az állandóbb, a mélyebb forrású erő.

Az első gyengeség nem fenyegette a magyarokat, a második, a merevség gyengesége annál inkább. A rablóhadjáratoknak talán dicsőséges, de véres korszaka, nem hogy bennünket kétségben e felől. A fegyver hatalma csak addig érvényesülhetett Európa nagy államaival szemben, amíg — és ennek előbb-utóbb be kellett következnie — több, jobb, erősebb és szervezettebb fegyvert nem hívott ki maga ellen.

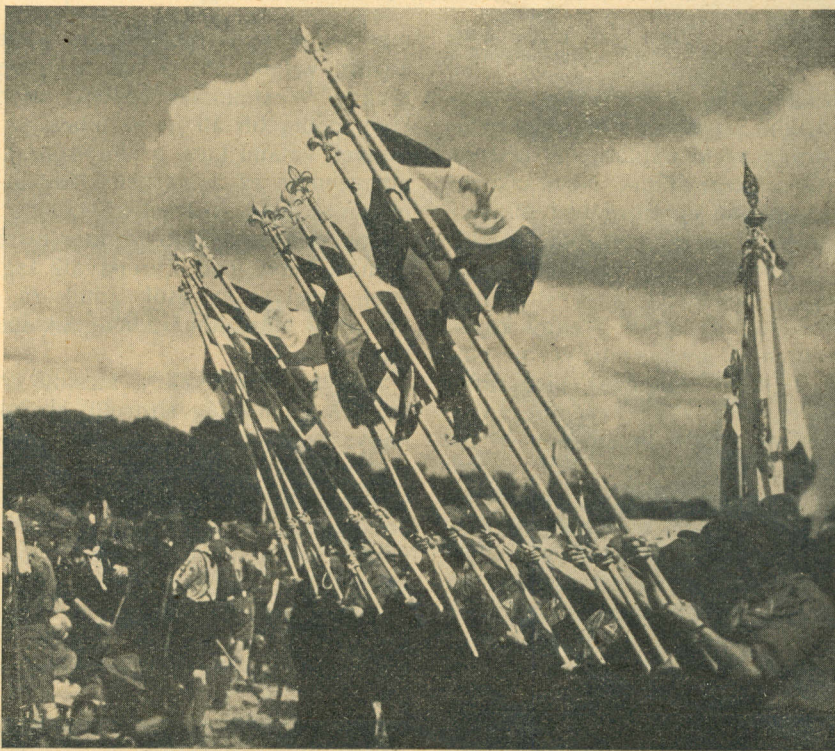
De a magyarság, amely Augsburgnál szembekerült a merev erőnek ezzel a halálos végzetével, megmutatta, hogy az erős népek közé tartozik. A Gondviselés, amelynek tervei voltak ezzel a messzről jött, sok viszontagságon, sok vérvesztésen átment kis nemzettel, egy nagy lángelmét támasztott, akiben egyesült mindaz, ami a magyar fajban érték és erő. Szent István alakjában a magyarság megfelelt a nagy történelmi kérdésre, amelyet élete vagy halála függött, megfelelt egyszer s mindenkorra, és győzelmesen felelt meg. Szent Istvánban a magyarság kongeniálisnak bizonyult Európával. Tekintetét — ezt a Volga-melletti pusztákon elmélyült sастekintetet, amely most a kereszténység ihletétől nyert lélekbe-látó erőt — rávetette a nyugati kultúrára és veséjéig látott annak. Rávetette a maga népére is és annak is lelkébe látott. Megértette, hogy a magyarság nagy történelmi kérdése nem az, hogy megtanulja-e a magyar nép a köriüllakó idegenek nyelvét, átveszi-e szokásaikat, állami szervezetüket, keresi-e barátságukat, hanem hogy megérti-e, megérzi-e, magáévá tudja-e tenni a nyugati kul-

túra lelkét. Szent István a maga zsenialitásával meglátta a nyugat nagysága mögött a lelket, azt a lelket, amely a kereszténységből táplálkozik, megérezte azt az erőt, amely Krisztusból, az evangéliumból, az élő keresztény életből hullámozott a nyugat népeibe. Ime, Szent István kongenialitása!

De Szent István, és benne a magyarság, nemcsak a látásban, az értésben és megérzésben mutatkozott zseniálisnak: megmutatta akaratának, építő erejének zsenialitását is. A nyugati nagyság titkát nemcsak felfedezte, hanem magáévá is tudta tenni. Nemcsak kitérte szívét a kereszténység erejének, hanem magába is fogadta, megemésztette, a maga lelkiségének szerves részévé tudta tenni és egy új kultúra alapjait vetette meg, amely keresztény kultúra, épen úgy, mint a német, vagy a francia, vagy az angol és mégis magyar kultúra, épen úgy, mint a honfoglalás előtti törzsek kultúrája volt. Szent István magyarsága itt valami újat alkotott.

A magyar egyház, a maga bensőségesen keresztény és mégis magyar életével, pécsi székesegyházával, ránk maradt töredékességükben és impozáns himnuszaival az Árpádok csodálatos és páratlan szent-dinasztiájával, elsősorban Szent Lászlónak, ennek a minden ízében magyar szentnek alakjával, kiben a magyar kereszténység ideálja testesült meg. Szent Lászlótól Nagy Lajosig diadalmas térítő tevékenységével: valami újat állított bele a világba: a keresztény magyar középkor kultúráját. És ezzel megmutatta, hogy nemcsak kongenialitás, hanem teremtő erő is lakozik benne.

Ime, a nagy eligazítás, a nagy tanulás, amelyet Szent

Ünnepi felvonulásoknál mindig elöl vitték a csapatok tábori lobogóit.

István ad a magyar századoknak. Az a drágalátos szent Jobbkéz, amelyet ma egy nemzet áhítattal hordoz meg Buda utcáin, a maga áldott újjával isteni újjmutatást ír a magyar égre. És ez az újjmutatás minden idők minden magyarjának szól. Nekünk is, szegény mai magyaroknak, akiknél jobban talán soha senki rá nem szorult. Viharban, vérben, történelmi válságok fordulóján élünk ma is, mint akkor, amikor a nomád magyarság zörgetett Európa kapuján. Történelmi válság rázza, lázasítja a világ-kultúrát is. Aggódo bölcsek a Nyugat alkonyáról beszélnek. A fehér faj hanyatlását, az európai kultúra pusztulását hirdetik. Ne keressük ma, van-e igazság jóslatainkban. Aki (mint mi) az angol világ nagyszerű benyomásait hordozza lelkében, nem egykönnyen fog hajlani pesszimizmusukra. De akár alkonyáról, akár csak megrázkódtatásáról kell szólnunk a Nyugatnak: bennünket, magyarokat, elsősorban nem a világ válsága, hanem a mi saját szűkebb, de végzetesebb és gyötrőbb válságunk érdekel. A válságban van a világ, ennek a válságnak megoldásához nekünk is kell, hogy szavunk legyen egyszer. De ez a mi szavunk

csak akkor lehet termékeny és alkotó erő, ha már előbb megoldottuk a mi saját, életre-halálra szóló magyar válságunkat.

A mi utolsó tizenöt évünket nem egyszerűen hasonlították a tatárjáráshoz, Mohácshoz, Világoshoz, En mind-ezeknél jelentősebbnek látom és mind-ezeknél döntőbbnek: Augsburghoz hasonlítanám. Az augsburgi vereség nagy történelmi figyelemre méltó volt a harcos, de merv magyarárságunk: így nem lehet tovább, ez az út a halálba visz, az eddiginél nagyobb, hajlékonyabb erőre van szükség. Trianon ilyen nagy történelmi felkialtója a magyar égen. A század-forduló magyarországra nemzeti képzelgések, nagyhatalmi álmok, felszínes életmóddal, hűség, szellemi csillag, de végzetes örököket takaró látszat-berendezések között, olyan irányban haladt, amelyben előbb, vagy utóbb el kellett vészenie önmagát. Ennek az útnak ter-

mesztes következménye volt a világháború, a forradalmak, Trianon. De a kez, amely a népeket lesújtja, utat is mutat a felemelkedésre. Trianon a félreérthetetlen történelmi ökölcsapás erejével kényszerítette ránk a nagy figyelmeltét: így nem lehet tovább! Újat, igazabbat, magyarázhat, erősebbet kell kezdenünk.

Mit? Hogyan? Szent István áldott jobja mutatja az utat. A nagy megoldás, amellyel megfélelt 900 évvel ezelőtt a történelmi végzetes kérdésére, egyetlen megoldás számunkra ma is. A Szent Jobbra kell néznünk, az ő új-mutatóját kell követnünk.

Mert követhetünk mást is. Ha visszanezünk az ősi századokba, találunk más feleleteket is. Ott látjuk a Koppányokat, Gyulákat, Ajtonyokat, akik nem érték meg a Nyugatot és nem érték meg a szent királyi örösi gondolatát, akik a pogány mevereség tehétlen dacával szegülnek az új idők, új gondolatok, a nagy kultúra élető lehetőségei ellen. Es ne gondoljuk, hogy ma mincsenek Koppányok, akik gögös mevereséggel hirdemnek Nyugattól elzárkózó, csak magunkba merülő, vagy álmódóva Keletre néző, fantasztikusán turáni, vagy lemondóan kis-magyar élet-programot. Es ott látjuk az egész múltban, de itt látjuk a magunk között is a Pétereket és Salamontokat, akik a hatalmas Nyugatra szegzedek koldus tekintetűket, onnan várták a segítséget, akik tédet hajtottak a segítő német császár előtt és aranyos lándzsa átnyújtásával fogadták hűbéruul az ellenséges Nyugatot. Ne nézzünk rájuk! Se Jobbra, se balra. Ne akarjunk sem elzárkózni, sem megalázkodni. Szent Istvánra nézzünk, a Szent Jobb tanítását fogadjuk lelkünkbe.

Diszelvonulás a hősök emlékműve előtt.

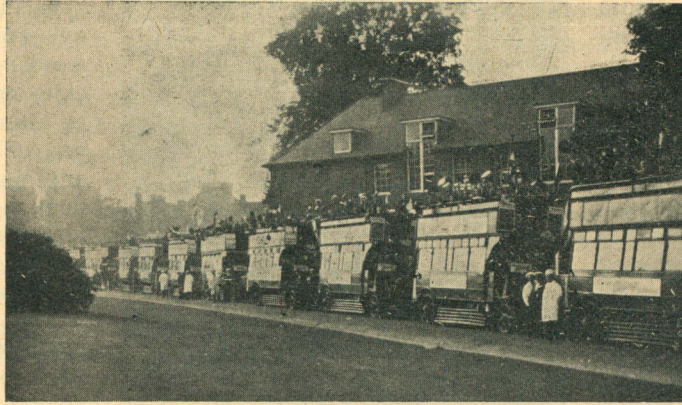

Khuen-Héderváry Károly főcserkész megkoszorúzza a londoni hősök emlékoszlopát.

Nekünk ki kell tárnai lelkünket a nyugati kultúra minden nagy-sága, minden ereje, minden termő-értéke előtt, mint ahogy kitárta Szent István, és kitárták a magyar történelmi legnagyobb nagyságai, az Arpádoktól napjainkig. Hálas tisztelettel kell néznünk a nagy tanító nyugati nemzetre és el kell fogadnunk tanításukat. El kell fogadnunk minden jót, de el kell zárnunk kapunkat a tőlük jövő minden rossz elől, mint ahogy Szent István beárta országát a magyarországi ellenére görögkövetéséget járó német püspök előtt. Hálaival és megható-sággal kell a Nyugat nagy népei felé fordulnunk, köztük a féle a nagy nemzeti felé is, amelynek csodálatos világát felmagasztosuló lélekket járjuk ezekben a napokban, amely nekünk Shakespearét és Dickenst adott, amely cserkészszobát új eszközt mutatót nekünk a fiatal magyar erő megszerzésére, és amelynek egy nemes fia olyan nagyszerű gesztussal állt mellénk. De nemcsak hála-vali kell járunk az angol világot, hanem tudatosan kitárt szívvel is, hogy megállásunk, megérezzük, mi a lelke ennek a nagyszerű nagyságnak. Ncsak az épületek tarkasága, a forgalom szédítő zaja, világ-megszervező erő impozáns gőpezete kabíton el, hanem érezzük meg, mit jelent az, hogy egy világbíródalom parlamentjének elnöke ma is gyapjaszásokon ül, hogy az angol kormány hivatalos lakomáját imádsággal kezdik, hogy a székesegyházakban főpapok fogadnak bennünket áldással és imádságos szóval, hogy Oxford minden egyes kollégiumának klasszikus művészettel megalkotott kápolna a központja, hogy a temp-lomok zsűfőva vannak vasárnap és az áldozóknak se szeri, se száma, hogy a londoni utca szédítő forgalomában és annyi más apróságot, amelyek mind lelket hordoznak, és egy nemzet életére szóló tanulsággal szolgálnak. Fogadjuk be ezeket a nagy tanulságokat fogékony szívvel — de magyar lélekbe fogadjuk. Amit a Nyugattól tanulhatunk, csak akkor lehet számunkra érték, ha magyar-ságunk erősítésére fordítjuk. Fiatal nép vagyunk! A magyar néplelek mélységiben olyan értékek szunnyadnak, amelyek a népzene, nép-dalon, népművészetben keresztül csak most kezdünk igazán megsejteni. Ezeket az értékeket kell kibányász-nunk lehető gazdag-ságban, ezeket megért-tenünk lehető teljességben, ezeket felszív-nunk, ezeket megter-mékenyülnünk. Minden, ami idegen, csak annyiban lehet értékes számunkra, amennyiben ezeket a nagy magyar értékeket segíti megáltalálni, magunkba szívni, termékenyebbé tenni. Ezzel tartozunk

magunknak, de ezzel tartozunk Európának is. Mi haszon nekünk az idegent utánozni? Ha még olyan nagyszerűen eltanuljuk is a német kultúrát, az igazi német alkotások mellett csak halvány másolat lesz az, amit ebben a nemből produkálni tudunk. A magyar kultúra hűbéri lándzsája, ha még olyan színaranyból lesz is a hegye, csak szerény kis kuriózum lehet a német szellem óriási arzenáljában. Ha még olyan szépen tudunk is francia képet festeni, ha még olyan csalódásig tudjuk is utánozni az angol politika intézményeit, ezzel sem Európa nem lesz gazdagabbá, sem mi nem leszünk értékesebbek. Nem a részleteket kell eltanulnunk a Nyugattól, nem a külsőségeket, hanem a lelket. Nem utánoznunk kell, hanem lelken kell megtermékenyülnünk. Azt kell meglátnunk a nagy nyugati népek kultúrájában, hogyan ismerték meg magukat, hogyan tudták kiépíteni önmagukat, hogyan tudtak alkotni önmagukból. Minekünk nem áll jól sem az indus turbán, sem a skót szoknya, sem a belga néptáncosok structollas fejdíszje. Nem állnak jól a szellemi structollak sem. A magyar tánchoz magyar ruha való, és a magyar kultúra csak a magyar nép lelkéből születhetik meg. Az emberiségnek, Európának csak ekkor lehetünk hasznára, a Nyugat számára csak akkor leszünk eleven érték, ha olyat adunk neki, amit kívülünk más nem adhat: a magyar értéket. Ezt az egyet más meg nem adhatja, pedig ezt az egyet várja tőlünk Isten és ember.

Az Uristen is ezt várja tőlünk. Istennek célja van minden néppel, minden fajjal, minden nemzettel. Mind-egyikkel más-más célja. Minden nép egy-egy külön szín az Ur palettáján: a nagy képhez szükséges valamennyi. Minden faj egy-egy külön hangszer az ő nagy kórusában: a nagy világszimfónia valamennyinek együttes zenéjéből

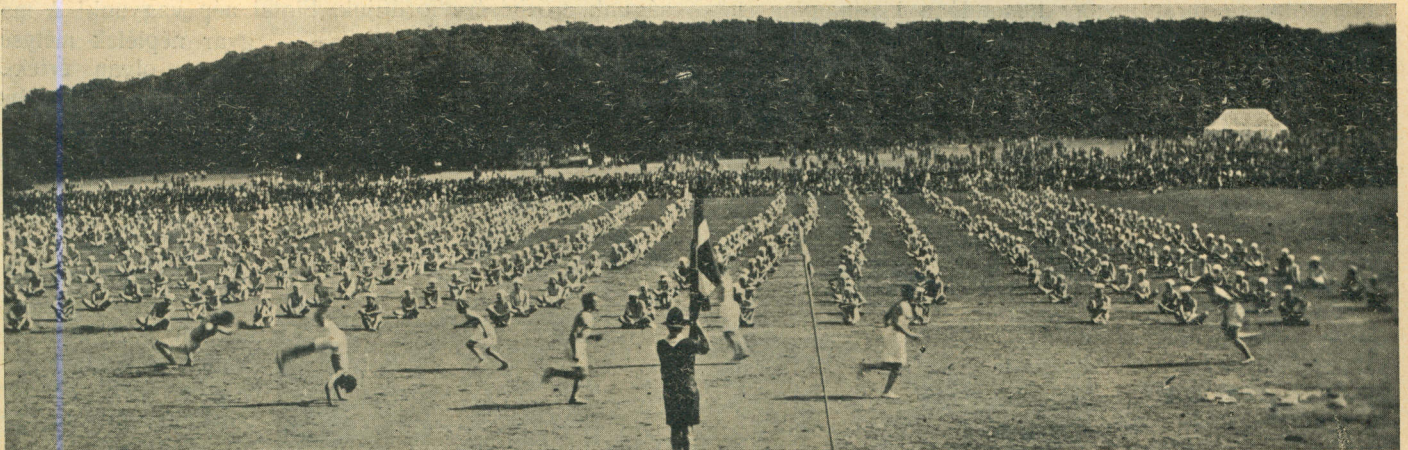

Az autóbuszok sora, amelyeken a kirándulásokra jártunk.

Petőfivel kérdezem: Ezer évig azért tartott volna meg, hogy most az utolsó habok elmerítsenek? Adott az utolsó években tenger megpróbáltatást, szenvedést — az Isten azt próbálja meg, akit szeret! — nagy figyelmeztetéseket — mindezzel semmit sem akarna mondani? Azért támasztotta volna ezt a nemes angol férfiút, aki új életre rázta a magyarságban az élethez való jog öntudatát, hogy ez a mély felbuzdulás egy agyremek, egy csaló képzelődésnek szóljon? Nem, az Isten semmit sem cselekszik céltalanul. Azért tartott meg, hogy éljünk; azért próbált meg, hogy jobbá legyünk; azért segít, hogy segítsünk magunkon. Élnünk kell és szólnunk kell. És mi élni fogunk és szólni fogunk. Még van egy kimondatlan magyar szó: ki fogjuk mondani. Ti fogjátok kimondani, fiúk, fiatal magyarok! De egy bizonyos: hogy a szó csak azon a nyelven hangozhatik el, amelyre Szent István tanította meg a nemzetet. Csak az lehet a dallama, amelynek első akkordját ő ütötte meg. Az élő magyarság útja csak arra vezethet, amerre a Szent Jobb mutat.

Ó dicsőséges szent Jobbkéz,
Melyre magyar óhajta néz,
Nagy öröme népünkek,
Drága kincse szívünkek,

mutasd az utat: megyünk, amerre intesz. Amen.

A dánok nagyhatású tornabemutatója.

Gyűjtsetek magvakat télire a madaraknak! — Itt az ideje, hogy előre gondoskodjunk hasznos madaraink számára téli eleségről. Szabadban való járás-kelés közben könnyűszerrel összegyűjthetünk még megfelelő mennyiségű csipkerózsa, galagonya, som, fagyöngy, fagyal, kőköly, bodza, papsapka, berkenye, naspolya, boróka bogyót, napraforgó-, tökmagot, diót stb., hogy legyen majd mit raknunk etetőink asztalkájára.

JAMBOREE ES JÖVŐ CSERKESZMUNKA.

A jamboree magyar és cserkészszempontból annyira jól sikerült, hogy ki sem merem mondani. Az összeműködés olyan csodálatos volt, minden fű annyira helyt állt, hogy mindegyiknek külön-külön szerethem megszortítani a kezét és azt mondani neki:

— Testvér! Te teljes jogú tagja lettél a magyar jövőnek. Te a magyar nemzeti kincs egy darabja vagy. A te lelked szent érzelmeiből és tiszta vágyódásaidból építlük fel az új hazát és azon a gonosz nem fog többé erőt venni. És hogy annyira jól sikerült, hogy többet értünk el egy első helyezésnél, amelyet talán irigyelének is, azt mutatja, hogy a jó Isten annyira gondunkat viselte. Mert talán csak nem gondolod, hogy a gyöngge emberekből álló parancsnokság vezetése érte el itt a sikert? A jó Isten szerezte azt a munkát, amelyet vállaltatok; a jó Isten úgy találta, hogy tiszta szándéku és gondolatú magyarok vagytok, hordozói egy gigantikus súlyú, kegyetlenül kemény végzetnek és ezért megmutatta, kezét. Megmutatta, hogy ezen az úton találjátok a boldogságotokat! Ti pedig megmutattátok, hogy megértettétek a magyar egyetértés ímelmét!

Ez az, amit érzek, ha arra a tündérsereg gondolk, amelyet cserkésznyelven jamboreenak hívnak és arra a pompás magyar cserkész, akit jamboreestának hívnak. Lehet, hogy volt, akinek élvezetet megzavarta valami kellemetlenség, hiszen harcon mentünk át, de az én hitem szerint minden egyes cserkész felül tudott emelkedni a napi apró zavarok nehézkedési nyomatakán és meglátta az igazi szepet, jót és tiszta értéket. Meglátta, elhozta és elni fogja itt tovább.

Film, albumok, könyvek stb. és a M. Cs. cikksorozatai is részletesen el fogják mondani, mi és hogyan történt. Feltegetni, méltatni, magyarázni is fogják a tanulságokat. Amikor ezeknek a feldolgozásoknak az elején vagyunk, én azt a feladatomat látom előtérbe nyomulni, hogy a jamboree alapján elénk táruló jövő lehetőségeiről szóljak — ahogyan én látom.

Bizonyos, hogy nyugodtan megállapíthatjuk, hogy jó úton járunk. Anélkül, hogy magunkat más nemzetek cserkésze fölé akaránk emelni, megerősíti önértünket az az adat, hogy van mit kívünni. A cserkészület jelentősége kiszélesedett és mi új feladatokat előtt állunk. Visszatekin-teni is kell, de hasonlíthatatlanul nyomósabb ügyünk a jövő munka irányának megtalálása.

Ezek alapján, ha mindentől függetlenül, csak magától a tárgyilagos célkeresésért lehetne szólnom, az alábbiakért beszélnék.

1. Nyelveket kell sokkal alaposabban, sokkal praktiku-

3. Apómi azokat az *összeköttetéseket*, amelyeket most szerezünk. Szövetségi alapot javasolnék, hogy a költések a szegényebb cserkészeket vissza ne triásszák.

4. Már 3 éve meggyőződtem annak a helyességéről, amit most mondok ki. Eddig nem volt időszűre, talán nem is értették volna meg. Talán túlzásnak tartották volna, mint azt a javaslatot, hogy az egyes cserkészpróbaokada-itelesét tegyük ünnepléyes akcióvá. A mostani gondolat: *pléniáljuk át a cserkészületet az indiai motívumot!* Hiszen az európai észjárás szerint átalakított indiai vonásokat használjuk: Winnetou, Old Shatterhand, pányva, késdobás stb. De ez nem az igazi. Akik az amerikai próbadukciót látták és lelkesedtek érte, azok tudják, hogy ott is nyernének általa.

5. Legközelebbi cél: *bemenni Franciaországba Szeret- nek jövőre 80—100 főnyi jó magyar cserkészhadat francia táborokba szétosztva látni.*

6. Most főképp a nagyobbakhoz szölok: egy nemzetnek mindig kell tudnia, ki a barátja, ki a barátság. *Külpolitikai közvéleménynek* kell lennie. Eddig a magyar társas-

A magyar tábor főkapuja. A kapuban elől áll Temesi Győző parancsnok

2. Minden erővel *folytatni a külföldiáradást*: ezt minden megnyes nyelvelsajátítás a folyékony beszédig.

vannak, már egész tábor alatt magyarul beszélnek. Intézsztunk be külföldi táborokba; egyeseket, mert, ha ketten csak a félénkséget kell legyőzni. Olyan cserkéket csereké- szek között nem nehéz létrehozni, amikor *egyes* fiúkat világtörődék működnek mindenfelé, csak be kell kapcsol- mindazt, aki levelezni akar, a világ minden népevel. Nagy zése, amely összeköti legalább minden középiskolában megadnék, amely csak lehetséges. Nagy írda berende-

A jamboree egyik legnépszerűbb csoportja volt a skótok 150 tagú zenekara. Minden parádén szerepeltek, épúgy, mint a magyar zenekar. A sike-
rekben is testvérek voltunk.

dalom hozzá volt szoktatva, hogy mások csináltak helyette külügyet. Ahhoz is, hogy hallgatásra szorították és ha másként nem lehetett elhallgattatni, valamilyen bagatell ügyet dobtak a köztudatba, hogy azon rágódjék. Bele is harapott rendesen, mert nem volt külügyekben közvéleménye. Az idősebb cserkész évjáratoknál most arról van szó, hogy új nemzeti jelentőségű cserkész „tantárgyat” vegyenek fel: a *külföldismét*. Lehet, hogy ez a szó egészen rossz: nem érdekel ebben a pillanatban. A jelentése, a tartalma, hogy *megismerni* tanuljunk kultúr-nemzeteket, *megítélni* az országot és a népet. Auslands-kunde — mondja a német. To see the World — mondja az angol. Személyes összeköttetésekét kívánok minden cserkész részére gyakorlásul, hogy tudjon a világ parkettjén mozogni, ha sorsa odaveti. Tapintatosnak, ügyesnek, nyugodtnak, erélyesnek, nyájásnak lenni nemzetközi társaságban és érintkezésben, pusztán csak a világszemlélet kialakításáért. Nem jelent egyszersmind diplomáciai, konzuli pályára való készülést. Nemzeti tartalmú feladatot jelent. Tudni tisztelni más jogát, nyelvét, vallását, megszabadulni kicsinyes sovinizmustól, a magyar értékeket hidegen, tárgyilagosan összemérni a másokéval és kíméletlenül előtérbe helyezni, ami igazán magyar érték — életre való missziót jelentenek.

Eredmény csak akkor lehet, ha úgy összefogunk egy lélekkel ezekért a célokért, mint ahogyan a jamboree-n összefogtunk. Sem a próféták, sem a szóló apostolok nem érik el. Emelkedett lelkű magyar tömegek érik el. Legyen öntudatos meggyőződésű és világnézetű, kemény derekú középosztályunk — így is lehetne mondani. Meg is lesz!

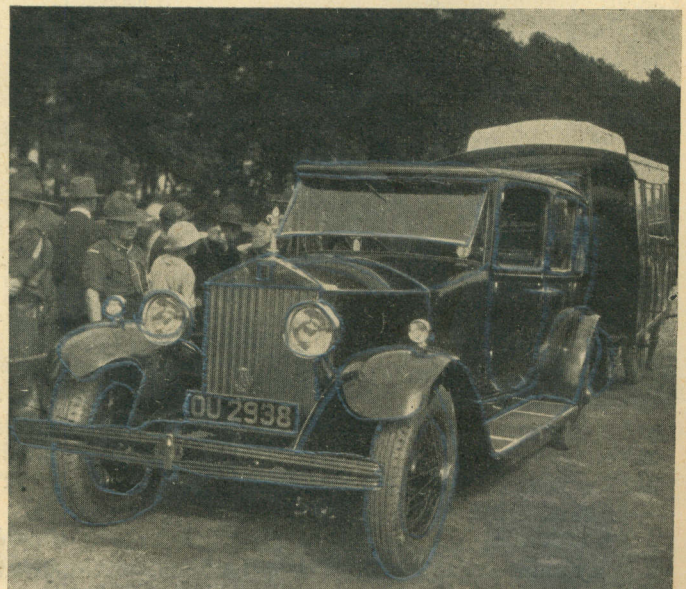
Lehet, hogy ezeket túlkomoly dolgoknak ítélik. Előtte annak a magyar jamboree-stának a képe van, aki mindenre figyelt. Éreztem én sokszor, hogy találkoztak a gondolataink. Érzem, hogy a nagy többséggel most is találkozunk. Csak nem bizonyos, hogy szerencsésen mondtam-e el mindent. De, ha valakit érdekelne, hogyan látja a parancsnok az új célokat, mit tanult a III. világjamboree-n, hát ez az. Nem sok: ti azonban az egész jövővé tehetitek. Azt is érzem egyszersmind, hogy megbízást adtok nekem arra, hogy a mi szeretett Magyar Cserkészünkben való első jamboree megszólalásainkkor valamenynyitők nevében kifejezzem a jamboree-sták testvéri ölelését minden magyar cserkész részére, aki nem tudott elmenni.

Sokat gondoltunk ám mi is reátok. Tudtuk, hogy benneteket is képviselünk, hogy Nektek majd számot kell adnunk kint való sáfárkodásunkról.

Temesi Győző.

A jamboree legöregebb cserkésze.

A B. P.-nek ajándékozott pompás autó.

Aki látta azon a felejthetetlen estén, amikor Rothermere velünk vacsorázott, az ajándékórát tartalmazó csomagokat kibontó gyermekserget, az sohasem felejtí el a csodálkozásnak és örömek bájos tükrözését ragyogó ifjú arcukon. Csak akkor értettük meg, hogy milyen szép volt ez így, ahogyan a Lord akarta: legyen az ajándék *csak* a gyermeké, azé, aki a legőszintebben, legboldogabban tud örülni; a gyermeké, akiért történt minden, a jamboree is, meg a nemes Lord vendéglátása is.

Igen, az egész nagyszerű akció alatt szüntelenül ezt éreztük, hogy Rothermere a gyermekek legmegértőbb barátja, aki megérzi, hogy mi a legkedvesebb, hogyan a legjobb. De láttuk is ezt abban a tekintetben, amellyel gyönyörködött a mi fiainkban. Kedvesen mosolygó arcán az édesapának gondoskodó szeretete, a jó embernek nemesszívúsége, a gyermekért való áldozásnak tiszta öröme ragyogott.

Meg is érezték ezt a gyermekek. Olyan lelkesen, olyan igazán ünneplték, éltették, ahogyan csak azért tud lelkesedni gyermek, akiről őszintészerűen érzi, tudja, hogy a lelke szerint való melegszívű barátja.

Mi pedig, akik a gyermekekkel együtt éreztük az ő gazdag, áldozatos szeretetét, boldogok voltunk, hogy azt a férfiút, akit eddig is legőszintebb tiszteletünk övezett, most még nagyobbán láttuk: úgy láttuk őt, mint a gyermekeknek jóságos, melegszívű barátját.

Magyar cserkészek! Tiszteljétek, szeressétek lord Rothermeret, mert ő nagyon szeret benneteket!

V. K.

Rothermern lord. A Szent István napi istentisztelet után ép a zsbongó, templomból kitóduló magyar fiúkban gyönyörködik, amikor szemfüles fényképészünk „lekapta”.

TURÁNI TÁBORTÚZ.

Buzna Kali és Kendy Jóska együtt járták a nagyvilágot. Tegnap például Skóciában voltak, aztán átsétáltak Kanadába s minthogy ebédig volt még idejük, átnéztek egy félórára Ceylon szigetére a szingalézok közé.

Ezt a csodálatosnak látszó világiarást gyermekország fejedelme, a nagy varázsló, Baden-Powell tette lehetővé. Egyszerűen eltüntette a távolságot a népek között. Egy más mellé telepítette Indiát és Dániát, Ausztriát és Ceylont, Magyarországot és Skóciát, Amerikát és Japánt.

A Liverpool mellett elterülő Arrowe-park tisztásain ötvenhat kis állam állt együtt olyan egyetértésben, hogy megszegyenítették a felnőttek országait.

Az Arrowe-park színtere lett a legideálisabb „Egyesült-

Államok“-nak: a nép-rajok a bábeli nyelvzavar dacára is megértették egymást.

Kialakult egy sajtós nyelv, a jamboree-nyelv, amely nagyjában a következő elemekből állt: egy kis elferdített angol, — a nyelvtan teljes mellőzésével; hindú, japán, dán, német, lengyel, bulgár, finn, észti, görög, holland, francia, néger, svéd, magyar elemekből elegyített nyelvtörmelék; jó adag mosolygás; egy tucat vállveregetés, ugyanannyi hátbavágás, kézrázás, ölelkezés: — végül a kéznek és láb-
nak százötvenháromféleképpen kombinált mozdulata.

Buzna Kali egy kicsit tudott angolul, — nem sokat, de

„Falu“ az indiai táborban.

Indián wigwamok az amerikai táborban.

oly sok szellemi kapcsolatlunk volt a történelem folyamán. Mit kaptam én a finnektől vagy a voguloktól? Semmit. Nem értem őket, tehát nincs közöm hozzájuk.

Jóska szomorúan hallgatott. Estefelé elmentek a tábortüzhöz. A magyar csapat is szerepelt, azt akarták élvezni. Nem mintha újdonság lett volna nekik a tarogató-szó s a magyar nota, inkább azt élvezték, hogy az idegenek hogyan élvezik a magyar bemutatásokat.

A vegyes-táborüz érdekes látvány. A réten egy nagy deszkapódium, ettől jobbra és balra tűz ég. A tereket tarka cserkészzőmegg lepi el, mögöttük áll a nagyközönység.

A pódiumon mikrofon, a magasban hangszóró tölcse-rek. A táborüz vezetője mikrofonba beszél s a recsegő hang idegenül kibál alá a tölcserék-ből.

Ezen az estén előszór is elnekeltek azt a notát, hogy: London ég és nincs víz az oltáshoz. Az összes nemzetcserekk-szei együtt énekeltek, mert könnyű a szövege. Az optimisták úgy módosították a szöveget, hogy: van

A legkisebb kiscserkész, egyik legnagyobb magyar vizicserekséssel.

nadrágot foltozni. Volt macskanyávogás, kutyaugatás, nyok és parkett-torna.

Kali jól érezte magát. Együtt harsogta a többivel a „London burning”-et s a büvészmutatványnál közbeszólt s általában derültséget keltett. S mikor az egyik szereplő a kutyaugatást utánozta, Kali belekukorékolt.

Szóval folyt a tréfa, csattogott a taps s a közönység is meg volt elégedve a szórakoztató mutatványokkal. Jóska megfogta Kali karját:

— Gyertünk tovább. Egy másik tábortüzhöz.

— Jó — kapott a szón Kali —, gyertünk. Csak még a tarogatót meghallgatjuk.

A magyar tárdalom hangszere belezokogott az éjszaka-bába. Egyszerre elkomolyodott mindenki. Mintha elfúj-

epen eleget ahhoz, hogy büszke lehessen rá.

Mindenkit megszólított angolul, még az angolokat is. Elárulom, hogy az angolok kivételével majdnem mindenki megértette őt.

Osszabarátkozott az egész világgal.

Kendy Jóska más fából volt faragva, vagyis nem fából, hanem ázsiai kemény sziklából.

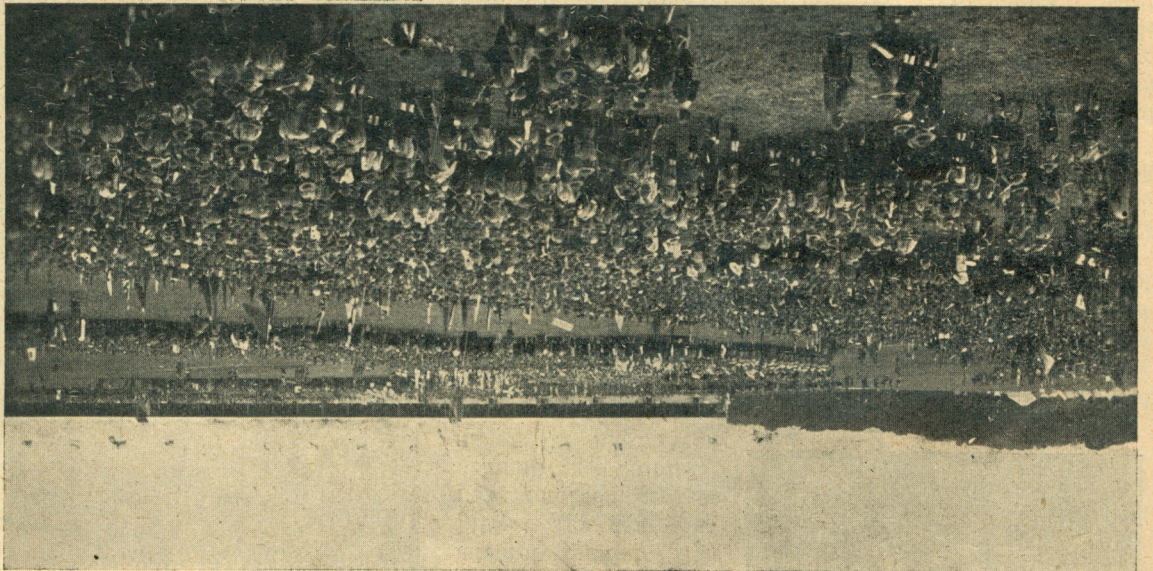
A jámboree-táborban is a magyarok rokonait kereste. Gyakran járt a finnknél, a bulgároknál, az észteknél s a letteknél. A turanizmusról, a keletről ideszakadt népek összefogásáról szavalt az Arrowe-park sártengereiben.

Buzna Kali leintette őt:

— Ugyan hagyj, kérlek, én semmi rokonságot nem érek közöttünk s a finnek között. Először is egy szót sem értek a beszédjükből. Aztán nem tanultuk a történelmüket, azt se tudom, mi fán teremnek. Már csak közelebb áll hozzám az angol, aki Dickens regényeivel, Shakspeare drámáival ajándékozott meg bennünket; vagy a német, aki Wagner, Goethe adta nekünk; vagy akár a franciák, akikkel

B. P. a nagy felvonulást nzi.

Ünepség a nagy gyűlékezé-téren.

Látkép a tábor egy részéről.

tág volna a jókedvet. A kurucbanat, a bújdosó vitézek hazagondolása, az üldözött hazaszeretet kesergése betöltötte az esti csendet. Az ismeretlen hangok mélyen megragadták az angolok szívét. Tapsoltak, de ez több volt, mint a szórakoztatást honoráló taps. Benne rezgett a szimpátia, az együttérzés melegsége.

A két jóbarát megkerülte az erdőt s a franciák tábora felé kanyarodott.

A saxofon bolondos hangja s a deszka dobogása már messziről jelezte a tábortűz táncos jókedvét.

Kendy Jóska így szólt barátjához:

— Ugyis tudom, mi ennek a tábortűznek a programja! Ugyanaz, mint a másiké: kabaré. Gyere velem!

Kali karjába kapaszkodott s vonta magával.

Elhaladtak a leánycserkészek kórház-tábora mellett s megálltak a magyar táborral szemben az úton.

— Gyerünk a finnekhez, ma „családi“ tábortűzet rendeznek odahaza. Lepjük meg őket.

Buzna Kali gúnyosan mosolygott:

— No jó. Gyerünk a rokonokhoz, meglátjuk, mit tudnak. A nyírfa-kapu fölött a szerencse patkója, a kereszttrúdon

Hinduk.

fonott papucs, fonott kosár. A fakéreg-táblán ez a fölirat: Suomi.

A tábor közepén a Kalevalából ismert Vipunen szobra áll: a bölcsesség fogatlan képviselője. Mellette kandeláberek. Odább a tábortűz zárt köre, benne fatörzseken ülő alakok.

Az egyik tiszt eléjük jött, mikor észrevette őket. Németül szólt hozzájuk:

— Árvalányhajas magyarok! Isten hozott, Isten hozott! Milyen kár, hogy a rokonok kénytelenek

idegen nyelvet használni, hogy egymást megértsék.

Bevezette őket a tűz-körbe. Kedves közvetlenséggel fogadták, helyet csináltak nekik egy fatönkөн s folytatták a programot.

Egy Arnáfelt nevű cserkésztiszt ült mellettünk s az magyarul szólt, miről van szó.

Eddig a parancsnok kihallgatást tartott, a fiúk jelentették a nap fontosabb mozzanatait. Jelenteni kellett, ha valaki megszegte a cserkészet vagy a hazaszeretet törvényét; — s azt is, ha valaki becsületet szerzett a finn névnek.

Buzna Kali meglökte Kendy Józsi s odasúgta neki:

— Te, ez nálunk is így volt odahaza mindig a senyői táborban.

Kendy bólintott:

— Ez a csapat lelkiismeretvizsgálata! Nálunk is így van odahaza, ahol nem nyitott színpad a tábortűz, hanem a nap értékeinek az összefoglalása. Figyelj csak!

A fiúk sokáig szótlanul nézték a lobogó tüzet s egyszerre az egyik érces hangon szavalni kezdett. A Kalevalának azt a részletét mondta el, amely a lant születéséről szól. Väinämöinen csinálja az első Kántelét (lantot) s zenésével elbűvöli az egész természetet.

Hosszú csend következik. Majd az egyik fiú dúdolni kezd, a többi lassan bekapcsolja szívét a dal mélabús ütemeibe. A lágy dal ott hullámszik a tűz körül.

Kendy szemét előnti a könny s hazagondol.

— A Mátra alján ugyanígy néztük a tüzet s ugyanígy született meg szívünkben a dal, — nem a közönségnek nem a hangszórók számára, csak úgy magunknak.

Arnáfelt fölállt s beszélni kezdett. Hangja lágy volt és

„Autogramm.“

behizelgő. A többiek előrehajolva figyelték kissé pathetikus szavait.
 Buzna Kall is figyelt. Egy szót sem értett az egészből, mégis vigyázott, hogy egy mondatot se mulasszon el. A szavak zengése az érzések és gondolatok egész tömegét keltette életre benne.
 Zrinyre gondolt, a magyar haza örálló vitézére, aki nekifeszítette domboru mellét kelet ostromló néparadátának. Majd a bujdosó Rákócziira gondolt, a trencseni csatára, a majtényi pászta. Majd Kos-suth honvédei jutottak eszébe.
 S az idegen mondatok nyomán föl-lángolt benne az elszánt hazaszeretet. Mikor Arnátfelt fejezte előadását, németül is elmondta röviden, miről beszélt.

Azokról a harok-ról emlékezett meg, amelyekben Gusztáv Adolf uralkodása alatt oly sok vért ontottak a finnek. Ekkor neveztek el a finn katonákat *hak-kapelliták*-nak a csatákálitásukról. Hak-kaa, páálie, ugyanis annyit tesz, hogy: üsd, vágdi!

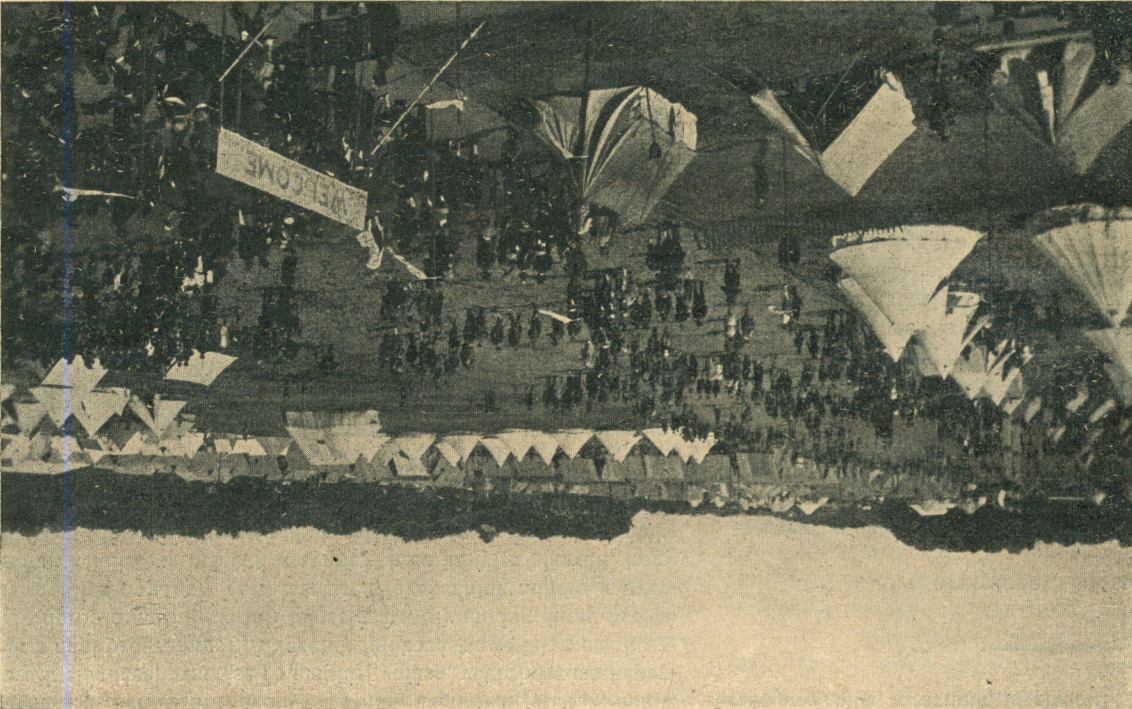
A skótok nemzeti jellegű cserkészruhája.

Buzna Kall szeme fölragyogott.
 — A mi csatákálitásunk is: üsd, vágd, nem apádi! Közben vig dalokat énekel a csapat. Majd tréfik következtek tele vidám ötlettel s népies ízzel.
 Végül elvégezték az esti imát. Lehajtott fejjel, önmagát néző elmélyedéssel álltak a szöke fiúk a tűz mellett, amely összemelegítette őket.

Megfotogták egymás kezét s a meleg festvéri ködbe bekapcsolták Buzna Kallt és Kendy Józst is.
 Aztán a zászlovonás következett. Jobb kezüket magasra emelve, exaltált hangon énekeltek valami himnuszt. Buzna Kall és Kendy Józsi búcsút vettek a fiúktól s hazafelé indultak.
 A magyar tábor háromszöge úgy emelkedett ki a tájából a csillagos égi előterében, mint az éber hazaszeretet sok ormu vára.

Jósikám, mindent megértettem, pedig egy szót se tudok finnül. A szó csak gyatra eszköze a léleknek, alig fejez ki valamit abból, ami bennünk él. Rájöttem, hogy a lélek szavak nélkül is közli magát.
 Kendy Jóska bólintott:
 — Ugy van. A finn tábor éppúgy a hazaszeretet iskolája, mint a magyar. A mi lelkünk rokon a többi turáni nép lelkével s ezért fejlődött egyformává a tábori turáni anélkül, hogy tanuljunk volna egymástól. Tudod, mi juttott eszembe?
 — Mi?
 Nekünk össze kellene hoznunk a jámboree turáni népet egy közös turáni táborúzzra. Ez a táborúzz más lesz, mint a nemzetközi táborúzzek itt körülöttünk. Nem lesz szóra-

Aranyparti négerék házi szöttek nemzeti viseletben.

A közönség állandóan nagyszámban látogatta az Arrowe-parki tábor.

kozás; nem lesz nyitott színpad, — testvéri összejövetel lesz.

Kéty Jóska ötlete tovább érlelődött, mások is magukévá tették s így jött létre az augusztus 11-i turáni táborfűz.

Ezen a táborfűzön jelen volt Amerika néhány vezető cserkésze s az egyik ezt mondta:

— Itt végre valódi táborfűzet találtam, tele melegséggel, testvéri szeretettel.

Radványi Kálmán.

Sziám. A jobboldali kép a turáni fajú sziámiak jamboree-csapata, amelyet maga a trónörökös vezetett. Sziámnak Csonka-magyarországnál mintegy 6-szorta nagyobb területén csak annyi ember él, mint nálunk. A cserkészet a középiskolákban kötelező intézmény. Cserkészeik félretűzött sötétkék kalapot hordanak. Kalapszalagjuk és nyakkendőjük színe csapatonként különböző. A táborban pl. mindegyikük citromsárgát hordott. Ez a fővárosuk: a Budapesteel egyenlő nagyságú Bangkok, csapataának színe.

VEZETŐKÉPZŐ-TÁBOROK AUGUSZTUSBAN.

Országos kisiú vezető-tábor.

Megtartottuk az első országos kisiú vezetőképző-tábort a hárshegyi Cserkészparkban folyó évi augusztus 1-től 5 napos időtartammal. Kisiú-vezetőképzőnek hirdettem azzal a szándékkal, hogy minden irányú kisiú munkával foglalkozó vezetők részt vehessenek a kiképzés anyagaként. Első feldolgozásban általános pedagógiai szempontokat vettem tervbe, valamint az egyes munkálatok megismertetését. Tekintettel arra, hogy a 30 tagból álló tábor 29 tagja cserkészapród-munkával foglalkozó egyén és csupán csak egy kiscserkés vezető, aki szintén áttér az apródmunkára, az eredeti tervtől eltérően kizárólagosan cserkészapródvezető munkát végeztünk. Rendes napi programunk volt, egészséges elfoglaltsággal. Pedagógiai kérdések ismertetése, meg tárgyalása a cserkészapródkönyv alapján, azonkívül játékok, dalok, mesék előadása, vezetése és meg tárgyalása, végigjártása képezték a napi programot. A vezetők tájékoztatást nyertek a cserkészapródprogram időszerinti felosztására oly módon, hogy hosszú időre adjon anyagot. Természetesen igyekeztünk mindig a gyermekek lelkiületébe beleélni magunkat s ez annyira sikerült, hogy gyakran elmosolyodtunk, mikor rajtakaptuk magunkat a játékokozta nagy izgatottságon. Felépítettük Nimród két vadászknnyhóját, ijjaztunk is s a tréfás játékok oly jókedvre hangoltak, hogy

Az augusztusi kisiú vezető-tábor csoportképe.

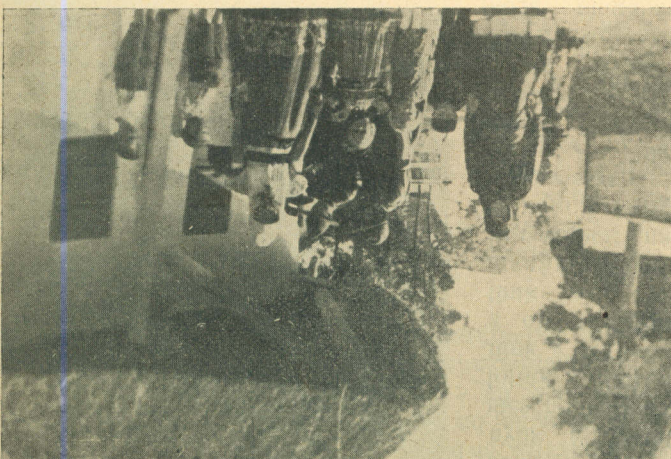
szinte jól esett gondtalannak lenni, gyermekké válni egy pár percre. Természetesen voltak bőségesen olyanok is a résztvevők között, akiknek a hűséges átélés nem okozott problémát! Megismertük a cserkészapródok táborozásszerű életének az egész tartalmát s az évközi, otthoni munkát és felkészültünk arra a nap-sugaras, derűs munkára, amelyet a kicsinyek vezetése felkínál. Mindennap letűztük a nagy Turul-madarat, melynek kardján az elszakított részek feliratával ellátott nemzetiszínű szalagokat lengetett a szél. És mindennap emlékeztünk, elmondva sorban a szalagon levő név történeti jelentőségét. És az esti táborfűz körül „gyűrűbe“ vezényszóra megalakítottuk a szeretet gyűrűjét. Egymásba fogódzottak a kemény kezek és a magunk kötelességeire gondolva elmondottuk az apródk kis ígérését: „Vezetőnkre hallgatunk, jó apródk maradunk, egymás mellett jóba, bajba hűségesen kitartunk, kitartunk, kitartunk!“

Az öregvezető-képző tábor.

Augusztus havában, mindjárt az apródevezetőképző tábor után, ötnapos időtartammal folytattuk a legelső országos öregvezetőképző tábor. Ezen már kevesen voltunk, de a kicsiny létszám alkalmas volt arra, hogy megvesse az alapját az első ilyen tábornak és gazdag programot építsen a jövőre. Lázás, megoldásra váró öregfeladatok tömegétől teltek a beszédek. Átvettük nagyjából a könyvet és megtanultuk a használati módját is, bizonytalan és kevésbé világos kérdésekre is választ adtunk és megszerkesztettük az évi munka programját összejövelekre való felosztással. Uglálszik tiszta erők lüktetnek az öreg berkekben, melyek nagy összefogásra szorgalmaznak. Az első összefogást a könyv adta meg és most ezen az alapon kell szervezkednünk tovább. Munkátszomjazó öregcserkészsereg él az országban és az öregcserkészetre vágyó érettségisek és segédek figyelnek fel kíváncsian az öregcserkészetre, mert úgy látják, hogy annak a tartalmas élete érdemessé, élvezetessé teszi a további cserkészkedést. Fogjunk össze, fiúk, hogy az öregcserkészet tartalmas kiépítésével az egész világ cserkészetének példát adhassunk, mert még Anglia is tapogatózik és mi ennél már valamivel előbbre vagyunk, de legalább is ott tartunk, ahol Anglia. Az összel és a télen minél gyakoribb viszontlátásra, öregek.

v. F. E.

EMLEKEZÉS A MÁTRAI REGÖSTŐRŐL.

Régi magyar „üstökös” ház.

dése és izgatottsága, amidőn a gép elé hívtuk. A kezébe

riadtszínű, kékfedeli imakönyvet és nagy csipkés kendőt kapott, a lábához egy cserép muskátlii helyezett és olyan komoly arcot vágott, mintha temetőben lenne. Dalos ajkú nép a palotási, megszámlálhatatlan eredeti dalt gyűjtőtünk össze Kiss János dóbosnál és Jónás bácsinál, a mesző kedvű harangozónál. De a bajok itt is uraskodnak és feszítnék. Azt mondta nekem Tar József libapásztor, hogy az a bajok oka, hogy nem törődnek az urak a néppel. Bagyon földjén még ma sem temette be az idő a török

bégek nyomait. Még áll az öreg várfalas templom s az egyszerű parasztok számszerint tudják, hogy hány vitéz nyugszik a falak tövében. Itt láttuk, hogy ebben a korban a katihikusoknál is volt magyaros egyházi művészet: tülipánból hajtott ki a kereszt, szivalak nőtt a durva faragású csengőhúzóhoz. A bányoni nagy akol ormózatait különös farkasfogas recék díszítik. Robotkákéknál ebédeltünk. Nagy rozskenyérkarajokat szelt elénk a gazda s az asszony köcsögökben rakta elébünk a tejet. Engedelmet kérték tőlünk azért, hogy barna a kenyerrük és hogy nagyon szegények.

Csécсэн még manapság is szokásos a regölés. Husvét vasárnapján felöltöznek a lányok hófehér ruhába s a nagyúton elindulva, végigmennek egészen a kerteseikig. A kis lányok éneklük az első sort, a nagyobbak a másodikat:

Haja gyöngye haja,
Mért küldött az úrasszon?
Haja gyöngye haja,
Haja gyöngye haja,
Nétek hidat csinányi.
Haja gyöngye haja,
Haja gyöngye haja,
Nétek nétek az a hid?
Nétek azon átjárami.
Haja gyöngye haja,

Még inkább fönnmaradt a regösjárás különös szertartása a másik énekekben, amelyet Virágvasárnap után következő vasárnapon szoktak énekelni. Felöltöztek ilyenkor egy fát asszonyruhába s ezt a fát kizsinnek nevezik. Az egész falu dalolva megy utána.

Haj ki kizsi, haj ki
Am-mi kis komránkba
gyűbbe sodor Jancsi
Asz-szölő káljába.

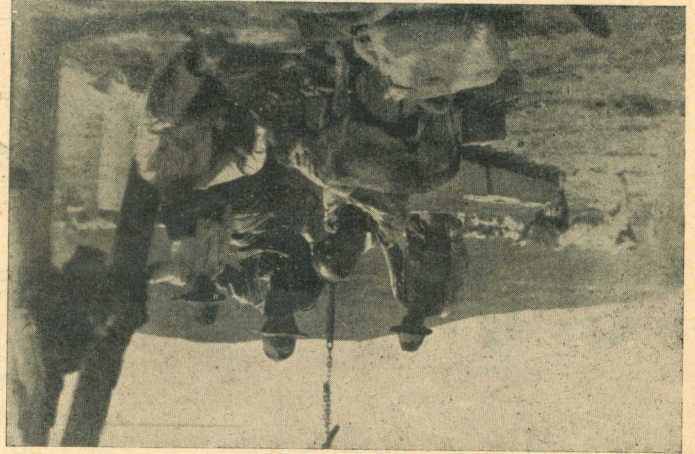
Későn este érkezünk Tarba. A csárdában épen pétérezesbandát is sikerült túltrikoltatniok. Az udvaron és a

Mint egy nesztelen labujjon kódorgó diák, úgy érkezett meg hozzánk a langyos falusi éjszaka; először nagy, komoly szemével mértünk bálmit s aztán fölbenk hajolt és csillagstalan palástjával befedett bennünket. Felhasítottunk a nyolc erős cöveket, amelyeket vándorló életünk alatt oly sok helyen meghordoztunk és kúpba rakva őket, tüzet szítottunk belőlük. Egy izmos bányoni parasztember készítette nekünk ezen cöveket, egyszerű zsupfedes házikójában, még az utunk kezdetén. Meghordoztuk őket mindenfelől, amerre csak jártunk, levertük kazalak tövében, csűrők keményre dongolt talajában, hűvös, vakondtársas pásztókön és kizsáratd tartók között. Ni, hogy égnék már a cövekek, hogy lobognak a lángok. Vége van már a szép mátrai regösjárásnak, vége a keserűségnek, keserű asszonyokkal való gyermekes zokogásnak, magunk előtt is restelkedő, síró kitörésnek.

Uramisten, milyen régmúltnak tűnik fel ez az idő, amidőn Selypen jártunk. Esett az eső és szomorú volt az ég arca. Szabó Ferenc gyártnunkas lakásába tértünk, oda vittük legelőször a mi selypes becsédű nagy szeretőtünket. A munkás mógorva volt, horpadt mellű és bizalmatlan. Az apja még a selypi rögökkel állott örökös küzdelemben, de a fii már 48 fillières órabéret dolgozik a cukorgyárban, tüdőbajos, nincstelen. Az asszony krumpilt hámozott, a férfi összeszedelőzködött és indult a gyárba, mi pedig a zuhogó esőben kutató szemekkel indultunk az ós, elhanyagolt falu felkutatására, amelyet sem a városasodás, sem az iparosodás szele meg nem érintett.

Zagyvaszánton jártunk a sáros falusi utcákat, megálltunk minden ház előtt, hogy megcsodáljuk az egyszerű viskók pazar faragású verébdeszkeit, oromdíszit és tornácoszlopait. Itt még nem láttak soha cserkeszeket, azt hitték rólunk, hogy földimérők vagyunk. Bizalmatlanságunk lassan mégis szétszórt s a szívrük akkor nyílt meg előttünk teljeseen, amidőn már távozniunk kellett tőlük. Még most is szemem előtt lebeg az a kedves kép, amidőn Kovács Terít, a szép szántói lánykát dalolásra nógattam. Szégyenlősen rejtette karjai közé a fejét s pirulva mondotta, hogy nem tud ő dalolni. S a végén mégis úgy megéredt a dal, hogy alig győztem őket lejegyezni.

Palotás falujában rikító színezésű ruhákban járnak a lányok. A férfiak már régen elhagyták a viseletüket, de a nők még manapság is tartják. Kettős koszorúba font haj, magas valldiszekkel ékeskedő feszes rékli és bő, sokréti szoknya a legfőbb jellemzőjük. Fényképfelvételeink is van a viseletükről. Erdékes volt a menyecske készülő-

Regösök a baktai csordások között.

Siroki vesszőfonásos kamra. Sály János napszámos kezemunkája.

széles úton egymásbafonódva sétáltak a leányok s szerelmes nótákat daloltak. Bementünk a csárdába s ott elvegyültünk az öreg atyafiak között. Boros volt már a hangjuk, könnyen összepercoláztunk. Vidáman, duhajon daloltak. Egyik-másik csipőre tett kezekkel járta magában a különös tari csavargóst. Olykor levetette fejét szinte egészen a térdéig, azután peckesen hátraszegte és derekát egyenesen tartva dübörgős lépésekkel szaladt végig az asztal mellett. Aztán fölmásztunk a sötét éjszakában a hegyre, ahol egy hatalmas szénaboglya tövében vertük föl a sátorunkat. Az égen soha nem látott fénnel ragyogtak a csillagok s a csárda felől tüzes dalokat csapkodott felénk a meghalkult szellő.

Verebély határában egy kút mellett legelt a konda és a kecskenyáj. Ott ismertük meg Vargha Pált, a daliás számadót. Barátságosan köszöntött bennünket s mellénk hívta Kalmár Jánost, a fiatal bojtárt is. Vállán a cifra, bicskával faragott ostornyél, a szíja derekára csavarodott, oldalán pihent a nagy szarukürt meg a tulipános díszítésű bőrtarsoly. Vargha Pál biztatta a bojtárt, hogy furulyázzon valami dalt minékünk, úgyse hallották még a fiatal urak, hogy minő módon szól az efféle szerszám. Hej, pedig ha estefelé jár az idő és megcsendesül az élet, olyan szép a hangja, hogy nincs is ahhoz fogható. És megszólalt a furulya s Vargha Pál is rázendített öblös hangon. Már Verebély határán jártunk s a két ember még mindig integetett utánunk, mert nem vetjük meg az egyszerű népet.

Nagybátonban gyönyörű a nép viselete. Villanó erős színeik vannak, melyek egyáltalán nem rikítóak. A kecelét laposra simítják a fejük búbján s tarkójuknál kötik össze. A keceléjük virágos, lajbi-juk búzakék vagy fűzöld színű, ingválljuk csipkés. A faluban alig volt férfi, mind a bányában dolgozik. Pata János uram csűrjében vertük föl a sátorunkat s ott mondták a legé-

nyek, hogy a faluban alig van egészséges ember, mind-egyiket megrontja a bánya fojtó levegője. Aki nyolc csillét meg nem rak kövel esteig odafenn, nem kap fiztést.

Hegyek közé mélyen elrejtetten, a Mátra lábánál csön-desen meghúzódva van egy kicsiny falu, Ivád. Lakószai egytől-egyig nemes emberek, akik féjeljük alatt őrzik a címeres levelet. A falu minden egyes emberét Ivádynak hívják, még az asszonyaik is mind Ivádyak. Csak a cigány, egy béres és a zsidó más nevű. Ivády József Dávid kicsiny paraszti kúriája előtt üldögéltünk s bámultuk a férfi nagyságos arcát. Megcsavarta az öreg szőkésbarna bajuszát, megvillantak zöldes, mély szemei és beszélni kezdett: Az a mi legnagyobb bajunk, hogy a magyarságban nincsen öntudat.

S eljutottunk végül a matyók híres városába, Kövesdbe. Jöttek velünk szemben egyenesjárású, büszke leánykák s a hosszú, virágos hímzésű surc suhogva lebegett végig mellettünk, amerre jártak. A hajukat símára fésülik és alul hosszú copfba fonják. A rékli feszesen szorul a derekukhoz s a színes öv alatt fodrosan fölhajlik a vége. A vállukon az újjas fölött nagy buggyos vagy lemezalakú dísz ringadozik. A hendergőjük virágos és bokáig érő, hátul valamivel rövidebb, mint elől. A surc derekuktól egész a lábujjukig ér le, úgy hogy sajátos, saroknál kissé hátrafelé hajló cipőjük föl-fölvillan, amint elsietnek a napos házak előtt gyors, kopogó lépésekkel. Olyanok voltak, mint egy színes kaleidoszkóp gyorsan eltűnő látomásai. Jaj, de sok szépségedet szeretném szétkiáltani, híres matyóország. Ugyan hallottak-e arról, hogy a matyó asszony behúnyt szemmel rajzolja ki azokat a gyönyörű motívumokat, amelyeket a terítőiken láttok? És voltunk egy matyó-bálban is, a táncszokásaikról is estig lehet mesélni. Vagy tudjátok-e, hogy egy nagy terítőt nyolc pengőért hímez a szegény matyó asszony, délutánonkint, amidőn kiülnek a házak elé, körülvéve magukat selymszálak ezreivel. A gyermekek duhaj göröngycsátákat játszanak az utcán, néha a jó matyó asszonyok durván összetakolt selyemtartóját is megüti egy-egy durva göröngy.

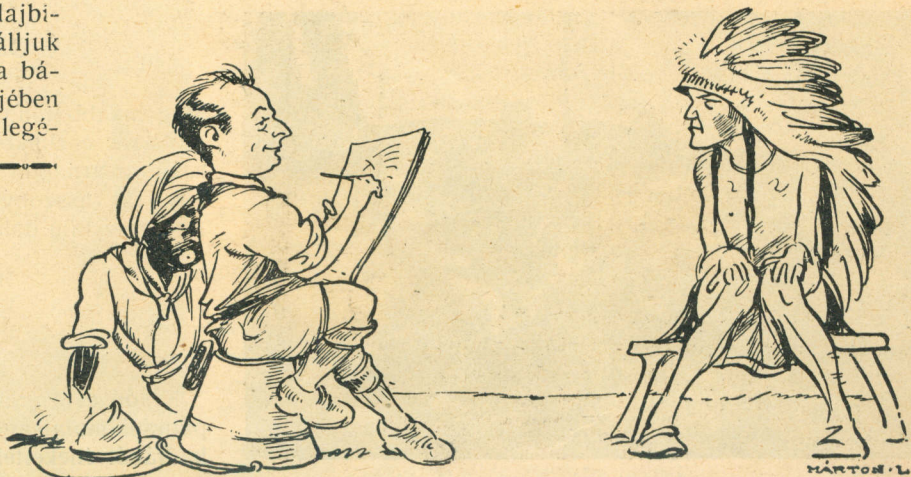
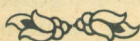
*

Már elaludt a tűz, elhamvadtak a parazsak, vándorló életünk cövekeit fölemésztették a lángok. Nagyon, de nagyon sírásra hajlamos volt akkor ott a lelkünk, nagyon belekaptak a szikrák a szíveinkbe. Ott az elhamvadt parázsnál és a lelkünkben kilobbant új tűznél megtettük a kövesdi hitvallást és mikor kezet fogtunk egymással, nem tudtunk egymáshoz egy szót se szólani. Így ért véget a mi mátrai regősutunk ebben a szomorú esztendőben, aratás előtt, mikor még nem is csomósodott azon a tájékon a búza.

Téchy Olivér.

Mártonka működésben.

A magyar tábornak egyik, nemzetközi vonatkozásban is legnépszerűbb alakja volt Márton Lajos, a híres cserkész festőművész. Mellékelt rajza sajátmagáról készített karrikatura.

A VILÁG SZEME ÉS A JAMBORÉE.

Valamennyi emlékem között, amelyet a jamboreeről hazabocsátják talán, ha eklátans példának ép a magyar táborot említem meg. Ez a nyolcszáz pirospozsgás fiú eleven bizonyítéka mindannak, ami a Nyugat kapujának országában elpusztíthatatlan...

A világ szeme rajta volt a jamboree-táboron. Mi, akik bent éltünk az események sodrában s akiket gyakran magával ragadott az a szín- és formapompa, amely minden negyedórában változóan áradt szét a táboron, talán nem is tudjuk még értékelni az egyes eseményeket. Nem az angol cserkészmozgalom kedvéért jött el a királyi család két tagja a jamboreera, hanem a nemzetközi eredmények hivatalos szentesítésére. Nem az angol fiúk miatt látogat-tak meg államtitkárok, iparmágnások, nagytisztviselők, tonák, magasállású papok, hanem a nemzetközi testvériség értékelése, elismerése céljából.

Ma Európában és a világon szinte sokat beszélnek békéről és kiadták a jelszót: soha többé háborút! A gondolkozó magyar fiú, az öntudatos magyar cserkész igyekszik mélyére jutni ennek a jelszónak. Igen, a győztesek békét akarnak, a békeszerződés minden erővel való föntartását — és allig akad egy-két országban néhány tisztifőnök, aki látja a helyzet tarthatatlanságát s aki, mint lord Rothermere, síktra is mer szállni az igazságért. Nos: a birkénheadi jamboree kettős eredményt hozott a világszemén át ebből a szempontból is. Egyrészt megmutatta, hogy igenis: a világtestvériség, a különböző fajok, nyelvek, népek összeölelkézése, nagy testvéri összefonulása a közös eszmék bohtozata alatt nemcsak lehetséges, hanem könnyen meg is valósítható: ma csak két millió cserkész van, de a fejlődés irama szerint öt év múlva tán öt millió is lesz — és ki tudja, nem lesznek-e egész cserkészállamok a század végéig. Messzi, tántaszitikus álm, de lehetőséget mindenképpen igazolta a jamboree. Másodsor: megmutatta, hogy „soha többé háborút!” jelszó csak akkor valósulhat meg, ha igazsággal szolgál az eltiport népnek a nemzetek közössége. Miként peknak a nemzetek közössége, amely és mikor, ez már részletkérdés, mártár nem tartozik ránk. De odakint minden magyar fiú missziót teljesített és Magyar Cserkészszhez érkező levélhalmaz igazolja, hogy a küldetés eredményes volt...

Lapunk más helyén ismét bemutatunk egy csomót ezekből a kedves, meleghangú levelekből.

A világ szeme ott pihent a jamboree és a világtalálkozás részleteinek feldolgozása során talán rendszeresen feldolgozását is nyújthatom annak, hogyan látott bennünket cserkészeket és bennünket magyarakat ez a sokszor kegyetlenül elesztástu szem... Nem kell félünk tőle, hiszen ott van mögötte Isten végtelenül mély, minden-tudó, mindentlátó jóságos szeme is... Es ő láthatta, hogy ennek a szegény nemzetnek az ifjúsága igazán egész lélekkel akar különb ember lenni.

Az első cikk-részlet Ausztrália legnagyobb lapjából, a Sidney Gazetteből való. Maga a főszerkesztő, Stanley I. Gordon írja a vezércikk-rovat legelőjén: — Mi, akik messziről kísérjük figyelemmel a birkénheadi jamboree eseményeit s akiket így nem befolyásolhat a személyes tapasztalatoknak gyakran megéltveztő közelsége, csak hódolattal hajthatjuk megőreg szívünk zászlaját a világ főcsermegmutatá, hogy bizhatunk fiainkban, akik mind részesei a tökéletesebb, újbirodalom fölépítésének, harcos mun-kásai a világbékenek. Konferenciázás-nál, diplomata cselvetésénél, bémítóbékeszerződéseknél sokkal-sokkal többet ért ez a tízennégy napos sátorélet, amelynek romantikája egyetlen vágyat keltett a szívmemben: bárcsak fiú lennék újraj!

A második megfigyelés a Times-ban jelent meg szeptember elején, hetekkel a jamboree befejezése után. Aki írta: nagyjelentőségű ember, a világ legfesztelemelőbb lapjának gyarmati szerkesztője. Eric Petersonnak hívják és így ír: — Ha igaz, amit Spencer mond, hogy minden nemzet életére je ifjúságában nyíltakozik meg, akkor a jamboree megdöbbentő igazságokkal szolgált. Halálraírt nemzetek ifjúsága bizonyítottotta itt be, hogy nemzete életképes, —

A walesi herceg a fölünk kapott remek diszkusszáccsal.

A walesi herceg a fölünk kapott remek diszkusszáccsal.

A walesi herceg a fölünk kapott remek diszkusszáccsal.

A londoni polgármester és felesége hivatalos díszben. Mellette Feleki Pál gróf, Mohár Frigyes és Szukováthy Imre.

Ez a két újság-kivágás jobban elárulja a jamboree hatását, jelentőségét, mint kötetekre, menő beszédek áragt, mint kötetekre, menő beszédek áragt...

...és ki tudja, nem lesznek-e egész cserkészállamok a század végéig. Messzi, tántaszitikus álm, de lehetőséget mindenképpen igazolta a jamboree. Másodsor: megmutatta, hogy „soha többé háborút!” jelszó csak akkor valósulhat meg, ha igazsággal szolgál az eltiport népnek a nemzetek közössége. Miként peknak a nemzetek közössége, amely és mikor, ez már részletkérdés, mártár nem tartozik ránk. De odakint minden magyar fiú missziót teljesített és Magyar Cserkészszhez érkező levélhalmaz igazolja, hogy a küldetés eredményes volt...

Lapunk más helyén ismét bemutatunk egy csomót ezekből a kedves, meleghangú levelekből.

A világ szeme ott pihent a jamboree és a világtalálkozás részleteinek feldolgozása során talán rendszeresen feldolgozását is nyújthatom annak, hogyan látott bennünket cserkészeket és bennünket magyarakat ez a sokszor kegyetlenül elesztástu szem... Nem kell félünk tőle, hiszen ott van mögötte Isten végtelenül mély, minden-tudó, mindentlátó jóságos szeme is... Es ő láthatta, hogy ennek a szegény nemzetnek az ifjúsága igazán egész lélekkel akar különb ember lenni.

A walesi herceg a fölünk kapott remek diszkusszáccsal.

A walesi herceg a fölünk kapott remek diszkusszáccsal.

HÓDÍTOTT A MAGYAR MŰVÉSZET A JAMBOREE-N.

A jamboree színházában ülünk. Színház? Igen, színház és mégis igazi élet: a világ színpada ez. A hatalmas

Táncos jelenet a magyar kapu előtt.

ponyvákából összeállított nézőtéren a világ fiatalsága ül egymás mellett. Szemüveges hinduk, fekete ceyloniak, belgák s papjaikkal társalgó franciák; mindenki, mindenki itt van. Az ajtóknál éppen amerikaiak teljesítenek szolgálatot, felváltották egy napra az angolokat. Kedves fiúk, mindenkit beengednek, kényelmesek, nem kérik a jegyet. Elöl a cserkészvilág előkelősége, civil urak és főcserkészek, parancsnokok és hátul a tömeg, a fiúk, akiknek az életét játssza tulajdonképpen ez a színpad: *a nemzetek színeit festi a deszkákon élénk s a megafón hol recsegő, hol tiszta hangja jelent: a libériaiak fognak most bemutatni egy igazi néger táncot... Indián halottsirató következik. Bécsi jelenetet adnak elő az osztrákok a Donauvalcer hangjai mellett. Oly furcsa, színes, kavargó sokaság, mindenki elhossa ide nemzeti kincseit, még a kis lettek is, akik bizony nem tudtak nemzeti viseletbe öltözni, eljárják a táncukat. Olyan megható ez a szeretet, amellyel a magukét, a sajátjukat mutatják... Egyszerre csak megszólal a megafón újra:*

Now the Hungarian scouts... Most pedig a magyar cserkészek... A nézőtér elsötétedik, a rivalda elé kijönnek a Hungária-táblát tartók s egy zászlós, a zene belekezd a táncritmusba s a világ színpadán megjelenik a magyar szín. A magyar kuriák és nagy bálók illatát érzem, a magyar falu lakodalmas vigasságát, toborzók és toborzottak keserű, édes örömet, felvágódik a horizontomra, a szemem elé a szó: Magyarország, magyar falu, magyar

A huszártoborzó bemutatása.

történelem s míg kinn zuhog az eső, a nézőtér százarcú, százzsinű, százfajta lelkű fiai bámulva nézik a mi meséinket. A magyar táncban megelevenedő magyar élet meséjét.

*

Az idei jamboreen, mint ismeretes, nem volt verseny. Csak táborozni akart a világ fiatalsága és barátkozni, de egyúttal bemutatni azt is, hogy mit tud. Nemcsak kézügyességben, gyakorlati cserkészletben, nemcsak a sátorok nagyszerű felverésében és a tábortüzek mintaszerű megrendezésében. Nemcsak erre voltak kíváncsiak, hanem a nemzeti lélekre is. A cserkészletnek egyik legfőbb ereje, hogy nemzeti. A konferencián, mikor arról volt szó, egy indítvány alapján, hogy egységesíteni kellene a rangjelzéseket: egyhangúlag vetették ezt el. *A cserkészletnek ki kell fejeznie a nemzeti lelket.* Elvittük hát a magyar táncot is és a magyar művészetet a jamboreera, a nemzetek nagy, csöndes versenyére és kiállítására. Megjelent a palotás, kopogós, csárdás stb. a színházban, tábortüzeknél és egyéb bemutatásokon, a kiállítási sátorban pedig főlhalmozva állt együtt, művészi elrendezésben a magyar népművészetnek majd minden remeke a cserkészvonatko-

A palotás-táncosok: gödöllői és pécsi cserkészek.

zású anyag halmazatával. Mióta hazajöttünk, állandóan kérdezik tőlem s bizonyára sokunktól, aki kinn járt:

— Tényleg igaz, hogy olyan siker volt és annyi szépet mutattatok be? Hogy a walesi herceg is látta a táncot és tetszett neki? Hogy meg kellett újrázni?

Mind igaz. Nem dicsekvés ez, csak megállapítás. Nem mi voltunk az egyetlenek, mert minden nép elhozta a szívét és még a dakota-indiántáncban, a méla, monoton, dobkíséretű ugrálásokban is kellett gyönyörködni, mert éppen olyan szívvel hozták a magukét, mint mi a magyar föld illatát, de ettől eltekintve *a magyar táncnak és a kiállításnak nagy művészi sikere is volt*, és nem túlozunk akkor, ha azt mondjuk, hogy a jamboreen elért eredményeinkhez a tánc és a kiállítás egynegyed részben járult hozzá. Nagyon nagy dicséret ez, hiszen *egy egésznek csak négy része van és hol marad még a tábor pompás felépítése, a vízcserlészek bravúrja, a zenekar diadalútja és így tovább. És mikor így már itthon vagyunk, szabad egy kicsit hátranézni is. Csak a jamboreeig fog ez a hátranézés terjedni, de be kell számolni arról, hogy mi is történt, mit is táncoltak a fiúk és mi volt a kiállítás pompás sátrában. A krónikás most kis szerepre zsugorodik össze és megkérdezi azokat, akik az egészet rendezték. Nézzük csak szép sorjában. A tánc (mint olyan) a bemutatások és a tábortüzek programjába tartozott, amelynek*

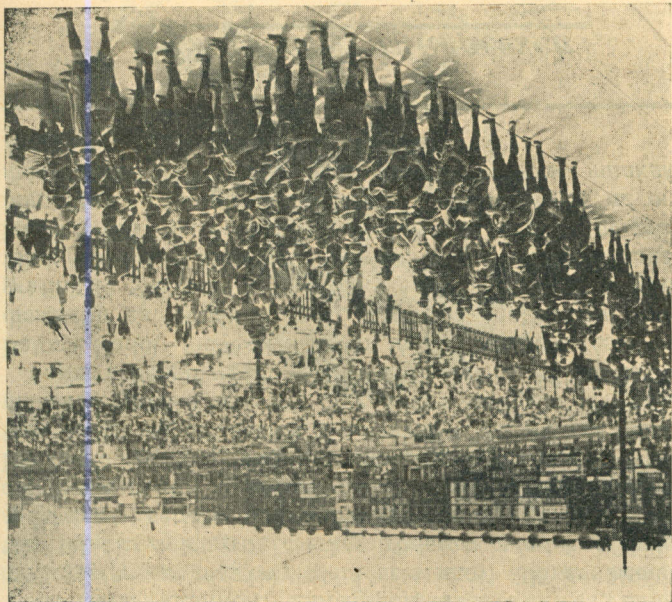
nagyiszertü zenekíséret mellett, a talpalávalót vagy a cigányzenekart *Kammerlohr Antal dr.*, vagy *Felédy Béla* vezetésével húzta, vagy pedig a *174. Ganz-zenekar*. Sok van még, akit el kellene mondani, így különösen az önzetlen ruhátáros, aki sokat maradt otthon és sokat fáradt, míg a többiek táncoltak...

A krónikás újra átveszi a szót. Elsősorban azt mondja el, hogy az első szolótáncos *Vida Vilmos* volt, aki az angoloknak is nagyon tetsző noblemans dance-ot, az úri magyar táncot járta el sokszor; a sétatáncban is és mint kápiár a verbunkosnál, a walesi herceg előtt és Rothermere lord előtt, angol, magyar filmeknél, Footscrayben, színházban és táboriüzeknél. Mindnek kivétel nagy sikere volt. Amit minden bizonnyal ki is érdemelt nagy előkészítő munkája folytán is. De elmond a krónikás egyéb dolgokat is. Mikor a megafon, akár táboriüzeknél, akár színházban bejelentette, hogy a magyar cserkészek táncolni fognak, egyszerre előre összevödtek a tanyerék. Kereslete volt a magyar táncnak. Sose fogom elfelejtani, mikor Koszter atyával először jártunk a színházban bejelenteni a szereplésünket, a "sziniszagató" azt kérdezte: "És hány számmal van összesen (nemcsak tánc) a tábor egész tartamára?" Koszter atya a világ legferme-szetesebb hangján felelt: "Ötszáz"... Ne gondolja senki, hogy ez túlzás. Ha "lyuk" volt az előadásokban (nem volt anyag), mindig a magyarokért üzentek. Ezt elsősorban a magyar géniuszunk köszönjük, amely mindnyájunkban él s aztán a szereplőknek. A fiúkat családok meghívták Londonban is. Birkenheadban is és ahol egy-egy táncot bemutattak, azonnal megkezdődött a csodálkozás és a tanulás. A táboriüzek közönsége magafeléden nézte a színpompát s a locsogó pódiumra mutatva, ahol táncoltak, azt mondta nekem egy birkenheadi úr:

— Maguk művészetet hoztak...

Esténként aztán lekerültek a csizmak és topánkák a lakról, lányok és fiúk odaálltak a kereszt mellé esti imához. En egyszerűen az az odaálltam, mit beszéltek a jelmezek a "ruhatar"-ban. Akkor topantam be este, mikor a szépen nyugvó kalapok beszédét elleshettem.

— Pajtás — mondta az egyik huszárcsákó —, de régem éreztem ilyen jól magamat. Istennem, mi lesz, ha meg-nőnek ezek a fiúk... En lovat szeretnék alattuk látni s a kezükben valamit... Jó éjszakát, almodjunk tovább...

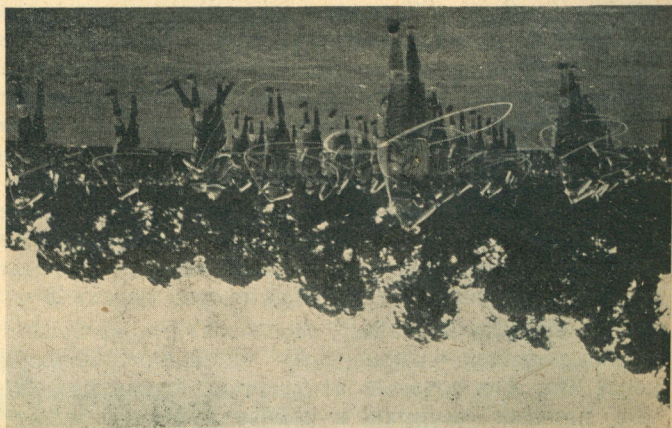
A magyar zenekar a margatei tengerparton.

Koszter Atya és *Vidovszky Kálmán* bácsi voltak a vezetői. Specialisan a táncok fő-fő mestere, akinek a kezébe szaladt össze minden errevonatkozó szál, *Vida Vilmos* volt. A kiállítást egymaga *Bartha Ferenc* cserkésztiszt, festőművész rendezte, az összegyűjtéstől a művészi elhelyezésig. A krónikás itt egy percre elhallgat és átadja a szót azoknak, akik jobban értenek hozzá, akik csináltak. Szép sorjában adtam fel a kérdéseket, ime a válaszok. *Vida Vilma*, a főtáncmester ezt mondja:

— Hol táncoltunk? Színházban, táboriüzeknél, nemcsak

a második számú altáborban, hanem meghívásra másutt is, a nagy bemutatóterem, angol és magyar film-, azonkivül a nagy angol hangos film előtt is, Footscray-ben Lord Waring-nél, Rothermere lord jelenlétében a Szent István-napi táboriüzen és sokhelyütt másutt, még angol családoknál is. A táncok bemutatását nagy előkészület előzte meg, még idehaza sok csapat készült különféle táncokra. Az 5. számmal *KEG.* négy párja körmagyart táncolt színházban, a bemutatást *Vogel Imre* budai táncmester vezette, maga is cserkészpapa. A 44. sz. *gödöllői premontré gimnázium* cserkészcsoportja már idehaza a nagy mártírnéki-táncot táncolta. Tíz pár táncolt a színházban 3-szor, a nagy bemutató, Footscrayban, angol és magyar film előtt egyszer-egyszer. Sétatáncoknak nagy sikere volt. A 47-es *PCF.* (pécsi cisztercita-főgimnázium) is kitett magáért, a sok szép csárdás, különösen egy pécsvidéki csárdás fűződik a nevékhöz. Táncoltak a színházban, a nagy bemutató, táboriüzeknél, hangos film, magyar film előtt. Bemutattak azonkivül egy 4-es huszártáncot is.

tenünk itt a 12. számmal *VIII. R.* csapatot, akik szintén nagy táboriüzenel és a színházban. Lehetetlen meg nem említyőnyörű "honti kopogós" volt, amelyet 16-an jártak el. A 95-ös *Lehel* cserkészcsoport (Kispest) nagy száma a nagy bemutató, táboriüzenel, hangos film, magyar film előtt. Bemutattak azonkivül egy 4-es huszártáncot is. felekészültséggel és nagy ambícióval tanultak, de állandó balszerencse kíséerte a csapat együttes fellépését, mert hol eső esett, hol elmaradt a szereplésük, de igazi cserkészelekkel huszárvonulást, ebben valamennyi "táncra ké-szülő" csapatból szerepeltek. Kitétek valamennyien magukért, különösen a pécsiek (akik lányszerepet alakított-zónságot). Készültünk egy nagy aratójelenetre és egy két-tós csárdásra, de a nagy programban ezek kimaradtak. A szolótáncosok kik voltak? *Róka László* a 12. csapatból, a Szent István-napi táboriüzenel járta el a csürdűngyűlt, különben a huszárvonulós nehéz betanításával éppen *Róka Gyula*, a neves táncmester, édesapja fáradozott. A pécsiek szolótáncosai *Benkovits Alajos* volt a színházban, kitűnt táncos. Mindezt természetesen eredeti magyar ruhákban,

Az örsvetelő-tábor krinolinós felvonulása.

Mi volt a kiállításon?

Tulajdonképpen minden tábor csinált valamilyen „kiállítást” kis sátorban vagy anélkül, cserkészdolgokat mutatnak be, vagy egy-két szép statisztikai táblát. Nagy sátruk csak az amerikaiaknak, kanadaiaknak és lengyeleknek volt. A ceyloniaké inkább vásár. Objektív szemmel nézve: kiállítás, ahol a kereső mindent megtalált, amit keresett: nemzeti, népművészetet és cserkészvontakozásokat, az a magyar volt. Ez egy hatalmas sátorban állt a magyar tábor közepén. Az anyagra nézve a krónikás megint átadja a szót *Bartha Ferenc* segédtisztnek, aki egymaga rendezte az egészet, még pedig nagyon kevés idő alatt.

— Az anyag tulajdonképpen két részre oszlik, először a cserkészvontakozások, aztán a művészeti dolgok. Cserkészvontakozásuk: fényképek, amelyet Gerő László és Festetich Pál gróf segítségével gyűjtöttünk össze, a cserkészéletet bemutatók, kirándulások, aztán a magyar cserkészlet multja: nemzeti nagytábor, tihanyi tábor stb. Különböző kimutatók. Köztük egy a cserkészek és csapatok növekedéséről, amelyet a genfi nemzetközi pedagógiai kongresszusra készített Gerő László, oktató táblák, praktikumok, próbák, csomók, koronázási jelvények, címerek. — Nem hiányoztak a rajzok és festmények sem, ezek Mártonka képei voltak, levelezőlapok eredetijei, pasztellek, olajfestmények.

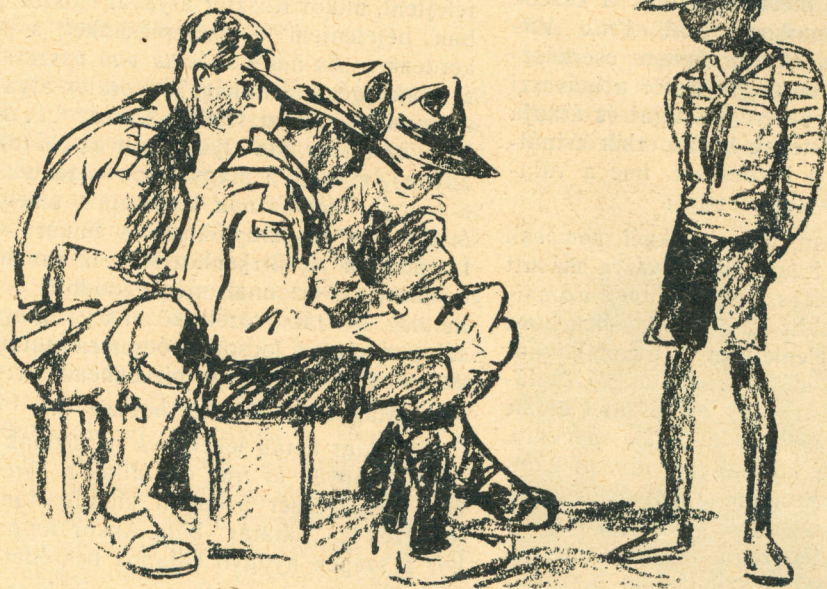
Azonkívül különféle emléklapok, oklevelek és albumok, aztán a magyar cserkészlet mai állását bemutató táblák, a magyar cserkészirodalom minden könyve, a Magyar Cserkész eddigi évfolyamaiból egy-egy szám, cserkészmunkák lombfűrészsel, faragások, varrások, Baden-Powell lábnyoma s ott díszeltek a közepén a súlyos, nehéz selyemzászlók, amelyeket a csapatok a felvonuláskor vittek s amelyek olyan nagy feltűnést keltettek.

Aztán a népművészet sok remeke. Horthy Miklós képe, Balogh Rudolf művészi magyar tájai, Budapest részletei, díszesebb épületeink magyar népéleti vonatkozású fotografiák és speciális magyar fényképek, bika, négyesfogat, tájak stb. Külön fejezetet érdemelne a himzések, amelyeket a MANSz. bocsátott rendelkezésre. Minden magyar himzésfajta képviselve volt, matyók, székelyek és az ormányságiak. Aztán új iparművészeti magyar munkák. Magyarországi domborművű térképe...

Sokan látogatták nagyon a kiállítást; megesett úgy, hogy este hétkor bezártuk és nyolckor még úgy kellett „kikaparni” onnan az „érdeklődőket”. Hozzávetőlegesen összesen 15—18 ezer ember látogatta a kiállítást.

A gyönyörű magyar népművészeti remekekre mindenki kíváncsi volt és rengeteg bámulójuk akadt s közülük sokat el is adtunk... Hátha még nagyobb választékkal állhattunk volna az érdeklődők rendelkezésére!

A krónikás átveszi megint a szót s elmondja, hogy *Bartha Ferenc* (akinek plakátjait különben minden állomáson lehet látni a Mecsekről, Mátráról és Bükkről), *öt nap alatt*, amíg idehaza előkészítette a kiállítást, nagyon szép munkát végzett és hogy a legszebb még esztétikailag is ez volt. A magyar művészet ezen a két téren is meghódította a szíveket. Nem lehet eléggé hangsúlyozni, milyen szükség lenne, ha állandóan rendelkezésre állana egy

Munkában egy jamboree művész.

állandóan összeállított kiállítási anyag, amelyet csak időnkint ki kellene egészíteni s amelyet a különféle külföldi utakra induló csapatok vihetnének magukkal. Hiszen sok angol s más is csodálkozva kiáltott fel: ilyen is van? A magyar népművészetet nem ismerték, annál inkább a románokét, amelyből garmadával állanak a Viktoria- és Albert-múzeumban, Londonban, a ruhák s egyebek. Egész biztos, hogy amilyen divat volt idegen cserkészeknek árvalányhajt viselni, olyan

divatot lehet csinálni a magyar művészet vásárlásából. A kiállítás komoly művészi sikert aratott.

És most zárjuk le megállapításainkat még eggyel. Mi odakünn nem csináltunk ezzel sem szándékos propagandát, de hogy mennyire hatott: íme egy példa. Egy francia páternek magyarázták a magyar népművészetet s közben azt is, hogy nemcsak a mostani Magyarországon, hanem a régiben is, amely Csehszlovákiához, Romániához és Szerbiához tartozik, is élnek magyarok, akiknek ép ilyen szép dolgaik vannak. A páter föl volt háborodva, hogy erről még semmit sem tudott s így látta be a „béke” szörnyű igazságtalanságát.

A kiállítás anyagát most csomagolják ki szorgos kezek. Vajon mit mondanának a székely főköltők? Nem tudom, csak egyet: álmodnak tovább...

Aradi Zsolt.

Jamboree-fényképészek!

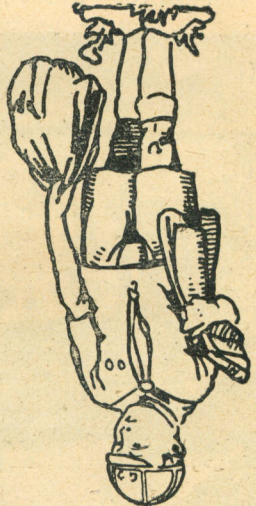
Küldjétek be felvételeiteket a Jamboree-Irodának!

“PLUME AND BADGE, PLEASE!”

Ez a kiállítás harsant ki olykor abból a nyüzsgő, imbolgyó tömegből, mely mint méhraj tapadt egyik nagy sátor oldalához. A magyar Cserkészbölt jámboree-főkja dolgozott abban a sátorban szerves kiegészítő részeként annak a jóiszervezett hadjáratának, mely azt a célt írta a zászlójára, hogy minél többen és felejtethetlenebbül ismerjék meg a magyarokat. A Bölt vezetősége helyesen számított, mikor az árusítási költiségek elhanyagolásával oly olcsón szabtta meg, hogy azokert boltnyitástól-bolttárástig kezi közelharc foljt. A Bolttvezetőség jól tudta, hogy minden szívesen vásárolt árva-lányhajcsomócska, galait-nipp vagy levelezőlap egy-egy láthatatlan szállal köti látogatónk emlékezetét a nálunk töltött boldog percekhez. Barabás Zoli, a Cserkészbölt közkedveit rakárvezetője volt a közvetlen áldozata ennek a szolgáltatásnak, mert reggelenként az első türelmetlen veendő korábban kelt, mint a nap, a zárórát pedig nem sátorban találták ki. Mert: este 6-kor kimondták, hogy záróra, 8 órára sikerült is a sátorfakade összehúzni, ettől kezdve aztán esti 10-ig automata-árusítás foljt, ami alatt alábbakakat kell érteni. Zoli holtfátáradtan kasszárt csinál és rendezkedik: ezenközben mint kistérties vízió, bárhova néz a sátor elköpzelheto és képtelen nyílásain, a földön a cövek mellett, a befűzött függönylapok réssein kezek merednek be, piszkos gyerekkéz, finom női kesztyű, atléta férfi-kéz vegyessen, de mind köznyörögve nyújt valamilyen angol pénzdarabot. Zoli körbe-vanszorog, a pénzt elveszi, valamint abban az értékben az illető markába tesz, mire a kéz visszahúzódik. Már most vagy eltalálta a kívánságot, vagy nem. Utóbbi eset a sátorponyva heves mozgásából volt következtethető. Mint utóbb kiderült, ez az árusítási mód külön vonzócört jelenlett, úgy hogy Zoli éjszakája mind rövidebb és rövidebb lett. Végül is kénytelen volt éjszakakára magát egy koporsóalakú ládába szegyezteni. A nappali forgalmat persze nem is bírta volna egyedül. Lelkes segítőtársai közül Fischer bácsi vált különösen a nagyközönség kedvencevé.

Csak két ember nézte borongómélázó tekintettel a Cserkészbölt-nak ezt a ragyogó sikerét. Ugysem találnátok ki, hát megmondom, hogy a Bölt vezetői voltak. Magam sem értem, hát megkérdetem az okát. „Ember, van fogalmad, mi csoda forgalmat csinálhattunk volna, ha felszerelést is engednek árusítani?” — hangzott a viszontkérdés. Szeretettel simogattam végig a lesünket minden náció megírgyelte. A körgalier vitézül állta a szakadó esőt, egy cseppet át nem bocsá-

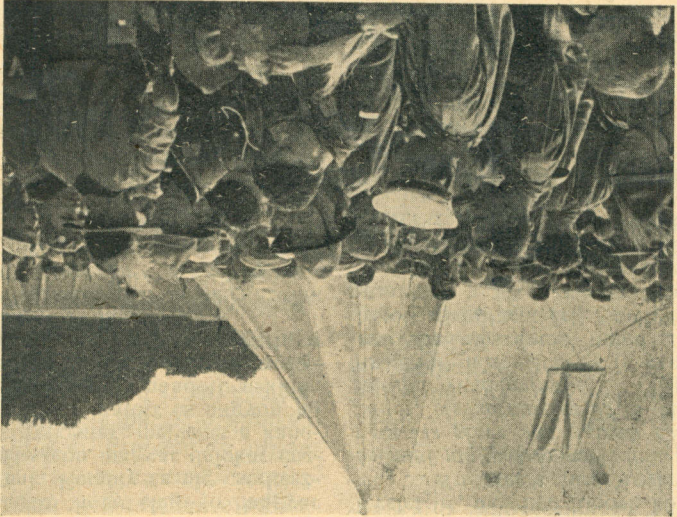
Igaz, hogy nehéz volt kiszurkolni azokat a pengőket, amelyekbe a jámboree-felszerelés került, de ha másban nem érte volna meg, hát egészen biztosan megérte minden egyes édesanyjának és apának az, hogy a magyar tábor 842 résztvevője közül összesen csak kétfő fázott meg és azok is legfeljebb három napig voltak betegek. A jámboree-felszerelés a maga teljességében, beleértve a sátrakat és egyéb közös felszerelést is, kivéve a lámpákat, gummilapokat és háromszögletű jelvényt, a magyar ipar diadalát hirdette, mert a magyar kezek munkája ott, ahol a világ minden sarkából gyűlték össze cserkészek, az ölegkülönbözőbb felszerelési cikkekikkel, mindvégig megállta a helyét. A magyar cserkészek tetőtől-talpig magyar áruban jelentek meg és ha ezt ott a helyszínen talán nem is volt alkalmuk kellőképen nyilvánosságra hozni, mégis itt hon örömmel töltött el bennünket ez a tudat is.

igaz, hogy nehéz volt kiszurkolni azokat a pengőket, amelyekbe a jámboree-felszerelés került, de ha másban nem érte volna meg, hát egészen biztosan megérte minden egyes édesanyjának és apának az, hogy a magyar tábor 842 résztvevője közül összesen csak kétfő fázott meg és azok is legfeljebb három napig voltak betegek. A jámboree-felszerelés a maga teljességében, beleértve a sátrakat és egyéb közös felszerelést is, kivéve a lámpákat, gummilapokat és háromszögletű jelvényt, a magyar ipar diadalát hirdette, mert a magyar kezek munkája ott, ahol a világ minden sarkából gyűlték össze cserkészek, az ölegkülönbözőbb felszerelési cikkekikkel, mindvégig megállta a helyét. A magyar cserkészek tetőtől-talpig magyar áruban jelentek meg és ha ezt ott a helyszínen talán nem is volt alkalmuk kellőképen nyilvánosságra hozni, mégis itt hon örömmel töltött el bennünket ez a tudat is.

igaz, hogy nehéz volt kiszurkolni azokat a pengőket, amelyekbe a jámboree-felszerelés került, de ha másban nem érte volna meg, hát egészen biztosan megérte minden egyes édesanyjának és apának az, hogy a magyar tábor 842 résztvevője közül összesen csak kétfő fázott meg és azok is legfeljebb három napig voltak betegek. A jámboree-felszerelés a maga teljességében, beleértve a sátrakat és egyéb közös felszerelést is, kivéve a lámpákat, gummilapokat és háromszögletű jelvényt, a magyar ipar diadalát hirdette, mert a magyar kezek munkája ott, ahol a világ minden sarkából gyűlték össze cserkészek, az ölegkülönbözőbb felszerelési cikkekikkel, mindvégig megállta a helyét. A magyar cserkészek tetőtől-talpig magyar áruban jelentek meg és ha ezt ott a helyszínen talán nem is volt alkalmuk kellőképen nyilvánosságra hozni, mégis itt hon örömmel töltött el bennünket ez a tudat is.

Népszerű az árvalányhaj.

MAGYAR CSERKÉSZMUNKA VILÁGKONGRESSZUSOKON.

A magyar cserkészek nemcsak Angliában kedveltették meg a magyarságot, hanem a nyár folyamán a világ minden tájáról Budapestre érkező idegenekkel is megszerettették népüket és népük nagy ügyét. Csapatunk, a 327. sz. Loyolai szent Ignác csapat abban a ritka szerencsében részesült, hogy többször is volt alkalma képviselni ilyen szemlélben a magyar cserkészetet Budapest külföldi vendégei előtt.

Első ízben a nagy magyar barát spanyol főpap: *Don Antonio Sancho* pálmai kanonok úr fogadásánál jelentünk meg és parancsnokunk a Magyar Cserkészsövetség nevében üdvözölte a magyarbarát főpapot. Tiszteletére a Római-fürdő bájos parkjában bemutató sátoztáborot ütöttünk. Ez volt az első bemutató, amelyen a kiváló főpap megjelent. Rőgtönzött tűzhelyen bográcsban gulyást főztünk, amelyet a kanonok úr nemcsak megízlelt, hanem egy adagot jóízűen el is fogyasztott, azzal a megjegyzéssel, hogy: „Most már elhiszik, hogy elég jó magyar vagyok?” Este tábortüzet gyújtottunk. Komoly és víg cserkésznóták csendültek fel, majd szebbnél-szebb magyar dalokat énekeltünk, azután tréfás bemutatók következtek, melyeket a kanonok úr mindvégig feszült figyelemmel hallgatott és nagyon jól érezte magát közöttünk. Miután köszönetet mondott nekünk, azzal búcsúzott el, hogy tanulmányozni fogja a magyar cserkészetet, amit később be is bizonyított, amikor meglátogatta a Magyar Cserkészsövetség központi székházát.

Alig fejeződtek be az iskolai előadások, már is megkezdtük az előkészületeket megtenni a XXI. *Esperantó Világkongresszus* rendezésében vállalt munkánk sikeres eredménye érdekében.

Az előkészület két részből állott, először is meg kellett tanulni esperantóul, azután környékismeretünket kellett kibővíteni. Az esperantó nyelv titkaiba Baghy Gyula tanár úr, világhírű esperantista író vezetett be bennünket igen nagy hozzáértéssel és még nagyobb odaadással. Egy rajnyi cserkész jelentkezett erre, akik ajkán pár nappal a munka megkezdése után fölhangzott a magyar cserkészinduló esperantó nyelven:

SUPREN DO LA KAPON!

(Aleksandro Sik dr.)

Supren do la kapon, trumpetis signal'
Vicigu ni gaje en aro.
Fidas nin la mondo, atendas batal' :
Ni ja estas gia soldataro.
Muskola brak' — nia armil'
Kaj arda vid' kun kantotril'.
Sub nia pas' ekfloras Bon' :
La venkokron', la venkokron'.

Supren do la kapon, car venas la hor'
Por suno en nokto hungara.
Ni estu harditaj en fajro de l' kor',
Fortaj luktaj por la lando kara.
Nin vokas muge la arbar'
Sur la Karpata lim-montar',
Helpkrias al ni por liber'
Miljara ter' — la patra ter'.

Uf, al la naturo! Jen ridas la sun'
Kaj ardas pulsante la vivo.
Tra montoj kaj valoj vagadu ni nun,
Tie liberigas la animo.
En kor', okuloj — pura flam',
La Di' rigardas nin kun am'.
Je Lia spir' kreigas Bon':
La fort', libero, venkokron'.

Trdukis el la originalo:
Julio Baghy

Fehérvársurgói táborunkban folytattuk az esperantó nyelv elsajátítását, melynek felülvizsgálására Baghy Gyula tanár úr táborunkat meglátogatta és megelégedésének adott kifejezést. Hazaérkezve Budapestre, tökéletesítettük eddigi tudásunkat jeles kurzus-vezetőnk irányítása mellett. Majd hamarosan megkezdődött a munka: az összes pályaudvarokon és hajóállomásokon vártuk a Budapestre érkező vendégeket, „esperantó” felírájú fehér karszalagokkal és jelzőtáblákkal, akiket lakásukra kísértünk. Később a már megérkezett esperanto csoportoknak magyaráztuk a város nevezetességeit. Résztvettünk az esperantisták díszfelvonulásán és megnyitó díszközgyűlésén. Az esperantisták világlapja, a „Herold de esperanto” hirdása szerint a díszülés leghatásosabb száma az volt, amikor a cserkészek

a Rákóczi-induló hangjai mellett bevonultak a dobogó elé, kezükben magyar és esperantista zászlócskákkal. A Világkongresszus befejezése előtti napon a külföldi résztvevők Visegrádra rándultak ki, és minket is meghívtak a kongresszuson vállalt munkánk jutalmául. A délután folyamán a visegrádi Mt. Yás-forrás mellett mutattuk be a magyar cserkész életét: énekeltünk, játszottunk, mókáztunk, különösen az esperanto nyelven előadottak keltettek nagy hatást. A bemutató végén Balkányi Pál, az esperantisták világszövetségének magyarországi főmegbízottja köszönte meg fáradozásainkat a kirándulók nevében, akik azután lelkes tüntetést rendeztek a magyar cserkészek mellett. Az elutazásnál is segítettünk csaknem olyan mértékben, mint az érkezésnél. Hernádszurdoki Mihálik József, a világkongresszus elnöke, pár nappal a kongresszus lezajlása után, úgy a Magyar Cserkészsövetség, mint parancsnok urunk címére meleghangú levelet írt, melyben többek között ezeket mondja:

„... Kongresszusunk úgyis mint nemzetközi kulturális gyűlés és mint magyar nemzeti ünnepség nagy sikert aratott és ebben nem kis része van a fenti cserkészcapatnak, mely a magyarságot, elsősorban pedig a magyar cserkészetet megszerettette külföldi vendégeinkkel...” Igen jól esett, hogy szeretett elnök urunktól, Witz Bélától is kaptunk szeretettől sugárzó sorokat, amelyben köszönetet mond „... azért a cserkészszelemtől áthatott magatartásért, amellyel sokak előtt bizonyára becsületet szereztek a magyar cserkészeknek...”

Mindenünnen a földkerekségből jönnek újabb levelek, nyomtatványok, könyvek a hálás idegenektől csapatunk, illetve cserkészeink címére. A Párisban megjelenő esperantista cserkészlap, a „*Sholta Herold*” szerkesztője több külföldi újságból szerzett tudomást munkánkról, a napokban levélben kereste fel csapatunk parancsnokságát, amelyben felszólít, hogy lépjunk a „*Sholta Esperantista Ligo*” tagjai sorába. Cserkészeink értékes barátságot kötöttek harminckét nemzet fiaival, akikkel azóta leveleznek. A kongresszusnak 1200 résztvevője volt, melynek minden idegen tagja kapott emléke egy kis névjegyet csapatunktól, amelyen ez áll esperantó nyelven: „*Ha Ön, vagy esperantista barátja valamikor Budapestre érkezik, szívesen elkísérik Önt, vagy barátját a 327. sz. Loyolai szent Ignác cserk. csapat. cserkészei, ha érkezését és lakását előre tudatja.*” — A kongresszus résztvevői között 40 darab Magyar Cserkész jamborei számot adtunk el.

Majd az Ika kongresszus rendezésében vettünk részt, melynek tagjai sorában ott láttuk a világ leghíresebb katolikus kiválóit.

Boros Sándor Ferenc,
a 327. sz. cs.-cs. tisztje.

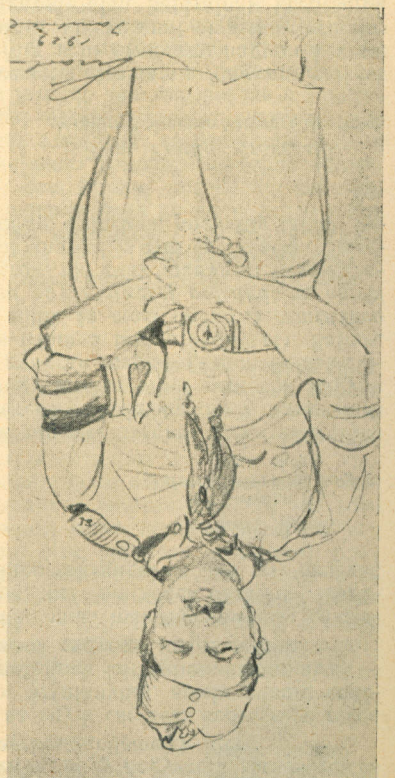
A 242. sz. Máv. Törekvés csapat felsőtárkányi táborának kapuja.

A MILLIÁRDOSOK ŐRSE.

Az Angliát megjárta tík csodákat mesélnék az amerikai cserkészekről, akik a legelőgánsabb ruhában, kacagó jókedvvel hancurozták végig a két hetet. Csodákat mesélnék a sátorpalotákról, a kenyélimeságyról, hófőhár takerőkről, az abrosszal terített ebédiasztalokról, a felszolgáló pincékekről. A magyar fiúk csodálkoztak, de egyetlenegy percre sem gondolták azt, hogy milyen jó volna, ha nálunk is így lenne. Nekünk százaszor jobb volt a magunk erejéből épített tábor.

Az amerikaiak táborapontosan tiszter anynyiba került, mint a magyar tábor, tehát a magyar fiúk az ő igénytelen szerénységükkel 3,600,000 P-t takarítottak meg.

De látnuk ezzel ellentétben sokkal puritánabb, sokkal egyszerűbb tábor is, mint a miénk és figyelő szemmel rájöttünk arra, hogy bizony sokszor meg kell tanulnunk, hogy sok kenyelemről, sok igényről és sok vágyról lemondhatunk.

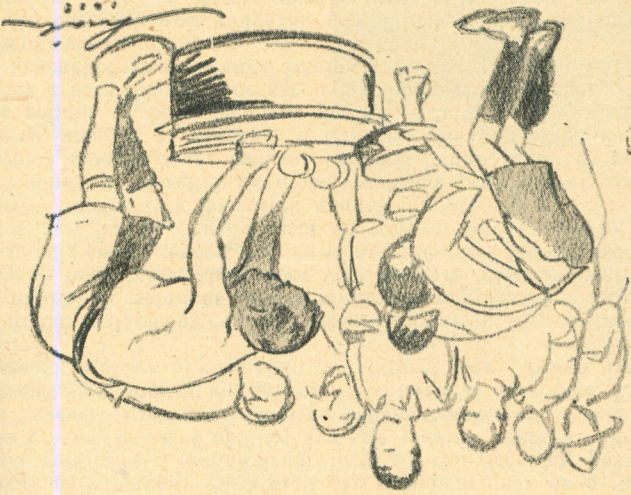

Szűkevényi Imre,
helyettes parancsnok.

Ha most utólag a pénztárkönyvünkön kívül a saját lelkimertünkbe is beletekintünk, úgy érezzük, hogy az elköltött reztrajcárok közül aranyforintok lettek, ezeket azonban nem a vaskasszában őrizzük, hanem a hazajött fiúk kezében.

Ha most utólag a pénztárkönyvünkön kívül a saját lelkimertünkbe is beletekintünk, úgy érezzük, hogy az elköltött reztrajcárok közül aranyforintok lettek, ezeket azonban nem a vaskasszában őrizzük, hanem a hazajött fiúk kezében.

Ha most utólag a pénztárkönyvünkön kívül a saját lelkimertünkbe is beletekintünk, úgy érezzük, hogy az elköltött reztrajcárok közül aranyforintok lettek, ezeket azonban nem a vaskasszában őrizzük, hanem a hazajött fiúk kezében.

Ha gazdasági szempontból az angliai tábor mérleget fel akarám állítani, mindennekeltőt azt mondhatnám, hogy takarékoskodtunk és takarékoságunk nem volt hiábaválok. Nem voltunk garasoskodó fősvények — urak maradtunk mindenkor —, de a véres verejtékekkel szerzett magyar fillérekkel könnyelműen sohasem váltunk meg. Erdékes volna számokban is beszámolni az egész út költségeiről, részletekbe azonban azért nem mehettünk, mert ehhez szűk a Magyar Cserkész. A legnagyobb tételt természetesen az uttköltés okozta, amely az összes kiadások egyharmadrészét, kb. 130,000 P-t jelentett. Nagy összeget fordítottunk az egyes fiúk segítelyezésére, a próbátáborokra (18,000), közös felszerelésekre, úgymint sátorra, gyékényre, gummilapra, edényekre, technikai felszerelésekre, deszkára, (30,000) stb., de ugyancsak hatalmas számmal szerepelnek az egyes bemutatószükséges eszközökre fordított költségek, mint zenekari szerzők, táncruhák, kiállítási tárgyak, stb. Az élelmezés aránylag kevésbe került (12,000). Ehhez tudni kell azt, hogy angliai tartózkodásunkat majdnem teljes egészében Lord Rothermere finanszírozta a felajánlott adományösszegekből. Mi ehhez a kérdéshez nem szólhattunk hozzá. A bevételék főtelege a részvételi díjak voltak, amely 166,000 P-t tett ki, az állam, a székesfőváros és egyéb törvényhatóságok, vár-

Cserkészfilm! A fővárosi mozik már megkezdtek a jámboree-film előadását. A film a vidéki csapatoknak is rendelkezésére fog állani. Akik nem jöhettek ki a jámboree-ra, most legalább képen megelvénekedni láthatják maguk előtt a világ legnagyobb ifjúsági összefovertelének mozgalmas életét, a jámboree részvevői pedig bizonyára érdeklődéssel keressik majd a képeken: vajjon rajt

vagyok-e?

AZ ANGLIAI NAPOK VISSZHANGJAI.

A walesi herceg beírja nevét a magyar tábor emlékkönyvébe.

ban mutatják azt, hogy nem kell kishitüsködnünk nekünk, mint magyaroknak sem, mert odakint rengeteg barátot szereztünk, miként egyik meghatóan kedves levél mondja: „ma már igen-igen sok angol és skót szív melegen dobban Magyarorszáért“.

De mindennél többet ér, ha ezeket a leveleket magatok is elolvassátok és megismeritek belőlük az angol szív őszinte megnyilatkozását. Azért egynéhányat a sok kedves levél közül ide iktatunk.

A Magyar Cserkész szerkesztőjének és Magyarország cserkéseinek.

Az Arrowe Parkban tartott világjamboree alatt állandó látogatója voltam a táboroknak s egyizben megajándékoztak az angolnyelvű Magyar Cserkész egy példányával. Most meg szeretném köszönni. Mindig kincsként fogom őrizni. Sokszor elolvastam minden szavát és sok barátomnak adtam oda, akik mind el voltak ragadtatva.

Igazán csodáltuk magyar táborotokat és azokat a nagyszerű fiúkat, akik magyar cserkészek. Az első benyomás az a szép kapu volt, amely rendületlenül tűrte az eső-vízeselek pusztításait, — s mindkét oldalán egy-egy magyar cserkész állott, aki keveset törődött az időjárás kellemetlenségeivel, s mindig „résen” volt, hogy a látogatókat Isten-hozottal köszöntse. Első érzésünk ezekben a szavakban nyilatkozott meg: „bravó, Hungária!”

Ambár valamennyien külön-külön látogattuk meg a tábort barátainkkal, családom minden tagjára a magyar tábor tette a legjobb benyomást. Mintatábor volt, amelyre büszkék lehettek, — mindig tiszta, rendes, friss és vidám, szép szál fiúkkal, csodálatos muzsikával, mosolygással és tréfával teli — de mégis komoly eredmények látszottak minden mögött.

Különösen tetszettek az utolsó vasárnap bemutatásai, zenekarok muzsikája, az énekkar briliáns hangú tagjai és az a szerep, amelyet a magyarok a tábortüzeknél játszottak. Büszkék voltunk rá, hogy mennyire értenek a dudákhoz is — különösen a nagydobos —, de azt véljük, hogy köpenyeiteket kicsit ki kellene bővíteni, mielőtt alkalmasak lesznek a skót felföldi táncokhoz is.

Mi, Nagybritánia polgárai, gratulálunk nektek és ígérjük, hogy ha 1933-ban Magyarországon lesz a jamboree, mindent el fogunk követni, hogy jelen lehessünk.

Szeretnénk látni azt a sokszáz magyar cserkészt, aki nem jöhetett el a jamboreera az Arrowe Parkba, látni akarjuk és meg akarjuk ösmerni országotokat és Budapestet, fővárosotokat, a Balatont, a pusztát a hullámozó árvalányhajjal és a Dunát.

Július óta tanulmányoztuk országotok történelmét s csodáljuk hazafiasságotokat és nemzeti bátorságotokat. Mély szimpátiával sajnáljuk, hogy Magyarországot annyira elnyomták az

elmúlt századokban, de reméljük, hogy nagyszerű, dicsőséges és dús jövő vár rá, amelyet cserkészzellemetek ígér.

Büszke vagyok rá, hogy az egyik cserkész kedvessége révén birtokomban van egy csokor árvalányhaj, amely mindig emlékeztetni fog Mgyarország multjának kétségbeesett napjaira, — de reméljük, hogy ezek a napok ragyogó jövőt ígérnek.

Egyetlen dolgot nem szabad most már mondanotok: „a magyarok nagyon boldogtalanok, mert nincsenek barátaik”. Büszkén mondhatom, hogy igen-igen sok angol és skót szív melegen dobban Magyarorszáért.

I. Stuart Marsh

47 Bowden Rd
Garston Liverpool. Anglia.

Kedves uram, — cserkész vagyok, tizenhat éves, résztvettem az arroweparki világjamboreen Birkenheadban, augusztus 6-ól augusztus 12-ig. Minthogy a skót tábor nem volt nagyon messze a magyar tábortól, gyakran meglátogattam és sok fiúval megbarátkoztam (alá is írtam a látogatókönyvet). Sajnos, elfelejtettem címet szerezni tőlük és most abban a reményben írok Önnek, hogy fog találni egy cserkészt országában, akivel levelezhetek. Nem olyat akarok, aki csak magyarul beszél, hanem olyat, aki tud egy kicsit angolul is írni és beszélni. Szívesen segítenék angol tanulásában. Remélem, hogy fog találni nekem egy barátot.

Őszinte barátsággal

Tom Young, őrsvezető,
„Millburn” Newton Stewart Scotland.

Kedves uram, — nagy élvezettel olvastam a Magyar Cserkész speciális jamboree-számát. Míg nem olvastam, nagyon keveset tudtam népiükről és országukról, kivéve amit olvastam lord Ro-thermere-ről és országuk igazságtalan határainak kérdéséről. Biztos vagyok benne, hogy a magyar cserkészek jól érezték magukat kis szigetünkön és amit a jamboreen láttam, arra mutat, hogy jó barátságban voltak majd mindenkivel, minden nép fiaival. Zenekaruk nagyon jó volt. A „B” segéd táborban voltam, amikor megérkeztek hangversenyt adni és a zúgó Isten-hozott, amelyet kaptak, a legelőkelőbb zenekart is kielégíthette volna. Őszintén remélem, hogy a csodálatos jamboree még jobban össze fogja kötni a nemzeteket s így legyőzik a háború istenét, általános békét és jóakaratot teremtenek, ami a mi főcserkészünk örök célja és az angol nemzeté is. Szívesen leveleznék egy magyar cserkészzel, aki tud angolul olvasni, hogy többet is megtudjak nagyon érdekes országukról és hagyományairól, így ha megkaphatnám egy cserkészüket címet, nagyon örülnék és írnék neki olyan gyakran, ahogy csak lehet. Még egyszer köszönöm és gratulálok a Magyar Cserkészhez.

Cserkésztestvérük,

W. H. Dancer

63 King Street Bedworth Warwickshire England.

Kedves uram, — nagyon hálás lennék, ha el tudná nekem küldeni Nagy Sándor teljes címét. Budapesti cserkész, aki jelenleg a nagy világjamboreen van Arrowe Parkban, Birkenhead mellett. Mellékelek egy felbélyegzett borítékot a válasz számára. Végigolvastam a lapot és nagyon szépen köszönöm. Kész híve

C. Burton.

(Miss C. Burton,
444 Oldham Rd. Manchester Lancs. England.)

Magyar Cserkész szerkesztője, kedves cserkésztestvérem. „Köszöntünk, magyar testverek.” Remélem, jól van így. Azért írok, hogy mellékeljek egy éjjeli fölvetelt jamboree-táborotokról. Nem ép az, amit a szakértő jó fényképnek nevezne, de szép kép. Az öregcserkész táborban voltam és megösmérkedtem egy vagy két magyar cserkészzel az utolsó nap, mielőtt elvittem volna csapatomat nyári táborba. Sajnos, nem kértem el címüket, mert amikor „jó asztat” (így írják?!) kívántunk egymásnak, már egész sötét volt. — Remélem, hogy azok a hírek, melyek szerint a legközelebbi jamboree Magyarországon lesz, valóban bizonyulnak, minthogy meg szeretném országotokat valamikor látogatni. Nagyon élveztem lapotokat, ugye, az angol fordítás csak a jamboree-számra készült, de szeretném tudni, mibe kerül angol pénzben egy évi előfizetés a Magyar Cserkészre és hogy vannak-e a többi számban olyan képek, mint a júliusiban. Nagyon tetszett nekem, hogy annyi fiú beszélt a magyar táborban angolul és ha az 1933-as jamboree nálatok lesz, mi, a 14-es liverpooli csapat tagjai, igyekszünk magyarul megtanulni. Sajnos, elvesztettem magyar emlékjelvényemet és örülnék, ha mást kapnék belőle. Hosszú tű volt a végén, de olyat szeretnék, amit

rá lehetne varrni öregcserekész-zászlomra. Mellékelik egy angol újonc-felvényt, talán valamelyik fiatalcserkész vagy apród, aki nem volt a jámboreen, szívesen fogadja.

Öszinte híved

A. F. W. Quartie

örégcserekész.

Kedves uram, — amikor meglátogattam az arroweparki világ-jamboreet, a magyar táborban is voltam s ott kaptam egy példát a Magyar Cserkészszövből. — Elolvastam és úgy gondolom, kitűnő kiadvány. Nagy baráti érzést mutat Angliával szemben, Lord Rothermere vendégül látja cserkészzeit Londonban, Rememlem, jól érzik magukat. Lord Rothermere, úgy hiszem, nagyon népszerű Magyarországon. Nagyon szereti országukat. Azért írom ezt a levelet, hogy megkérdjem: tudna-e magyar öregcserekész címet adni, aki levelezne velem. 26 éves vagyok. Kérem, adja nevémet olyan cserkésznek, aki ért angolul, mert én nem tudok magyarul. — Nem vagyok cserkész, de a világjamboree nagyon érdekelt. Minden szívet kíván önnek, a cserkészeknek és hazájának kész híve

Leonard V. Redman

66 Upton Road, Birkenhead.

Egy angol leánycserekész levele:

Magyar cserkészekt! — A világjamboreen ajándékkal megkaptuk a Magyar Cserkész s mitán végigolvastunk minden angol betűt, élünk az alkalommal és gratulálunk érdekes és tanulságos lapotokhoz. Mindig meg fogjuk örízni angliai látogatásotok emlékére. Őszintén reméljük, hogy jól éreztétek magatokat a jámboreen és kedvetekre valóknak találátok az angolokat. Gratulálunk nektek, derék legényeknek, igazi cserkészektől. Gratulálunk a táborotoknál csináltunk. A tábor előttünk felállt tisztaságban és a nagyszerűen felvert sátrak rendezésben, nagyon hosszú időt töltöttünk el hegedűművészetek hallgatásában, megfigyeltük főzéseket s végignéztük táborotokat. Most be kell fejeznünk azzal a reményvel, hogy találkoznunk fogunk újra valamelyik más jámboreen és hogy országotok virni fog. Magyar cserkészek, angol testvéreitek köszöntenek.

Dorothy Prustley Aileen Cooper
88, Geviadys Street Walton Liverpool, England.

A Magyar Cserkész szerkesztőjének. Kedves uram! Nagy érdeklődéssel olvastam a magyar cserkészűjságot, amelyet olyan kedvesen ajándékoztak az arroweparki világjamboreen. Magyarországon tudok meg arról, keveset tudok, így szívesen tudnék meg róla többet. Nagyon örülök, ha összeköttetésbe juttatna egy magyar cserkészleánnyal vagy vezetővel, aki körülbelül 18 vagy 20 éves s aki levelezne velem. Minthogy nem tudok magyarul, fontos lenne, hogy levelezőm tudjon angolul. — Persze, ahogyanem meg tudjuk majd magunkat érteni képekkel, stb., ha nyelvi képességünk csődöt mondanak. — Mint a nagy jámboreetábor látogatójára, erősen hatott rám a magyar tábor szépsége és rendje és az újság, amely melletttem fekszik, amint szívesen megemlékem maradt. Remélem, hogy kétfésem nem okoz tilos gondot és hogy hamarosan fogok hallani tőnről vagy egy cserkészleánnyal. Minden jót kíván, sok sikert a magyar cserkészesteknek — leánycserekészestestére

Elizabeth Calvert,

13 Cranborne Terrace,

Blackburn, Lancashire, England.

Kedves uram! — Lenne olyan kedves összeköttetésbe juttatni egy évi tanulás eredménye csupán. (Az egyik magyar cserkész úgy mesélt, hogy sok magyar beszél németül.) 14 éves vagyok, elsősztályú cserkész. Közönm előre. Kész híve

H. J. Janner

segédörvezető.

39, Alberta Street Walmort London S. E. 14, England.

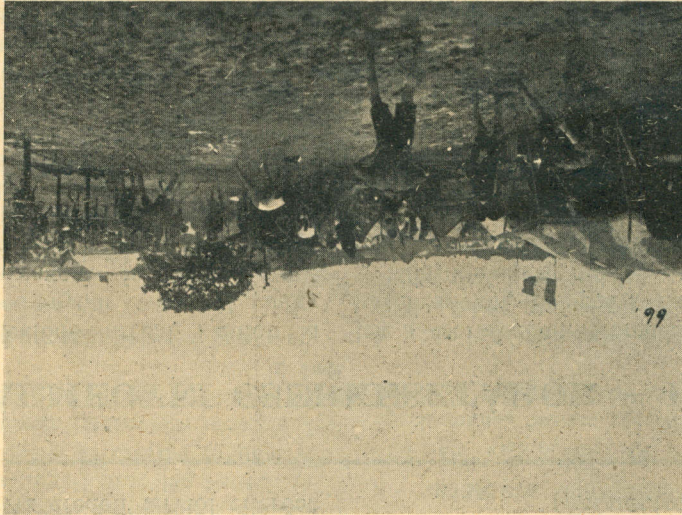
Azt hiszem mindnyájan nagy élvezettel olvastátok ezeket a közvetlen, sokszor megnható kedves sorokat. Szeretnék, hogyha angol barátaink megemlékezései és kérései nem maradanának nyom nélkül. Háláljátok meg az ő nagy szívesességüket azzal, hogy keressétek fel a fenti címeteket leveleitekkel. Szeretnők, hogyha minden angol cserkész, aki hozzánk ilyen kedves sorokat írt, legalább egyhétány levelet kapna. Ha magatok nem is tudtok hibátlanul angolul írni, fordíttassátok le leveleiteket valamelyik ismerősötökkel. Csak arra kérünk mindenkit, hogy küldje be szerkesztőségünknek azokat a címeteket, ahova írt.

A BIRKENHEADI JAMBORÉE LEGFONTSABB ESEMÉNYEINEK RÖVID LEÍRÁSA.

működik. Nyugodtan, biztosan végzik a szakcsoportok munkájukat. Este rövid táború. Néhány csepp eső és szél azzal biztatnak, hogy az útra nem lesz talán olyan kegyetlen forróság.

Julius 27, szombat. Az éjlel nagy vihar volt. Lehűlt a levegő. A korai felkeléskor mindenki arról beszél, hogy szeret bennünket a jó Isten, nem lesz nagy meleg a hosszú útra. Bevonulás gyalog. „Szép Ilona“-ig, onnan villamoson az Erzsébet-hídig,

onnan zát sorokban gyalog a keleti pályaudvarig. Impozáns, lelkes menet. A Baross-téren már nagyon sokan várnak. Igén hosszú a külvononat. Egy könyhas, egy raktárkocsi, egy parancsnoki kocsi, Gyermekvédelő Liga kocsi, állományok, nagy harmanadosztályú Máv.-kocsi. Rengőteger ember a pályaudvaron. Witz Béla búcsúbeszédet mond. Igén jó hangulatban kelünk útra. A győri vasúti állomáson zenekarral búcsúztatnak a győri cserkészek. Hegyes-halomnál cserkészek és farkaskölykök mondanak a magyar határon istenvele-

A „talaj“. Működésben az utkaparók.

Julius 26, péntek. Reggel fel kilenckor istentisztelet. Szentmise az angolok-asszonyok templomban. Beszédet mond Witz Béla. Protestánsok istentisztelet a cserkészparkban. Prédikál Vidovszky Kálmán. — Felvonulás gyakorlása. — (Óriási a hőség.) A demutatók tovább próbálnak. Az első közös ebéd jól sikerült. Minden szerv pompásan

mehetnek aludni. kezeseket. A pesti fiúk haza adja a legfontosabb rendel-nok üdvözlő a csapatot s kitáború. Temesi parancsulat elsöndü. Este rövid galimasan próbáznak. A demutatásra készülők szor-munka folyik. Az itroda az útlevelek stb. ügyét intézi, a nek el a cserkészek. Lazas, de minden zökkenőnélküli denki pompás kondícióban van. Csapatonkint helyeked-12 óráig. Óriási a hőség. A fiúk mind jól leültek. Min-kor tanácskozunk. Szakadatiannul tart a bevonulás déli-gyülekezik a Cserkészparkban. A vezetőket már reggel 9 óra-ritt előkészítő-táborok után az egész jámboree-csapat *1929 Julius 25, csütörtök.* Az általában kintűnően síke-

det. Az úton minden a normális keretek közt mozog. A feyelem kifogástalan. A hangulat igen jó. Az utazás kellemes. Az este hűvös. Meglehetősen jól alszik mindenki.

Július 28, vasárnap. Közeledünk a német határhoz. Az idő esőre hajló, hűvös. Gyönyörködünk a szép vidékben. Passauban megtudjuk, hogy háromnegyed órát kell várunk. Besietünk a városba istentiszteletre. A róm. katolikusok misét hallgatnak, a protestánsoknak a passauai evangélikus templomban Mezey Béla mond imát. Az egész nap vidám utazással telik el. Szemben az osztrák vasutak aránylagos lassúságával, Németországban örült iramban száguldunk. El is szakad a vonatunk. Nem okoz semmi bajt, csak vagy öt perc késést az összekapcsolás. Az este elért Rajna-völgye gyönyörű, hátterében magas hegyek.

Július 29, hétfő. Már *Belgiumban* ébredünk. Vöröstéglás, füstös házak közt halad utunk. Kilenc órára *Ostendében* vagyunk. Az erősen hullámos tenger ugyancsak próbára tette a cserkészyomrokat, úgy hogy nagy megkönnyebbülés volt a négy órás út után biztos talajt érezni a talpunk alatt *Doverban*. Az állomáson a polgármester üdvözölt bennünket. Ez a kitüntetés csak a magyar cserkészeket érte. Megérkezésünkkel már várt bennünket Rothermere lordnak és Warring lordnak, a kenti kerületi parancsnoknak üdvözlő sürgönye. Kedves meglepetés volt Dorey Antalék távirata. Ők a legidősebb angliai magyarok. A 40.000 lakosú város népe barátságosan fogad. A jól-eső tengeri fürdő után érdeklődéssel szemléljük a magas mészfal katonai erődítéseit, a szoknyás skót katonákat s a városka sok-kéményű, virágoskertes családi házait. Alvás a városban.

Július 30, kedd. Hajnali öt órakor indulás a vasúti pályaudvarról. Az angol vonatokon nem kell lépcsőt járni: a sínek mélyedésben vannak, úgy hogy a szakaszból mindjárt ki lehet lépni a földre. Minden egyes fülkének külön ajtaja van mindkét oldal felé. Folyosós kocsik csak a fővonalakon járnak, azonban a folyosókon is annyi ajtó van, ahány a fülke. Így a be- és kiszállás nagyon gyorsan megy. II. osztály csak a legfőbb vonalakon van, a III. azonban párnázott és semmit sem ráz. A vonatok igen gyors járatúak és drágák. — Az eredeti tervtől eltérően

A legkisebb és legnagyobb magyar cserkész.

Londont délről megkerülve robogunk *Birkenhead* felé. Megérkezésünkkel a csapat kitörő örömmel pillantja meg *Telesi Pál* gróf népszerű alakját, akivel együtt Hampton lord is megjelent fogadtatásunkra. — Autóbuszaink üvöltő, maszatos utcagyerekek sorfala közt haladnak az *Arrove* (= nyíl)-Parkig. Táborthelyünkre való megérkezésünk után mindjárt meglátogatott bennünket B.-P. — Táborverés.

Július 31, szerda. A connaughti herceg, az angol cserkészsövetség elnöke megnyitja a jamboreet. A nagy gyülekezőtér felvonul az 50.000 cserkész változatos egyenruhában, színpompás zászlók alatt, — szakadó esőben. (Ettől kezdve egy álló hétig esik az eső.) A díszmenetek után 1500 skót cserkész 150 dudás zenéjére nemzeti táncokat mutat be eredeti viseletben. Délután táborunkba érkezik *Khuen-Héderváry Károly* gróf főcserkész úr.

Augusztus 1, csütörtök. B.-P.-t tiszteletbeli jogi doktorrá avatja a liverpooli egyetem. Délután megkezdődnek a nemzeti bemutatások, repülőgépen megérkezik a walesi

herceg, aki este a színházban lelkesen megtapsolja a premontrei cserkészek díszpalotását. Baden-Powell-t az angol király lorddá nevezi ki, új címe: Lord of Gillwell. *Magyarország Kormányzója* az első osztályú magyar érdemkereszttel tünteti ki. Az érdemrendet báró Rubido-Zichy Iván londoni magyar követ adta át.

Augusztus 2, péntek. Dél előtt a walesi herceg az angol király képviseletében meglátogatja a magyar tábort, ahol szokatlanul hosszú időt tölt. A magyar csapat díszkulacssal ajándékozza meg.

Augusztus 3, szombat. Vízicserkészbemutatások *West Kirby* fürdőhelyen, háborgó tengeren. Nagy tetszést aratnak a magyar vízi sík és összerakható kajakok.

Augusztus 4, vasárnap. A canterbury érsek anglikán szertartás szerint hálaadó istentiszteletet tart a nagy gyülekezőtérén a protestáns cserkészeknek, a katolikusoknak pedig a westminsteri érsek mond misét.

Augusztus 5, hétfő és augusztus 6, kedd. Folynak a különböző nemzeti bemutatások, szereplések a színházban s a tábortüznél, mint már az előző napokban is.

(Folytatása következik.)

SOMOGY VÁRMEGYEI CSERKÉSZTÁBOR — FONYÓDON.

90 cserkész mosolygó, érdeklődő arccal szállott ki augusztus 2-án a Kaposvár—Fonyódi vonatból, nagy izgalommal szedték le bőséges csapat- és egyéni szerelvényüket és sietve igyekeztek az alig 1 km-re lévő üszögi fenyves felé, amelyben 16 napra felverték táborukat, s amelyről most már bátran elmondhatjuk, hogy mintatábor volt. Csurgóiak, kaposváriak és nagyatádiak vállvetve dolgoztak, hogy 22 sátorból álló táboruk minél „lakályosabb” legyen. Nagy István neves iparművészünk megirigyelhetné volna azt a művészi invenciót, ami itt a tábordíszítésekben megnyilvánult. Pompásabbnál, pompásabb gyp-, moha-, kagyló- és toboz-szobrászi, térképészeti és építkezési munkák dícsérték a fiúk és tisztek iparművészi tehetségét. Kedves és szellemes felírások dícsér-

ték a cserkészelet örömeit és a tábor nagyon népszerű parancsnokát, Schippert Ferenc megyei főtitkárt.

Tulajdonképpen fiúk és tisztek annyira össze voltak forrva testvéri szeretetben ebben a táborban, hogy sok irányításra szinte szükség sem volt. Schippert parancsnok úr nem kívánhatott olyasmit, amit ne a legnagyobb örömmel végeztek volna a fiúk, érthető, ha Feri bá-nak mindig könny szökött a szemeibe, ha cserkészfiairól beszélt. Ezt a tábort nem apróhirdetések útján hívták össze, mint a francia táborokat, a sok csapatbeli fiú között mégis eltűntek a csapatkülönbözőségek és példát adtak abból, mi az igazi cserkésztestvériség. Így bizony öröm táborozni. Itt nem is egy, hanem két hatalmas konyhára jutott mindig „háztartási alkalmazott” és Horváth Gyuri bá, a

csurjók egyik parancsnoka, aki mint gazdaszati tiszt, valóban minden lében kanál volt", mert addig semmiféle nem kerülhetett asztalra, amíg ő meg nem kösoltta, nyugodt lélekkel bírhatta a napos őrse a GH. anyagiakban dúslakodó sátrát. Gyuri bá, egybéként egyik vasárnapon személynél 1200 fánkot szaggatott, amivel a látogatási nap összes vendégeinek bámulatát valóban kiérdemelte.

Kapossi bá, a főjatekmester, a meggondolt vidámságot képviselte, neki is mindig volt mosolya a cserkészek részére, de mindig voltak új játékaik is. Knapp parancsnok mind különböző egyéni vonásokat vitt abba, hogy hogyan forrasszák egyézt a 90 cserkészt, akiknek mindgyike egyébként ezzel a szándékkal is ment táborba. Hogyne lett volna itt figyelem, mikor senki sem feledekezett meg arról, hogy ő cserkész, hogyne lett volna dal, moka, testvér-eggyéftorras és mélysges magababaszállítás, amikor mindenki már azzal a tudattal ment táborba, hogy ennek a tábornak, mint a tábornak kell lennie. Hogyne végeztek volna a napirendben mindig pontosan előírt munkát jókedvvel, amikor tudták, hogy a Balaton és egyéb tábor-nyújtotta örömeknek ez a megváltása.

Talán épen azért esik jól erről a táborról ennyi kedves beszámoló, mert a Balaton mellett épült vezető megállapítást tennünk, mert a Balaton mellett épült fel, tehát a legnehezebb táborozási vidéken (ezt erkölcsiszempontról értem). Cserkészes, őrsi versenyek mindig eredményesek, jobban mondaná, sorrendmegállapítás nélkül fejeződtek be, mert csak első helyezettek voltak. Vagy talán épen ezért volt könnyű az eredménykiérdetés.

A látogatók is büszke örömmel nézték az ő fiaik táborát, ha marsra nem, arra voltak büszkék, hogy ezek a fiúk Somogyországból valók. Nem vagyok részrehajló, hiszen Duna—Tisza-közi vagyok.

A tábornak többször voltak "némefjel", de nehezen is tudtak túladni rajtuk, túlságosan megszerették ezt a tábor.

Első nap olyan gyorsan, mintha csak bala-toni vihar lett volna és augusztus 19-én fájó szívű, köny-nyes szemű cserkészek indultak haza a Fonyód—Kapos-vári vonaton, a sok vidám dalos ajakra sehogyan sem akart nőta jönni és a kaposvári állomáson a könnyes szemű Schipfert parancsnok ír csak a jövő évi viszontlátás reményének hangoztatása mellett tudta leszerelni a már-már kitörni készülő cserkészkönyveket.

f. c.

PÁLYÁZAT.

A Magyar Cserkészszövetség gazdasági hivatalában betöltendő:

1. könyvelő,
2. anyag-nyilvántartó,
3. két kiadói-hivatali állásra.

Fenti helyek október 1-én foglalandók el. Pályázhat: minden igazolt magyar cserkésztest, segédtest, vagy őrseg-

kész, aki legalább 18. életévét betöltötte, középiskolai (kereskedelmi iskolai) érettségi bizonyítványra van. Előnyben részesülnek azok, akik a könyvelésben teljesen jártasak, avagy mérlegképes könyvelők, a gyors- és gépirást és a német nyelvet bírják. Jelentkezni lehet a hivatalos órák alatt d. e. 9—1-ig és d. u. 4—7-ig, Kósch Béla gazdasági főtitkárnál, az okmányok egy-egy hónapra vesszük fel, amely után megféleles esetben a Cserkészszövetség szolgálati szabályzata és statusa, ill. az O. I. B. határozata mérvadó.

a jámboreen résztvevett cserkészek számára.

Pályázatok

Az alábbiakban ismételjük a 24. sz. parancsban már közölt jámboree-pályázatok Szereitök, ha minden jámboreista elővársná, megfontolná s tehetősége és tudása szerint jó munkával résztvenne azokon.

1. *Fénykép-pályázat.* Küldjétek be a jámboree alatt vagy a jámboree után készült felvételeket. (Cserkészpark, utazás, Birkenhead, London, hazautazás stb.) A pályázatnál tiszta, jól ki-mosott, rendesen levágott képeket fogadunk csak el, kartonra való felkasírozás felesleges. A megfellelő képek beérkezése esetenként két egyenként 25 P-ös, négy egyenként 15 P-ös, hat egyenként 10 és hat egyenként 5 P-ös díjat fizetünk ki. A jó képeket — ha nem is kaptak díjat — mérsékelt ártért megvásárolja a Magyar Cserkész.

Beküldési határidő szeptember 30.

2. *Irodalmi pályázat kisebbek számára* (16 éves korig be-
járólaga). Pályázatot hirdettünk a következő dolgozatokra:
a) A legszebb napom Angliában. (Írjátok le a legszebb nap történetét napló, levél vagy elbeszélés formájában.)

Debrecen.

Hat ez bizony csak könnyű volt minden kisdíjaknak, aki a mézeskalácsot is szereti, na meg a geometriával sincs hadilábon. Nem kellett mást csinálni, csak a jólí mézeskalácsokat egy körre, illetve a másodikát háromszögge, a harmadikat pedig négyzetre összetenni. Hanem a jutalom nem kell okvetlenül mézeskalácsot venniök az alábbi nyerteseknek; lehet okosabb dologra is fordítani.

A mézeskalács-pályázat megfellese.

1. díjat nyert: 210. sz. Gyöngyvér cs.-cs. Fecske őrse, Bpest.
2. díjat nyert: 6. sz. Bethesda cs.-cs. I. őrse.
3. díjat nyert: Vadász Sándor 139. sz. Fazekas Mihály cs. Debrecen.

Irodalmi pályázat idősebbek számára (16 évtől fellele).
a) Szemelvények angliai naplóból.
b) Milyenek ismertem meg az Artrowe-parkban és a ton-domi tartózkodás alatt az angol népet. (Beszámoló a csapat jámboree-ünnepeleén.)
c) Angliában szerzett barátaim.
d) Meggazdagodott a magyar cserkészet. (Írd le, mivel gazdagodtunk a jámboreen, szabad forma.)
e) Szabad pályázat. (Ugy, mint a kisebbekben, d.)

A fenti öt pályázatra beérkezett művek közül azokat, amelyek a kívánt színvonalat megütk, jutalmazzuk, hogy minden csoportban egy 20, egy 15 és egy 10 P-ös jutalmat osztunk ki.

Beküldési határidő október 15.
3. Irodalmi pályázat idősebbek számára (16 évtől fellele).
a) Szemmelvények angliai naplóból.
b) Milyenek ismertem meg az Artrowe-parkban és a ton-domi tartózkodás alatt az angol népet. (Beszámoló a csapat jámboree-ünnepeleén.)
c) Angliában szerzett barátaim.
d) Meggazdagodott a magyar cserkészet. (Írd le, mivel gazdagodtunk a jámboreen, szabad forma.)
e) Szabad pályázat. (Ugy, mint a kisebbekben, d.)

A szajki tábor.

Írta: Fabián Gyula.

Nagynehezen mégis megtaláltam az egyensúlyt az ágyamon. Ekkor eltűnődtem. Lám, a kötéláncos milyen nagyra van az ő tudományával! Mennyire hengec azzal, hogy ő a kötélén milyen otthonosan érzi magát! Most mélyen megvettem az egész kötéláncoló-művészetet! Ugy éreztem, hogy ez egyáltalában nem is nehéz mesterség. Hiszen a kötélén előre-hátra lehet mozogni, nem üti meg magát a sátor-rúdjában, le is guggolhat, föl is állhat tetszése szerint, mert nincs ponyva a feje fölött. Szóval a kötélén való életmód határozottan sok olyan kényelemmel van egybekötve, amelyet az egyszemélyes sátorban sajnálatos módon nélkülözni kénytelen az ember.

Tehát szigorúan egyensúlyozott helyzetben mozdulatlanul fekvé élveztem a szabadban való élet gyönyörűségeit. Az eső óriási csöppekben eredt meg. Potty-potty! Amikor egy nagy esőcsöpp a sátor lapjára koppant, ott szétterült és kis világos foltot képezett. A világos foltok egyre szaporodtak, mindenféle szeszélyes figurát képeztek, ahogy összeértek. Itt egy térképforma foltot láttam, ott a vasorrú baba arcára emlékeztető rajzolatot. Az eső egyre sűrűbben kopogott.

Talán fél milliméter vastagságú vászon választott el a kint zúgó zivatartótól. Egyetlen embermagasságú vékony karó, meg a gyarló vászon védelmez itt az erdő közepén attól, hogy bőrig ne ázzam! Ez a sátor tulajdonképpen most az én otthonom. A honfoglaló magyarok is állítólag ilyen sátrak alatt tanyáztak. No derék emberek voltak, mondhatom! Ahogy ezt elgondoltam, világosság szűrődött át a nedves ponyván. Felkőnyököltem. Figyeltem és kilestem az „ajtó” hasadékan. Két cserkész járt a táborban. A kezükben viharlámpa. Ezzel világítottak. Nem törődtek a zuhogó esővel. Ezek az örök, akik a tábor biztonságára vigyáznak. Odajöttek a sátramhoz. Rávilágítottak. Az egyik az árkon igazított valamit az ásójával, azután halkán súgta a másiknak.

— A tanár úr most már nyugodtan alhatik. Az árok szépen levezeti a vizet, be nem folyhat egy csöpp sem. Majd vigyázunk rá...

A viharlámpa fénye tovább imbolygott. A két cserkész a többi sátrat vizsgálta körül. Rendben van-e minden? Jók-e az árkok, fesszek-e a kötelek? nincse-e valakinek szüksége két éber cserkész szolgálatára?...

— Ugy?... Mit is mondott az egyik ör?

— Nyugodtan alhatom...

Hát nem az az egy szál karó és a félmilliméteres sátorlap védelmez engem, hanem két kötelességtudó fiatal lélek, aki mögött még száz másik ilyen sorakozik. Ezekre biztosan számíthatok. Erre a gondolatra elcsendesedett a szívem.

A konyha mellett ügyes sátor fehéredett. Szép felírású tábla jelezte, hogy milyen magas méltóság lakóhelyéül szolgál. Az volt rajta, hogy: főszakács. A sátor mesébe illő keleti kényelemmel volt berendezve. A szalmazsák deszka-priccsen hivalkodott és finom tarka teveszőr takaróval volt leborítva. Az ágy mellett egy cukorládából remekbe-szőgezett éjjeli szekrényke állott, rajta valódi gyertyatartó, körülötte a legfrissebb (négy-napos) napilapok. A földön szőnyeg, azon kis asztalka. Az asztalon nagy virágvázának előléptetett üres lekváros-doboz állott, telve rózsaszínű, meg fehér tavirózsával, lótusszal és más mezei virággal, amely kábító illattal fertőzte meg a levegőt. A falakon gombostűvel odatűzdelt képek díszeltek. Legnagyobb részét Zsiray Sándor főszakács úrnak sajátkezű munkái.

Maga a mester szakács-ruhában jár: fehér úszónadrág, fehér melles kötény, hófehér vászonsapka, amelyre pirossal két keresztbefektetett főzőkanál van hímezve. Igen elegáns jelenség.

Az első nap Zsiray zöldséglevest, meg szilva-lekváros mácsikot főzött ebédre. Déli tizenegy órakor tébolyító levesillat töltötte meg a tábor levegőjét. A cserkészek mind a konyha irányába fordították az orrukat, mint ahogyan a muzulmánok kelet felé fordulnak, amikor az abdesztán mosakodást végzik. Alig várták, hogy a parancsnok sípjele ebédre sorakoztassa a tábor.

Zsiray óriási kondérban kifőzte a tésztát. Készen volt az egész, csak a lekvár hiányzott.

— Fazekas Matyi, hozhatod a lekváros dobozokat és lekvározd meg a tésztát. A lekváros dobozok a raktár-sátor baloldalán vannak felhalmozva.

— Hány doboz lekvárt hozzak? — kérdezte Matyi.

— Hozhatsz nyolc darabot.

Matyi nagy buzgalommal hordta az egyforma bádogdobozokat és szorgalmasan borította a tartalmukat egyiket a másik után a forró mácsikra. A két kukta jól elkeverte

a lekvárt a tésztaival és akkor büszken jelentette, hogy a nagyszertü műveletet befejezte.

Felhangzott a sípjel. Az egész tábor zörgő csajkákakkal sorba állott, rövid ima után rajonkint a konyhába vonult. Zsray nagy merítő-kanállal osztogatta az illatos levest. Jó volt a leves, de a lekváros másík egyenesen fölséges. Bandi bácsi, az erdemdus elemezési biztos, aki „civilben” rendőrtanácsos, egyre köstölgölgatta, szagolgatta a párat-lanul nagyszertü tészta.

— En nem tudom, hogy csinálta ezt a tészta a Zsray? de másképen állította össze, mint ahogyan arra én utastottam. Tett bele még valamit, tett valami mást is!... Valami fűszert, ami csodálatos exotikus zamatot kölcsönöz az egész kreációnak. Nagyszertü! Fenomenális!

Zsray kiállott a konyha elé, magásra emelte a fakanalat és elkialította magát.

— Repeti! Repeti! Repeti! Repeti!...

(T. i. van még tészta elegendő, aki akar, még kaphat belőle egy porciót. — Repetálhat.)

— Nohát repet a tésztaból, Zsray, olyan finom! Hanem elmondhatnád nekem, mint elemezési biztosnak, hogy mit raktál bele ebbe a másíkba, amitől azt a fölséges zamatot kaptad. Gyömbéret? Szerecsen-diót? Valami különleges fűszert van! Fehéj, vagy szegfű-bors. Elárulhatnád nekem. Otthon megmondanád a felségemnek, hogy ezentül mindig így csinálja a lekváros-másíkot.

Zsraynak fénylett az arca.

— Izlik a tészta, tanácsos úr? örvendek. De nem mondhatok semmi újat a készítési módjáról. Hogy valami külö-nös aromája van a lekvárnak? Hacsak ez a fölséges erdei illat nem ette bele magát a szilvalekvárba és ettől lett olyan remek! Mást én igazán nem tudok mondani.

— Megállj, kutyafüti! Nem árulod el a titkodat! A nagyszertü ebéd után a tábor pihenőre tért. Pihenő után a napos raj a legközelebbi faluba készült, a négy kilo-méterre fekvő Hosszúpüresztégre. Sok mindent kellett vésárolni a konyha számára. Németh Jóska közcserekesz elő-húztá a kétkerékű kordét. A kordé rémesen nyikorogott. Zsray fölhorokant a szörnyű nyikorgásra. Finom zenei hal-lását bántotta ez a hang.

— Ne rikasd ott azt a kordét!

— Hát miért nyikorog? Meg kellene találnál jól kenni! — mondta Németh Jóska.

— Menj a raktársátorhoz. Ott egy bádogdoboz kullimászt találasz, hozd elő és kend meg jól azt a taligát. Ne ríjjon az anyja után, mint a választós birka.

Németh Jóska elrohant a raktársátorba, keresgélte, egy kis ideig, de üres kézzel tért vissza.

— Nem találom sehoh a bádog-dobozt.

— Miért nem nyitod ki jobban a szemedet? Ilyen dobozban volt már a polc tetején!

Zsray üres lekváros-dobozt vett fel a földről és megmutatta Németh Jóska-nak.

A cserkész vállalt vont. — Nincs több ilyen doboz az egész sátorban.

Zsray akkorát ugrott, mint Achilles, amikor Páris ki-

rályfi sarkon tréfálta a nyílvevesszejével. A raktársátorhoz rohant, a polcra nézett, a homlokához kapott: nem volt ott az a bádog-doboz, amelyben a kullimászt őrizte, Zsray úgy érezte, hogy a föld egy pillanatra ellenkező irányban forog és az eszmeletét veszti. Előkapta a raktársátorban gyauutlanul örökődő kiscserkész.

— Lackó, hová lett a polcrol a bádog-doboz? Mondd meg azonnal!

— Megmondom én Zsray bácsi szívesen, csak eressze el a nyakamat. A bádog-dobozokat Fazekas Matyi, a kukta cipelte ki.

— Most már értem, hogy mitől kapott a másík olyan exotikus aromát! — nyöszörgött Zsray kínosan. — Uram Isten! Mi lesz itten? Megmérgeztem az egész tábori... Zsray tombolni szeretett volna kinyjában, de azután mást gondolt. Egy nagy csöbör vizet öntött a fejére. Attól teljesen magához tért, majd a gyauutlanul mosogató Fazekas Matyihoz lépett és megfogta az övét (akarom mondani: az úszónadrágja madzagját) és rekedt hangon a fölébe suttofta:

— Elpusztulj innen a konyháról, te alaváló gyilkos! Né-lásalak itt többé-magam előtti! Ne kérdezd miért? Szörnyű veszedelmet hoztal a táborra. Vonulj vissza a sátradbba és szegény bündös lelkednek!... Fazekas Matyi olomszürke arccal rohant el, ijedében beleszaladt a tóba és a kutyahúszást gyakorolta.

Zsray a parancsnoki sátorhoz támolgott.

— Beszélhetnék a doktor úrral? — rebegte megtört hangon.

Halmágyi doktor örömmel ugrott föl. Azt hitte, hogy végre beteghez hívják.

— Mit kíván, Zsray mester? — kérdezte reménykedve, — Oh semmit... Csak néhány általános kérdést szeretnék tisztázni. Beszélgetni szeretnék a koleráról, a pestisről stb. úgy általában.

— Igen? Szívesen... Nos annyit mondhatok magának, hogy a kolera igen komoly betegség! Mondhatnám azt is, hogy veszedelmes. Különösen pedig ami az egyik válfaját, az azzsai kolerát illeti, hát... — Kösözöm szépen, ebből már elég volt — szöft Zsray gipsz-fehér arccal —. És mi törté-nik akkor, hogyha valaki például — kullimászt eszik?

— Mit eszik? — hökkent meg Halmágyi doktor. Nem értette a kérdést.

— Kullimászt, kérem! Fekete kocsikenőcsőt!

Halmágyi doktor úr elképedt. — Mit kérdez tőlem, Zsray mester? Remélem, maga nem képzel, nem képzelhet el olyan esetet, hogy valaki kocsikenőcsőt egyék? Ez hallatlan dolog lenne!

— Hiszen nem képzelem. De-hogy is képzelem. De mégis fel-téve azt, hogy elképzelhetjük, mit kell annak tennie, hogy meg-ne haljon, ha kocsikenőcsőt evett?

— Ragaszkodik maga ahhoz, hogy tőlem ilyen kullimászos esetre orvosi tanácsot kér? — Ragaszodom, doktor úr. — Képzeljük el az esetet.

Az egész tábor sorba állott...

— Hát jól van. Először is a mennydörgős-mennykő csapjon bele abba, aki kocsikenőcsöt evett! Másodszor is, ha már evett, kutya-baja sem lesz tőle! Mert mi akulimász? Alacsonyrendű ásványi zsiradék. Valami petróleum eredetű mellék-termék. Harmadszor pedig, ha valaki benyakal is néhány dekát, hát legföllebb egy kis emésztési zavar származik belőle. Azonban az olyannak, aki kocsikenőcsöt evett, tiszta szívből ricinusolajat rendelék. Biztos — ami biztos. A ricinus — biztos!... Ha valaki kocsikenőcsöt eszik és ricinusolajat iszik rá, akkor kezeskedem arról, hogy semmi baja nem történhetik.

— Ugy? Van a doktor úr gyógyszerládájában ricinus?

— Van. Természetesen. Adjak talán?

— Igen. Kérnék szépen egy félliternyit. Ez talán elegendő lenne.

Halmágyi doktor úr gyanakodva mosolygott.

— Mondja csak Zsiray mester, magának van szüksége ennyi ricinusolajra?

— Nem épen. Hiszen tetszik tudni, azt mondják, hogy a szakács az étel szagával lakik jól, én hát nem ettem a mácsikból.

Halmágyi doktor úr meghökkenett, majd zavartan Zsirayra nézett.

— Az ördög érti a maga beszédét. Nem vagyok kíváncsi a kóreseire. Itt az egész üveg ricinus. Vigye, csak vigye, hogy ne is lássam. Csak azt kötöm ki, hogy holnapra ne adjon ebédre „olajos“ salátát.

— Elmúlt már a saláta ideje, doktor úr — sunyított Zsiray. A köténye alá rejtette a félliternyi ricinusolajat és eltűnt a balfenekén.

Az ebéd utáni pihenő elteltével Zsiray a sátra elé ült. Ugy figyelt ott, mint a keresztspók a hálója előtt. Oroszlány Endre rendőrtanácsos úr ment el Zsiray sátra előtt. Zsiray diszkréten intett Bandi bácsi felé.

— Szabad kérem egy szóra, tanácsos úr.

Bandi bácsi a főszakács sátra mellé járult. Zsiray óvatosan körülnézett, félliteres flaskót húzott elő a köténye mögül és ott egy kupicába kristálytiszta, kissé nyúlós folyadékot töltött.

— Engedje meg főtanácsos úr, hogy e csekélységgel megkínáljam. Hiszen ön repet lekváros-mácsikot evett. Erre jól fog esni egy kis itóka.

Bandi bácsi először Zsirayra, majd a kupicára nézett.

— Köszönöm, Zsiray öcsém a kedvességedet, de nem fogadom el az itókat. Lehet az jó szeremi sligovica, vagy vanília likőr, egyre megy. Olvashattad volna a tábori parancsban, hogy mindenféle szeszés ital tilos. Szomorú lenne, ha én tiszt létemre nem fogadnám meg a parancsot. Meg a mácsik délben igazán fölséges ízű volt. Nem akarom elrontani a szám ízét ezzel a hitványsággal.

Bandi bácsi hátat fordított és otthagya Zsirayt.

De a boldogtalan főszakács nem akart lemondani arról a nemes szándékról, hogy az egész borbarral ricinusot itasson. Egymásután intette magához a cserkészeket és a kiscserkészeket, mindenkit megkínált a titokzatos kupicával, de senki sem állott kötélnek, nem fogadta el az itókat.

Bandi bácsi félszeggel figyelemmel kísérte a főszakács üzemeit. Bosszankodva dohogott.

— Hallatlan! Azt nem tétéleztem volna fel erről a józan Zsirayról! Most még a kiscserkészeket is pálinkával akarja itatni! Már látom, hogy ravasz, minden kulimással megkent fráter. Züllött, részeges alak!...

Bandi bácsi őrt állott és minden teremtet lelket elzavart Zsiray sátra mellől. A főszakács magára maradt mentési kísérletével. Lesz, ami lesz! Majd a sors elintézte mindent — nyugodott végre bele a végzetbe...

Vig énekszó riasztotta föl Zsirayt a töprengéseiből. Né-

meth Jóska érkezett vissza cimboráival a hosszú-peresztegi bevásárlásról. Jókedvűen húzták-tolták a kétkerekű taligát. Zsiray a taliga mellé lépett.

— Látom, hogy a kerék pompásan forog és nem nyikorog.

— Már hogy csikorogna, hiszen alaposan megkentük! Csak azt nem értem, hogy miért lepik el a legyek annyira a kerék-agyat?

Zsirayban szörnyű gyanú ágaskodott. A taligához ugrott, az újjával lekent egy keveset a kerék tengelyéről abból az anyagból, amellyel az meg volt kenve és megszagolta. A vegytani kém-próba lesújtó eredménnyel végződött. Zsiray haragosan mordult rá a napos cserkészekre.

— Nem csodálom, hogyha nem nyikorog a taliga és annyira lepik a legyek, hiszen ti boldogtalanok — szilvalekvárral kentétek ki a kereket!...

Németh Jóska sietve elpárolgott a haragos főszakács közeléből a többi napos cserkékkel egyetemben. Zsiray sátrába vonult vissza, mint az az oroszlán, amelynek tüske ment a talpába. Csak az esti szürkületkor bújt ismét elő, hogy a vacsorát megfőzze. Minden cserkészt élesen megfigyelt. Amikor látta, hogy senki sem fordult fel a déli lekváros mácsiktól, megvigasztalódott; fantáziája újból szárnyakat kapott és vacsorára olyan gulyáslevest főzött, hogy abból még egy kondér fogyott el — repetre.

Hiába no. Beszéd-ide, beszéd-oda, van a Sabária-venéglőnek is, meg az angol királynak is szakácsa, jó szakácsa; de ezek mind eljöhethetnek ide a szajki cserkész-táborba, hogy megtanulják, hogy is kell istenigazában jó lekváros mácsikot főzni!...

5. A darázsfészek.

Uzsonnára mézeskenyeret osztottak. Zsiray egy nagy bádög-bödönből kanállal merítette a mézet és bőségesen csurgatta az alája tartott kenyérszeletekre. Csak természetesen, hogy a kiscserkészek járultak a legnagyobb buzgósággal Zsiray elé. Főképpen a kis Vámos Viktornak ízllett a mézeskenyér. Két darabot is kért belőle. Mindkét kezében egy óriási karaj kenyeret cipelt, amelyről csurgott a méz. Vámos Viktor „mókus“ őrsbeli közcserkész, öt perc alatt tetőtől-talpig mézzel volt bekenve. Az orra épen úgy fénylett a méztől, mint a térdkalácsa, vagy a könyöke. Az meg egyenesen csodálatos volt, hogy miképpen mázsolhatta be mézzel még a mezítelen háta közepét is? Az ő titka maradt, hogy ez hogyan sikerülhetett neki. A cserkészek messziről kikerülték, mert valósággal ragadt az egész gyerek, mint a légyfogó papiros-süveg.

Szegedi Miki az erdő szélén darázsfiaikat fedezett fel. Akkurátos darázsfészek volt. Kecse-darazsak tanyáztak benne. Épen egy rajra való. A fészek a föld alá volt elrejtve, szép alagút vezetett a mélyére. Az alagútból karcsú darazsak bozsogtak elő. Némelyik a szájában apró föld-darabkát cipelt, azzal fölrepült, és a fészektől messzire a földre pottyantotta. Ugy látszott, hogy a föld mélyén szorgos munka folyt. A darazsak a fészket tágitották.

Ez nagyszerű látvány volt. Szegedi Miki nem is tartogatta magában a titkot és közölte nagyszerű fölfedezését „mókus“ őrsbeli bajtársaival. Öt perc sem telt bele, két apró cserkész guggolt a darázstészek körül és lélekzetét visszafojtva gyönyörködött a nem mindennapi látványban. Vámos Viktor a mézeskenyeret maga mellé tette a földre és úgy szemlélte a röpdős darazsakat, amelyek tudomást sem vettek közönségükről.

Egyszer azonban darázs repült a Viki mézeskenyerére és alaposan nyakalta a mézet róla. A kiscserkész fűszállal tett kísérletet, hogy a szemtelen darazsat a mézeskenyérrel eltávolítsa. Az nem tágitott addig, amíg jól tele nem

szlitta magát mézzel és akkor visszarepült a fészekbe. Né-hány perc múlva másodmagával ült a mézeskenyérén. Víki megütötte tapaszaltta, hogy a darazsak valami módon közölni tudják egymással észrevételeiket, mert a mézeskenyérrel teljesen ellepték és nem tágrítottak onnan. Víki ijedten kapta föl a drága kincset és futni kezdett vele. A darazsak utána. A sarkában voltak, mint ahogyan a fű-rák Orestest üldözték és haragos zűgással iparkodtak elérni a prédát. A kiscserkészek visítva követtek menekülő társukat, aki a táborba iparkodott. A darazsak rádió-hírszolgálat pompásan működött. A darazsak fészekbei raj mind Víki után zúdult és a darazsak az egész gyereket ellepték. Most már nem elégedtek meg azzal, hogy a kenyéret szál-lottak meg, hanem a Víki mézes börtön nyalakodtak. Még az orra hegyén is darazsak ülték és tisztogatták le róla a mézet.

Szegény Víki ordított, mintha nyúzták volna. A „mókus” órs csupa bajtársi együttétésből versenyt visított vele. Nagy zene-bonát csaptak. Az egész tábor odacsődült a csodájára.

— Dóbd el a kezedből azt a mézeskenyérrel! — kiáltott Víkire Miki bácsi. — Szaladj a sátorba és bujj el a darazsak előli!

Víki elhajította a mézeskenyérrel és a sátorba menekült. A cserkészek földet temették el a mézeskenyérrel. A darazsak el is tisztultak onnan és testületleg Víki után eredtek. A méz illata nyomra vezette őket, a sátor nyílásain keresztül besurrantva, teljesen ellepték a gyereket meztelen testét és torkoskodtak a börtön fénylő mézből.

Sokat olvastam a közepkori kinzó eszközökről. A spanyol csizmaról, a hüvelyksszorítóról. Nürnbergben egész gyűjteményt láttam ilyen-tajta szerzősámból. Láttam a szeges padot, amelyre a bűnöszt leültették, a törökkel kibélelt vas-szűzet stb. De mondhatom, hogy az sem lett volna utolsó kinzási mód, hogyha valakit mézzel kentek volna be és darazsak-fészek közelében helyezték volna el. Vámos Víki ilyen közepkori kínokat állott ki. Vistott is úgy, hogy az embernek a háta közepé borszórt föle. Isten csodája, hogy a sok darazsak közül egyetlenegy sem szúrta meg Víkit.

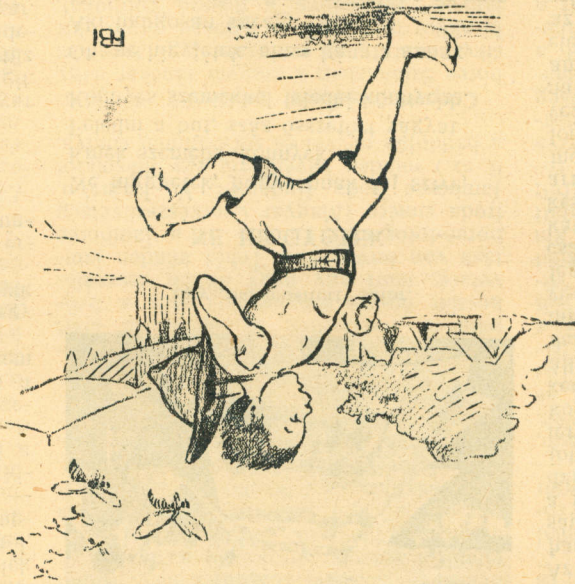
Újra Miki bácsi tapintott rá a segítségnyújtására. — Szaladj gyorsan a tóba! — tanácsolta a kis mókuskusnak.

Víki a tenyerébe fogta a fejét, kiugrott a sátorból és futott a tóba. A sok darazsak mérge-s zűgással röpült utána. Mindenki utat engedett a különös versenytűtőknek. Víki lett a győztes. Hirtelen a vízbe vetette magát, lebuokott és a víz alatt úszott egy darabig. A darazsraj mérgeesen röpködött azon a helyen, ahol Víki a víz alá merült. Víki lemosta testétől a mézet és alaposan meglocsolta a tőfőtől keringő darazsrajt. A hoppon maradt darazsak sietve menekültek a zápor elől a fészekükbe. Mentették az életüket. Víki haragjától.

De Víki nem érte be ennyivel. Mindjárt ellentámadásba kezdett. Vizes-vödört kerített a konyhán, azt tele merítette vízzel és a darazsfészekhez cipelte.

— Megálljatok, csúnya, haszontalan darazsak, majd én szlitta magát mézzel és akkor visszarepült a fészekbe. Né-hány perc múlva másodmagával ült a mézeskenyérén. Víki megütötte tapaszaltta, hogy a darazsak valami módon közölni tudják egymással észrevételeiket, mert a mézeskenyérrel teljesen ellepték és nem tágrítottak onnan. Víki ijedten kapta föl a drága kincset és futni kezdett vele. A darazsak utána. A sarkában voltak, mint ahogyan a fű-rák Orestest üldözték és haragos zűgással iparkodtak elérni a prédát. A kiscserkészek visítva követtek menekülő társukat, aki a táborba iparkodott. A darazsak rádió-hírszolgálat pompásan működött. A darazsak fészekbei raj mind Víki után zúdult és a darazsak az egész gyereket ellepték. Most már nem elégedtek meg azzal, hogy a kenyéret szál-lottak meg, hanem a Víki mézes börtön nyalakodtak. Még az orra hegyén is darazsak ülték és tisztogatták le róla a mézet.

A sok darazsak mérge-s zűgással repült utána.

6. Cellovó bajnokságom története.

Még az első napon Bandi bácsi cellovó-pályát épített az ügyesebb öregcserkészek segítségével. A hal-telől palánkja mellett, a domb irányába helyezték el a golyófogó dobót, amelyre a célbálat lyofogó dobót, amelyre a célbálat lehetett ráerősíteni. Célbábul pá-piroslapok szolgáltak, amelyekre a célkarikák voltak rányomtatva. A golyófogó előtt mely árok húzódott, abban oldalit megfigyelő cserkész lapult, aki ellenőrizte az egyes lövéseket. Messze, a domb alatti haladó úton cserkész állott őrt, aki zászlóval intett, hogyha valaki az úton lépkedett. Akkor abbamaradt a lövöldözés. A lövő-sátor alatt földből rakott dombocska emelkedett. A cellovó cserkész erre a dombra hasalt és ké-celtáblára.

A cellovó próbákat érdeklődéssel figyeltem. Bandi bácsi lelkesen magyarázta nekem a cellovó művészet minden csínját-bínját és bemutatta a cellovó-puskákat is.

Az öregcserkészek, akik már a levegte intézménynek tagjai, szorgalmasan gyakorolták a cellovést. Most is elő-mérkőzést rendeztek a másnapi versenyhez.

Bandi bácsi hozzám lépett és biztatni kezdett. — Ugyan kedves tanár úr, próbálja meg a lövést! Hátha célba talál?

— Hiszen megtehetem — mondtam hanyagul. Amikor Kovács Jenő, a megfigyelő, megállta, hogy löni készülő, friss cellapot tett fel a golyófogóra.

Lehasaltam a kis dombra, a karomra fektettem a pom-pás Gekko-puskát, figyelmesen céloztam, visszarítottam le-kezzettel süitöttem el a fegyvert. Bandi bácsi kacintott egyet.

— A nádasba talált a tanár úr! ...

(Folytatása következik.)

Három karc a Jamboreeről.

Örségen.

Borús, koromfekete, viharos éj volt. Körülöttem minden néma s amint így köpenyembe burkolózva, böttal a kezemben megállottam a vaksötét éjszakában a magyar zászlótartó tövében, nagy egyedülvalóságom tudata nyomasztólag hatott rám. A tábor elpihent, körülöttem sehol sem látok emberi alakot s a vaksötét éjben szemem hiába kutat fény sugarát után. Egyedül voltam, nyomasztóan, fájdalmasan egyedül és bámultam a semmibe és hallgattam a szél süvöltését.

És egyszer csak olyan ismerős melódiát dúdolt. Hallga! Mintha a kis falum harangja csengene... mintha az ott-hon édes hangjait hallanám... szelek szárnyán üzenet jó hazulról, szüleimtől, barátaittól. Hallom és értem az üzenetet, szívem örmörepesve kezd dobogni — óh, de jó megint őket hallani. Karom kinyújtom e kedves arcok felé, átölelni a távol haza felvillanó képét, mikor... elhalkul a szél, megszakad az üzenet, szelek szárnyán nem jönnek már felém a kedves hangok és én rémülten érzem egyedüllételemet.

S mikor többi őrtársamhoz sietek, egy sátor alól fény villan ki s ráesik az egyik csapat keresztjére.

... Érttem és megnyugszom, mert érzem: sohasem vagyok egyedül, mert mindig és mindenütt velem az Isten.

A magyar tábortűz.

Csillagvilágos, enyhe estén a magyar zászló mellett hatalmas máglya világít. Az első engedélyezett magyar tábortűz ez, melyre nagy számmal jönnek az idegenek, látni, hogy vigad sírva a magyar.

Eljöttek, de lehet, hogy nem értettek meg mindenben bennünket. Mert ők talán nem tudják, hogy milyen szép belebámulni a fellobogó tűzbe, nézni a fa harcát a szilaj, vad lánggal, nézni a küzdelmet, melyben végre is a gyengébb elvész.

Ők talán nem tudják, hogy mi, ha tábortűz mellett ülünk, magunk előtt mindig látjuk a Kárpátok hamvadó őrtüzeit, a mind gyengébben pislákoló lángokat, amelyek figyelmeztetőn merednek az ég felé és egyre várnak... várnak reánk.

Ők talán nem tudják, hogy lehet a szikrák szárnyán hazai üzenet szeretteinknek s hogy ilyenkor olyan szívesen elkalandozik az ember lelke távoli kedves, drága helyekre.

Ők nem tudják, talán nem érzik mindezt.

De megéreztek talán az énekekben és a zenében a magyar fájdalmat és derűt, Tixi bá-ban a jókedvet, büvészünkben a talpraesettséget, a buzogánygyakorlatban az ügyességet és a villogó magyar szemek alatt az erőt és a mélységes magyar fájdalmat. Talán... talán...

Búcsú a tábortűz.

Már régóta cikáztak az éjben a rakéták, mikor kevéssel éjfél előtt vége lett

a nagy búcsútábortűznek és a nagy tüzi-játéknak.

Minden jó elmúlik. Vége...

Olyan volt a jamboree, mint a tüzi-játék alatt látott Niagara: mesés, de mielőtt az ember betelhetett volna a nézésével, eltűnik a semmiségbe. Vége ennek is... vége a tábornak is...

S mikor a táborba hazatérő 850 magyar fiú hálaadó imát küld az egék Urához, hogy megsegítette, támogatta a mi kis seregünket, egyszer csak a nagy idegenben távolról felhangzik a „Ballag már a vén diák”... ismert dallama, amit a hazatérő tisztcsapat énekel. Mi a táborunkba vonulunk, ahol meghatottan csendül az éjbe: „... Hiszek Magyarország feltámadásában...”

Hirtelen belezúg a szellő az inádságunkba és valami biztatót dalol a fülnkbe.

Vajjon miről dúdolt?

L. K.

Egy „indianosított” sátor.

NE HIGGYÉTEK.

Ne higgyétek, hogy annak fáj szíve, Kinek szemébe' könnyek.

Feledni a bút, száz összetört vágyat Könnyes szemekkel feledni könnyebb.

Óh, ne higgyétek, nincs bánata annak, Aki hangosan kacag.

Nincs könny szemében, mosolyog az arca, Míg belül szíve majdnem meghasad!

Wiener János,
örsv. 92. Csanád. Makó.

RABSÓHAJ...

Egy gyászos, sötét, tekete várban Élek, rabláncon csendes magányban...

... Nagyon hideg van... tavaszra várók...

Ott kinn a réten nyílnak virágok,

Csak idebent van sötétség, ború.

Ott kinn a réten kacag az élet,

Ott minden — minden oly titkos szavú.

Napfényben fürdik az egész természet...

... Oh én úgy áldom... áldom a napot,

Pedig fénye még hozzám nem jutott,

Csak hallottam, hogy szép és oly csodás...

Hevülő tűzgömb... ezernyi szikra...

— Mind oly gyönyörű, titkos látomás,

Mely fényt és a melegét ontja...

... Egy sötét várban, pincébe zárva

Élek, örökös napfényre várva...

Csikós Attila.

A kultuszminisztérium és a jamboree.

A m. kir. kultuszminisztérium a tőle már megszokott meleg szeretettel kísérte a jamboreera való készülést minden mozzanatát. A vezetőségnek készséggel állott segítségére már az előkészület munkájában is. Nemesak jelentékeny anyagi támogatást nyújtott a Birkenheadbe kimenő magyar csapatnak, hanem gr. Klebelsberg Kunó miniszter úr, a minisztériumnak az ifjúságot oly nagyon szerető feje, személyesen is melegen érdeklődött az előkészítés minden mozzanata iránt. Az ő kitűnő munkatársainak tanácsait is hasznosan érvényesítette a parancsnokság. Azt a megértő érdeklődést, amellyel a jamboree-ügy iránt volt a magyar pedagógiának hivatott vezére, mindennél jobban igazolja az a tény, hogy a miniszter úr ő nagyméltósága a közoktatásügyi kormány képviselőjében kiküldötte a birkenheadi jamboreera Schwöder Erwin dr. államtitkárt, vitéz Tárcazy Felícides Román dr. és Vajdinger Gyula miniszteri tanácsos urakat. A kultuszkormány képviselői az egész jamboree alatt a legmelegebb szeretettel érdeklődtek a magyar csapat minden ügye iránt. Naponkint órákat töltöttek közöttünk, úgy hogy a cserkészifjúság szemtől-szembe meggyőződött arról, milyen atyai gondoskodással és mennyi meleg megértéssel van a mozgalom iránt a magyar nevelésügy legfőbb vezetősége. Egészen bizonyos, hogy annak a jó hangulatnak megteremtéséhez, amely szükséges volt nagy eredményeink elérésére, komoly mértékben járult hozzá az a tudat, hogy hivatalos helyről is szüntelenül szeretettel figyelik és értékelik munkánkat.

Elveszett! Torma József ny. tanító, Folyás (Szabolcs megye) jelenti, hogy július 3-án, szerdán, Szentkirályszabadja felől érkező cserkészcsapat, amely Veszprémben, a Honvéd állomáson 1/3 órakor szállt fel a vonatra és Balatonalmádi-ig, illetve az Öreghegy-i állomásig uazott, tévedésből elvitte az ő esőköpenyét, amelybe egy-két ruhadarab is volt csomagolva. Kérjük a csapatot, hogy a talált tárgyat a Cserkészszövetség Gazdasági Hivatalába sürgősen küldje be!

Tanuljunk nyelveket! Az utóbbi évek tapasztalatai és az idej „Jamboree” megmutatták, hogy milyen felbecsülhetetlen értéket jelent a cserkészek számára nyelvek ismerete. Láthattuk a „Jamboree”-n, hogy az idegen cserkészekkel való érintkezést mennyire megkönnyítette és közelebbé tette az idegen nyelvek és elsősorban az angol nyelv ismerete. Hisz ezt a nyelvet cserkésztestvéreinknek mintegy a fele beszéli és anyanyelve „Bi-Pi”-nek és hazánk nagy barátjának, Lord Rothermernek is.

A The Mary Society of Budapest magyar-angol-amerikai társaság nyelvszakosztálya volt szíves az érdeklődők tanítását elvállalni.

KERÜLETI HIREK

IV. KERÜLET.

A győri „Pálffy”-öregcserkészek nagytáborozása. Péter Pál napján a győri Kath. Legényegylet 450. sz. „Pálffy” öregcserkész csapatának 30 tagja Horváth László parancsnok vezetésével megkezdte az évi nagytáborozását. Sárvárról mintegy 15 km-es mozgótáborozással gyalog menetelt a csapat Répcseszentgyörgyre, ahol gróf Mikes János szombathelyi püspök úr gyönyörű erdejében ütötték fel sátraikat. — Amint a kastélyhoz értek, az emeletről már integetett feléjük gróf Mikes püspök „jó munkát!” kívánva. De nemcsak kívánta a jó munkát a püspök, hanem végignézte, a fiúkkal együtt átélte a tábort. Ott volt a konyhán, fel-felemelte a kondérok, lábasok fedőit (közben drukkoltak a váratlanul meglepett szakácsok), megnézte, hogy mit is főznek az ő fiainak; ott volt az egyik viharos, záporos éjjel után, hogy meggyőződjenek, eléggé állottak-e a sátrak a vihart, megvan-e a jókedv, amit az ő jelenléte, szeretettől mosolygó, jóságos arca mindig fokozott. A бүki tűz oltásában kifáradt és lepihent fiúkhoz aggódó szeretettel kijött a jó „Vince bácsival”, a plébános úrral együtt, hogy nem történt-e valami baj, s jóságos arcuk büszkés mosolyra derült, amint halották a jelentést, hogy „a fiúk a munkát elvégezték, senkinek nem történt baja.”

A község lakossága is meleg szeretettel vette körül a győri cserkészeket, s alig várták, hogy a nyilvános tábortüzeknél még jobban összeleghessenek. Együtt daloltak a cserkészekkel, akik nem egy szép magyar nótára megtanították őket. Ebben az agyonszaxofonozot világban öröm volt hallani, amint a kemény-markú, de melegsívű, dalos iparoscserkészeink a búzakalászos rónák, kakukfiúves mezők magyar nótáit odaénekeltek a magyar nép szívébe-lelkébe, s amely magyar nóta szállott tovább a tábortűz tovaröppenő lángtarajával ki a magyar légbe. Ezt a mély gyökeret verő magyar dalkultuszt komoly szeretettel ápolták a Pálffy-cserkészek. Hej! Ha sokan összefognánk, ha mindnyájan összetartanánk, nem reccsogna a jazz-zene fülsiketítő, madarat is elriasztó zenebonája ebben a kicsiny, s ma még nagyon szomorú magyar Hazában!

Július 12-én bontottak tábort a Pálffy-cserkészek. Mindenki érezte, mindenki tudta, hogy most nemsokára üres lesz a vén gesztenyes tájéka, s hogy búcsút vesznek, Istenhozzádót mondanak egymásnak Győr és a Répcevidéke.

A búcsú-tábortűz fényénél felvonult a csapat a vendégekkel együtt a táborban lévő cserkészlelkifához, amelynek kerestje körül már 5 táborozás emléktáb-

Cserkészek!
Ez kell a gyors öltözködéshez!

NEM KELL KIFÚZNI-BEFÚZNI

WEGUMI

RUGANYOS CIPÓFÚZÓ

ELEGÁNI · KENYELMEI · TARTÓ · MINDENÜT KAPHATÓ

A magyar szabadalom kizárólagos képviselői:
WELTSCH GOTTFRIED UTÓDAI
Budapest, VI. kerület, Paulay Ede-utca 39.
Telefon 210—71.

lája hirdeti az itt végzett cserkézmunkát. A Pálffy-cserkészek is felhelyezték a hatalmas törzsre emléktáblájukat, s utána fáklyásmenettel bejárták a tábort... a kürtös utójára fujta a díszjelet a zászlólevonáshoz, s mire az „Ima” elhangzott, a tábortűz is elhamvadt... Másnap már csak a tábortűz kereszt mutatta a tábor helyét... de a győri cserkészek, a város fiai, lélekben ott vannak a falu népénél, akiket közelebb hoztak, s akikhez közelebb jutottak.

Cserkészavatás. A székesfehérvári D. S. A. gépgyár 288. sz. Baross Gábor cserkészcsapata jól sikerült cserkészavatató ünnepséget rendezett saját otthonában június 17-én. Az avatást Büttner Ferenc dr., püspöki titkár, a csapat parancsnoka végezte, aki magasszárnyalású beszédet intézett az avatandókhöz. Az ünnepi beszédet B. Szabó István, lap-szerkesztő mondta. Ezután cserkészenek, majd egy kedves cserkészszindarab következett. Az ünnepség sikere Saly József csapatfőtiszt áldozatos munkájának eredménye.

Tisztvizsga. A ker. vizsgáztató bizottság előtt újabban Weichart Valdemár székesfehérvári p. ü. főtanácsos és Dobrosszláv Lajos a felsőgallai csapat parancsnoka tették le a tisztvizsgát.

Csapatigazolás. Az Orsz. Intéző Bizottság a siófoki áll. polgári iskola csapatát 456. sz. Sió-cserkészcsapat néven igazolta.

V. KERÜLET.

A bácsalmási iparos- és kereskedőifjak 579. sz. cs.-csapata aug. 14-27-ig vonult első nagytáborába, a kúnabajai gr. Teleki-féle öregerdőbe. A bácskaiak előtt nagy megbecsülésnek örvendő csapat táborozása is érthető érdeklődést váltott ki, különösen Kúnbaja német anyanyelvű lakósköreiben, akik nagy szeretettel vették körül a „cserkész urakat”. Hasznos tevékenykedés és kedélyes szórakozás színhelye volt a gyönyörű táborhely. Szent István napjának délelőttjén a csapat tevékeny részt vett a községben rendezett Anyák-ünnepén, míg a d. u. künn a táborban rendezett avatási- és fogadalmatünnepélyen kb. 600 vendég jelent meg.

X. KERÜLET.

A 306. sz. Szent Adalbert cserkészcsapat az idén augusztus hó 1—16-ig 16 cserkésszel Kehidán Zala megyében táborozott. Egész éjjel át tartó farszto utazás ellenére is friss munkakedvvel látott a táborépítéshez kised csapatunk. Péntek volt. Sietnünk kellett, mert vasárnap az egész környéket táborunkban óhajtottuk látni... Szombaton délután már minden készen volt annak ellenére, hogy közben esett is az eső. Verőfényes vasárnap reggel virradt ránk másnap és mi vidám nótaszóval mentünk misére. Ettől kezdve a falubeliek — akik addig még mindig idegenkedtek tőlünk — valóságos búcsújáróhelyként látogatták táborunkat. Este az ünnepi tábortűznél több mint 400 főnyi közönségünk volt. A következő vasárnapon előadást rendeztünk a falu egyik udvarán összetakolt színpadon. Az előadáson a környező falvakból is odaözönlött 600 főnél nagyobb közönség ismerkedett meg a cserkészettel és lelkesen ünnepelte csapatunkat. Az előadást ugyanaznap este felkérés folytán megismételtük azok számára, akik a délutáni előadásunkon nem lehettek jelen. Távozásunk előtt lampiónos búcsúballagást és búcsútábortűzet rendeztünk. Előbbin az egész falu, utóbbin mintegy 350 főnyi vendégsereg búcsúzott el könnyek között a számunkra, de számukra is felejthetetlen tábortól. Maroknyi csapat szállt táborba, de hatalmas tömegek szívét mozgatta meg és ezáltal lehetővé tette számunkra azt, hogy jövőre mintegy háromszor annyi szegénysorsú testvérünk mehessen a kedves vidékre táborozni!

SZERKESZTŐI ÜZENET

Sok kedves, táborban járt testvérünknek. Köszönjük a kedves megemlékezéseket. Jól esett, hogy olyan sokan gondoltak reánk s irtatok a ti kedves lapotoknak. Ölelünk benneteket. — Munkatársainknak, olvasóinknak. Vége a szép,

Átutazó cserkészek legolcsóbb étkezőhelye:

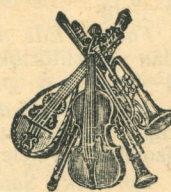
„Alkoholmentes Étterem“

IV. kerület, Veres Pálné-utca 7.

3 tál étel hús nélkül P —46

3 tál étel sülttel --- P —90

Cserkészeknek 10% árengedmény!

Első magyar hangszergyár:

STOWASSER

kir. udvari szállító.

BUDAPEST, II., LÁNCMÓD-U. 5.

Általánosan elismerve a legjobb hangszerek. Húrok csak finom, megbízható minőségben. Romlóit hangszerek szakszerűen javíthatnak.

Árajánlat ingyen küldetik!

Az egyedüli magyar hangszergyár az országban!

hasábjain, amit érdekesnek gondolunk. Hiszen nekünk is öröm mégegyszer átélni a nagyszerű eseményeket s kedves kötelességünk mindazt, ami szép volt, közölni ti veletek. Ebben a számban már igen sok szépet találsz. — **P. B. Nyirbátor.** A beküldött irás tele van rajongással és szentimentalizmussal. Lehet, hogy a szerző igaz lélekből írta azokat s maga nagyon élvezi „szép hasonlatait“, de aki szentimentalizmus nélkül olvassa azt, annak édeskés és émelygős az a sok köz-hely. Női léleknek jól áll ez az érzélgőség, de a jó Isten mentsen meg bennünket attól, hogy az ilyesmi a mi keménykötésű cserkészeinknek tessék. — **N. L. Pannonhalma.** Lehet, hogy benneteket meghatott az eset, de ha az olvasóban is hasonló érzéseket akarsz támasztani, akkor sokkal jobban kell azt megírnod. A te irásod gondosan megstilizált krónika, de semmiesetre sem irodalom. Jobbat várok. — **H. L. 450. „Pálffy“.** Az irások igen jók, színesek, érdekesek. De most a rengeteg jamboree-anyag annyira uralkodik rajtunk, hogy csapatíreket ilyen részletesen még akkor sem hozhatok, ha azt igen jól írták meg. Ugy gondolom, hogy most a jamboree iránt van elsősorban érdeklődés. De azért valamit feltétlenül hozok belőlük. Sajnos, a képek nem alkalmasak klissézozásra. — **L. R. Tiszaföldvár.** Szigorú kritikát kérsz. Egyezünk meg. Én nem kritizállok, te pedig fogadd meg, hogy soha, soha nem írsz verset. Hidd el kár a papirosért s az időért. — **M. L. Monor.** A beküldött versek nem közölhetők. Nem ütök meg a kívánt színvonalat. A P. J. levele nagyon kedves lehetett a csapatnak. Meleg, hangulatos irás, de messze van az irodalmi műfajként kezelhető levelektől. Remélem, hogy nem is közlési céllal küldődött be! — **B. L.**

Cserkészenekarok figyelmébe!

Fafúvósok szakszerű kiképzését vállalom kezdőfoktól a legmagasabb fokig. Akadémiai tananyag. Csoportos, vagy egyéni oktatás megbeszélés szerint.

I. Eördögh János

ak. zeneszerző és fuvola-művész-képzős; öregcserkész.

Pesterzsébet, Kende-u. 32.

Ide nézz öregem!
Ez az igazi cserkészcipő!

Az angol Jamboreen is a legjobban bevált!

Készül elsőrendű bagariabőrbeli, bőrbéléssel, dupla talppal, vízmentes nyelvvél és burokkal. — Ára:

35-39-ig	40-43-ig	44-46-ig
28 pengő	31 pengő	32 pengő

Kapható kedvezményes fizetési feltételek mellett is:

Ternóczky János

cipő-üzemében

Budapest, VIII., gr. Festetics S.-u. 7.
(Mosonyi-u. sarok.) Telefon: J. 449-77.
és a **CSERKÉSZBOLT**-ban.

Pécs. Ha csak az „Eső a táborban” c. versedet küldted volna be, bizony alig tudtam volna mást írni, mint amit sejtessz: „le a lanttal!” De a másikban van hangulat. Nagy költői sikereket mégsem mernék jósolni neked. Egyébként a leveled kedves. — „Honleány.” Ha nem egy lelkes magyar leány írta volna a beküldött verset, akkor annak egy versét elretentő például leközném, de ettől a sokszor fájó kritikától visszatart az, hogy jóhiszemű kedves leányolvasónk a „költő”. Így csak azt írom: hagyja a versírást a fiúkra! Azokat jobban össze merem szidni, ha rossz verset írnak. — „Sas.”

Nagyon régen jöhetett ez a levél. Lehet, hogy már válaszoltam is reá, de mivel a válasza várók közt van, inkább mégegyszer írok, minthogy válasz nélkül maradjon. A kajaképítésre vonatkozóan már közöltem egy cikket. Jön még másik is. A rejtvénymegfejtéssel kapcsolatos kérdésed egész komplikált matematikai művelet. Igyekezni nyerni s akkor minden rendben lesz. Ami a csapatodban levő ügyeket illeti, erre csak azt mondom: igazad van, meg kell változni a dolgoknak! És e megváltoztatáshoz feltétlen szükség van a te becsületes munkádra is. Tehát fel a munkára! — **L. K. Rákospalota.** Hát hogyan emlékezném reád? Csak nem gondolod, hogy K. bátyád olyan hamar elfelejti azokat, akik olyan kedvesen teljesítették kéréseit? Az irásod is ügyes. A stílusa miatt ugyan alighanem „háromalá”-t kapnál a magyar tanár úrtól, de a sok germanizmust kijavítottuk, sőt meg is bocsájtom ez egyszer. Ugy veszem, hogy a sok tolmácsolás közben elfelejtettél magyarul. De remélem, legközelebbi irásod újra jól megtanulsz? Mikor látlak? — „A cserkészakarat minde nélkül győzedelmeskedik.” Máskor nem válaszolok, ha nem írod meg a nevedet. A szerkesztőnek mindig tudnia kell, hogy kivel levelezik. Ne félj, azért a szerk. üzenetben nem áruk el. A rejtvényeid részben szellemesek, részben azonban igen gyengék. Az a gyanum, hogy a jók nem a te műveid. Máskor, ha írsz, rendesebben írd!

Felolós szerkesztő: VIDOVSZKY KÁLMÁN.

Felolós kiadó: KOSCH BÉLA.

Kiadja a Magyar Cserkészsövetség.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Budapest, V., Hajnal-utca 6. sz. (Cserkészház.)
Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

Van már csoportképed a nagy Jamboree-ről?
?

Ha elmulasztottad eddig megszerezni, siess, még kapható a Gazdasági Hivatalnál (V., Hajnal-utca 6.) 2:30 P-ért.

Magyar Cserkész! Magadon és másokon is tudsz segíteni, ha a „TURUL” mentődoboz mindig a zsebedben van!

- A „TURUL” mentődoboz: a legpraktikusabb forma, mellényzsebben, ridiküiben könnyen elfér, méretei: 17×64×86 mm.
 - A „TURUL” mentődoboz: könnyű, mert a legfinomabb alumíniumból készült.
 - A „TURUL” mentődoboz: kicsiny és mégis az első segítségnyújtás összes kellékeit tartalmazza.
 - A „TURUL” mentődoboz: gyönyörű kiállítású, színes fedélrajzát az ábra eredeti nagyságban mutatja.
 - A „TURUL” mentődoboz: beosztása, felszerelése célszerű. (Kötszerek préselt csomagokban.)
- Beszerezhető és kiegészíthető minden gyógyszertárban és a Cserkészbolt Szövetkezetnél, BUDAPEST, V., HAJNAL-U. 6.

Az eredeti felszerelt doboz ára 2 pengő 50 fillér.

Cserkészségi **MENTŐTÁSKA** elsősegélynyújtáshoz tökéletesen felszerelve, izléses, praktikus kivitelben, beosztásos bádogdobozban, vízhatlan vászonhuzattal, váillszíjjal, ára la felszereléssel 12.50, Ila felszereléssel 11.50 P. Hiányos mentőszekrények kiegészítését vállaljuk. Postai megrendeléseket leggyorsabban elintézzük. Állandó nagy raktár mindenfajta speciális összeállítású mentőszekrényekben is. Telefon: 526-42.

Ugy a mentődobozt, mint a mentőtáskát készíti:

a „TURUL” **KÖTSZERGYÁR** Budapest, II., Erőd-u. 1-3.

A jó

iskolai és intézeti

ruha, cipő és

fehérenemű a

MAGYAR
DIVATCSAPNOK

ből való.

Budapest,

VII. ker., Rákóczi-út 74.

A jó cserkész csak ezt viseli.

Sport

és

Meinl kávé

Takarékos szüők

gyermeküknek a tanév kezdetén csak a legjobbat vásárolják!

13-18 éves fiúknak:

P 28.-től	Iskola-kosztum részére, előírtfazonokban	P 68.-től	Iskola-kosztum leányok részére, angol Ratinból, gallérral	P 88.-től	Kabátok leányok részére, elegáns, szép fazonok a leggyorszerűbbtől a legdíszelebbig	P 90.-től	Iskola-cipő boxcalfból, dupla talppal, varrott legjobbkiallításal:
P 28.-től	Iskola-kosztum részére, angol Ratinból, gallérral	P 68.-től	Iskola-cipő boxcalfból, dupla talppal, varrott legjobbkiallításal:	P 88.-től	Kabátok leányok részére, elegáns, szép fazonok a leggyorszerűbbtől a legdíszelebbig	P 90.-től	Iskola-cipő boxcalfból, dupla talppal, varrott legjobbkiallításal:
P 28.-től	Iskola-kosztum részére, angol Ratinból, gallérral	P 68.-től	Iskola-cipő boxcalfból, dupla talppal, varrott legjobbkiallításal:	P 88.-től	Kabátok leányok részére, elegáns, szép fazonok a leggyorszerűbbtől a legdíszelebbig	P 90.-től	Iskola-cipő boxcalfból, dupla talppal, varrott legjobbkiallításal:
P 28.-től	Iskola-kosztum részére, angol Ratinból, gallérral	P 68.-től	Iskola-cipő boxcalfból, dupla talppal, varrott legjobbkiallításal:	P 88.-től	Kabátok leányok részére, elegáns, szép fazonok a leggyorszerűbbtől a legdíszelebbig	P 90.-től	Iskola-cipő boxcalfból, dupla talppal, varrott legjobbkiallításal:

P 10.50	Fűtő apacsallérral, fehér v. drapp panamából	P 16. től	Fekete színen 31-35	P 21.50	Fekete színen 26-30
P 11.-	Fűtő meleg angol Tou-ring anyagból drapp v. zöltdes színen	P 16. től	Fekete színen 31-35	P 21.50	Fekete színen 26-30
P 13.50	Fűtő színes oxfordból	P 16. től	Fekete színen 31-35	P 21.50	Fekete színen 26-30
P 20.-	Fűtő színes oxfordból	P 16. től	Fekete színen 31-35	P 21.50	Fekete színen 26-30
P 2.-	Fűtő horzható, darabonként	P 16. től	Fekete színen 31-35	P 21.50	Fekete színen 26-30
P 2.-	Fűtő horzható, darabonként	P 16. től	Fekete színen 31-35	P 21.50	Fekete színen 26-30

NEUMANN M.
M. kir. udvari és kamarai szállító.
Budapest, IV. kerület, Múzeum-körút 1. szám.

Turul-Magyar Országos Biztosító Intézet Részvénytársaság

Életbiztosítási állomány 1928 év végén 35,817.000 P. Díjbevétel 1928-ban 2,574.000 P. Biztonsági alapok a f. évben 3,386.865 P.

*Élet- és járadék-biztosítás. — Takaré- és népbiztosítás. —
Gyermeknevelési-, kiházasítási-, tanulmányi segély-biztosítás.
Családi biztosítás, rokkantsági és baleseti biztosítás. — Tűz-,
jég-, szállítmány-, betörés elleni, üvegbiztosítás. — Esőbiztosítás.*

Mindennemű felvilágosítással készséggel és díjtalanul szolgál az igazgatóság:

BUDAPEST, V., KERÜLET, NÁDOR-UTCA 9.

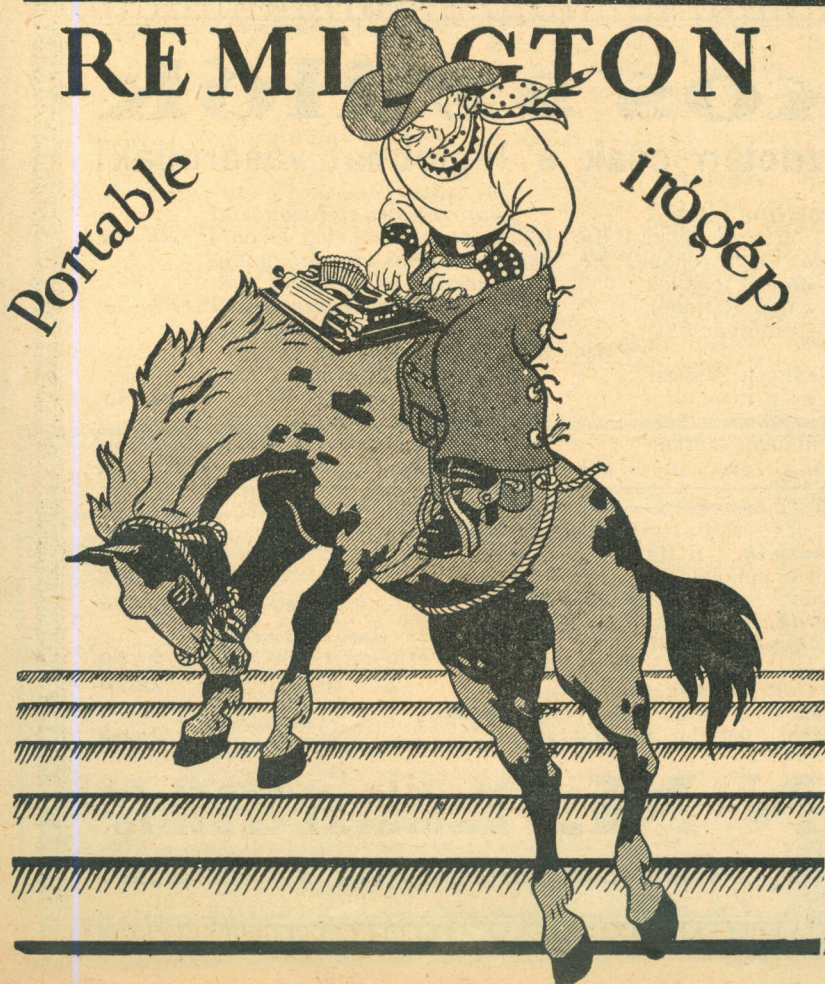
Vezérügynökségek az ország minden városában és nagyobb községében.

CSERKÉSZEK, vásároljatok PUCH kerékpárt. Legrégibb, legelterjedtebb és legjobb márka!

==== Gyári fiók: =====

Budapest, VI. ker., Liszt Ferenc-tér 9.

REMINGTON

Az egész világon ismerik és elismerik a
Remington Portable
írógép fölényét.

Nem játék! Nem miniatűr!
Hanem komoly hordozható gép a

REMINGTON PORTABLE

négysoros, standard billentyűzetű írógép.

Úgy a REMINGTON-PORTABLE,
mint a többi legújabb modelljeinket
díjmentesen, vételkényszer nélkül
mutatjuk be országszerte, kedvező
fizetési feltételek mellett, 18 havi
hitelre is.

vitész Olaszteleky Károly
Remington Írógép Rt.

Budapest, VI., Andrásy-út 12.
a Magyar Cserkészszövetség szállítója.

Írógépeink kiválóságáról véleményt adhat a
Magyar Cserkészszövetség Gazdasági Hivatala.

„CSERKÉSZBOLT“

Szövetkezet (Cserkészház, Budapest, V., Hajnal-utca 6.)
Telefon: 920-98 és 975-05. Ptk. csekksz. 34.383. Az Ifjúsági Vörös-Kereszt elárúító helye.
A Magyar Cserkészszövetség kizárólagos hivatalos szállítója.

ÁRJEGYZÉK:

Alumínium csajka, 1 literes 2.30 és 2.90, félliteres — 1.70	Kötszer, örsi felszerelés fémdobozban — — — — — 17.—
„ ételdoboz rekeszekkel, nagys. szerint 3.80, 9.80, 6.90, 5.20	Kötszer, egyszeri, nagy —.48, nagy csomag 3.20, — Turul — 2.50
„ gyorsfőző, 1 edénnyel 6.—, 2 edénnyel 13.50 és 6.90	Köpenyeg (ujjas körgaller) vízhatlan bélessel 62.—, 65.—, 71.—
„ Iekvárosdoboz — 1.—	„ 67.—, 70.—, —
„ ivópohár, lapos —.50, csőrös, fogóval 1/4 l. — 1.—	Kürt, F hangú — — — — — 18.—
„ kaveskanal sima vagy mintás —.16	Kürtzsinór, piros vagy zöld 3.20, piros-fehér-zöld — 3.80
„ kanál és villa sima vagy mintás külön-külön —.20	Lábas, örsi, 5 lit. alumínium fedővel és khaki huzattal — 15.—
„ kulacs, félliteres 2.80, u. a. patenzzárral — 3.60	Labda, stukk, bőrből — — — — — 1.20
„ „ karabinerrel félliteres 3.30, 1 literes — 3.90	Lábszárvédő, kötött, khaki, tiszta gyapjúból 3.50, — 2.60
„ „ ugyanaz filchuzattal fél l. 5.—, 1 l. — 6.—	„ fejes félcipős gyapjú 4.80 — — — — — 6.—
„ lapostányér, 210 mm —.80, mélytányér, 210 mm —.90	Morsezászló, minden színben, rúddal 1 m X 1 m — — — — — 3.—
„ só- és paprikaszóró —.64	Nadrág, 2 oldal, 2 fedelse, legombolható, hátsó és órázsebbel
„ szappantartó csuklós v. kerek —.60, négyyszög. —.50	hossza khaki lóden oliv ördögbor khaki szávolj vadászvaszon
„ teatojás —.30	40 cm 8.80 8.20 5.60
„ vajtartó, csavarmentes üvegbetéttel, nagys. sz. 2.60, 2.40, 1.60	45 cm 9.40 8.80 átlagár 5.80
Arvalányhaj — — — — — 1.—	50 cm 10.— 9.40 6.80
Ásó, gyalogsági (leszerelési anyag, amíg a készlet tart) — 1.—	55 cm 10.60 10.— 6.20
Bot, cserkész, meterbeosztással — 1.16	60 cm 11.20 10.60 6.40
„ tisztí jégcsúccsal — 2.—, 1.30	Nadrág, khaki lódenből, breeches szabás I. 13.50, II. 14.70
B. P. öregcserkész bot — — — — — 2.—	III. 15.90, IV. 17.10, V. — 18.30
Bumerang — — — — — 3.50	„ fekete kloth 2.30 fekete úszónadrág — — 3.30, 3.50
Cipő szögezett, duplatalpú turacipő bőrbéléssel — 50.— és 43.—	Nyakkendő, cserkész, barna, zöld és kék — — — — — 1.80
„ magasszárú, csattos, duplatalpú bagaria 35—39-ig — 32.—	„ apród. kék — — — — — 1.80
„ 28.—, 40—43-ig 31.—, 44—46-ig — — — — — 32.—	„ négyszögletes, zöld vagy barna delainból — — — — — 1.50
„ magasszárú zsíros tehénbőr bakancs 31—35-ig 19.—, 27.—	„ hosszú, zöld vagy barna delainból — — — — — 1.80
„ 35—39-ig 23.—, 40—46-ig — — — — — 27.—	Nyakkendőgyűrű —.60 — — — — — 1.—
„ Waterproof, magasszárú — — — — — 49.—	Örsi zászló la satinból 2.—, zászlóra állat 1.20, zászlóra
„ Haterl-mintájú félcipő, bagaria — — — — — 36.—	csapat- és örsi szám külön — — — — — 1.20
„ fűző bőrből 1.—, cethalbőrből — — — — — 1.50	Paszomány arany, vagy sarga métere 1.60, piros v. kék —.80
„ talpbetét párja papír —.20, filc —.80, soffa —.80	Ruhagomb (sima) nagy drb. —.12, kicsi —.06
„ vízhatlanító olaj 1.50, kenőcs — — — — — 1.—	Saccó kabát khaki lódenből I. 27.20, II. 28.40, III. 29.60,
Csabajáték — — — — — 8.—	IV. 30.80, V. 32.—
Csajka, khaki zománcozott, fogóval — 2.30	Sapka, pákász, ill. vízcserkész, előírásos, lódenből — 4.80
Csakánybalta 1.50, csakány — — — — — 2.—	„ farkaskölyök, előírás szerint — — — — — 1.60
Csónakszámok, fehér celluloid, darabja —.40	„ tábori, chaki köpperből — — — — — 1.60
Derekszíj angol mintajú, ontott bronz, lilimos csattal — 3.80	„ cserkészapród, khaki meltonból — — — — — 2.—
„ farkaskölyök, apródk részére — 2.40	„ Bocska tollal rendelésre — — — — — 4.80
„ csatt lilimos — — — — — 2.—	Uszósapka, zöld gummi, elől jelvényvel 3.—, evezős sapka
Evőeszköz, összerakható kan.-villa —.80, kan.-villa-kés 2.50	fehér, elől jelvényvel — — — — — 1.50
Farkaskölyök ujjas, barna, kék v. zöld nagys. sz. 10.—tól —.50	Síp, angol tisztí, 2.10, nagy oxydált 1.—, kicsi —.90
vállszalagok, minden színben — — — — — 7.40	„ Morse, változtatható, 3 hanggal 1.40, kéthangú lapos
Féjsze, amerikai 60 cm 6.40, 70 cm — — — — — 1.80	Sípzsínór, zöld, barna, szürke, fehér vagy kék — — — — — 1.30
Flanell, prima, 78 cm széles, méterenkint — — — — — 5.—	Sweaterek khaki I. 17.—, II. 18.50, III. 20.—, IV. 21.50,
„ angol gyapju — — — — — 1.60	V. 23.—, szürke III. 12.—, IV. 13.50 V. — — — — — 15.—
Fogkefecek, celluloid 1.20, alumínium — — — — — 1.—	Szalmazsák 191X112 cm 6.—, 4.50, — — — — — 4.—
Harisnya, khaki 22 cm 1.60, + cm-kint — — — — — 1.—	Szappan, keresztszervekre szóló, lemoshatatlan felirattal és
Hatszák, norveg II. borszegélyek, rezcsattok 3 zseb — 26.50	képpel — — — — — 14.—
„ norvég I. u. a. kisebb 22.—, u. a. chrónbőr szíjzattal — 23.—	Szerszámtár börtökben — — — — — 24.—, 14.—
„ Lomnicz, fenti kivitel 2 zseb 50X50 cm — — — — — 14.—	Szobor, bronzirozott gipsz, kürtös cserkész, 35 cm — 20.—
„ 50X60 — — — — — 16.—	Szövetek: lóden khaki, méterenkint 11.80, ördögbor, oliv
„ Hargita, vadászvaszon, 1 zseb, 38X38cm — 5.—	vagy barna, 66 cm széles 5.40, tisztí ruha anyag 15.— és 18.—
„ Kárpát II. 48X55 cm 2 zsebbel 10.—, Kárpát — — — — — 14.—	kamgarn 25.—, angol tisztí 45.—, körgalleranyag 16.—,
„ III. 50X50, 2 zsebbel 12.—, Kárpát IV. 60X60 — — — — — 14.—	khaki satin 2.80, köpper 1.80, vadászvaszon, 140 cm szé-
„ 60X60 cm 2 zsebbel — — — — — 14.—	les, 5.60, zsávolj métere — — — — — 4.80
Igazolványtok —.60, fémkereettel — — — — — 1.50	Takaro, drappszinu es cserkészfej beszövessel 190X140 cm 27.—
Ing khaki flanellből, 28—34 5.60, 35—40 6.—, 41—45 — 6.80	„ cca 190X135, Hernád 7.50, Körös 10.—, Tápó 14.—
„ prima angol flanellből 28 sz. 5.20 + számonként —.20	Olt — — — — — 18.—
„ gyapjúflanellből „Jamboree“ — — — — — 12.—	Tábori lámpa, gyertya és olaj használatra — — — — — 3.—
„ teli flanell — — — — — 10.—	Gyertyalámpa, összecsuksukható — — — — — 2.70
„ khaki vászonból, minden nagyságban — — — — — 5.30	Tábori acetilénlámpa — — — — — 11.—
Írnyitru, réz 25 mm —.80, 30 mm 1.—, 35 mm — 1.40	Telefondrót (500 méteres tekercs) — — — — — 1.—
„ bronz, elzárható 30 mm 2.50, 35 mm — — — — — 3.—	Térképmérő, egyszerű 2 — kerékkel, óraalakú — 4.80
„ nikkelezett, elzárható, rádiumos 80 mm 3.80, 35 mm — 4.20	Térképszögmérő Sáray-féle kombinált — 2.60
„ csónakra kardán függesztéssel — — — — — 10.—	Terkepvedő, kockázott, szegéllyel, fedővel és zsinórral — 2.80
„ Bezard-rendszer — — — — — 16.80	„ ugyanez borszegéllyel — — — — — 3.50
Jelvény cserkész, kiscserk., apród, farkaskölyök —.20, öreg- — 24.—	Thermos eredeti 1 lit. 8.—, háromnegyed lit. 5.70 féllit. — 3.50
cserk. —.40, I—II. o. —.24, II. o. —.12, különpr. — 5.40	„ félliteres gummigyűrűvel — — — — — 4.—
Kalap, cserkész, angol forma, vihárszíjjal — — — — — 6.10	„ szilárd üvegbetéttel 1 lit. 9.50, háromnegyed lit. 8.50,
„ örsvezetői, ill. öregcserkész, a fenti kivitelben, szabályszerű, prima borszíjjal — — — — — 12.—	fél liter — — — — — 4.50
„ tisztí, a fenti kivitelben, szabályszerű, prima borszíjjal 6.30, angol tisztí szürke — — — — — 12.—	„ prima betétüveg félliteres — — — — — 2.40
Kalapszíj, tisztí, prima, varrott —.80, örsvezetői, öregcserkés —.64, cserkész, bőrből —.64, cserkész, viaszvaszon csattal 20.—, kiscserkés, kék szal. —.24	Tornacipő szegélyes gummitalppal 40-ig 5.20, 40-től — 5.80
Kerékpár „Automoto“ (táskával) — — — — — 220.—	Tricot fehér torna 2.60, evezős fehér vagy khaki színben — 3.50
„ lámpa, lánc, lakat, lábpumpa, csengő, együtt — 25.—	Vállpánt öregcserkész rangjelzéssel, vagy nélkül — — — — — 1.—
Kékek: rugos fémből 1.30, angol mintájú cserkészkéz 2.— mindentudó 2.40, u. a. svájci mintájú 4.50, u. a. agancsníjjel 6.20, u. a. cserkészfej védjeggyel 4.—, vízcserkész 2.60, csigaliga — — — — — 5.—	„ ideiglenes, tisztí, vm. ker. szöv. rangjelzéssel — 1.50
Krínolin 8 mm-es 4.—, u. a. 12 mm-es 6.—, Lasso 8 mm-es 10 méter — — — — — 8.—	„ pápi — — — — — 2.50
Körgaller 92 cm 34.—, 100 cm 38.—, 108 cm 42.—, 116 cm 46.—, 120 cm — — — — — 49.—	„ számok —.08, kerületi római — — — — — .20
	Viharkabát impregnált — — — — — 26.50
	Viharszíj — — — — — 24.—
	Villanylámpatok, bothüvely nagy lensével 1.30 felső piros-fehér-zöld lensés 1.30, elől nagy lensés hüvely 1.90, szekrény hüvely 2.—, tábori hüvely 2.20, kockaszekrény — — — — — 3.40
	Villanyelem Palaba Gold elem —.90, botelem — — — — — .56
	Villanylámpaizzó —.70, —.50, —.40, —.36, —.30 — — — — — .24
	Vizesvödör vászonból 1.60, nádkarikával — — — — — 5.—
	Zászló: csapat, nemzetiszínű lilommal — — — — — 12.—
	„ raj, nemzetiszínű lilommal dupla — — — — — 18.—
	„ csónakra nemzetiszínű lilommal — — — — — 3.—

Ezenkívül kaphatók még: valamennyi kiadvány, könyv, nyomtatvány, úrlap, térkép, levelezőlap, stb.
Üdítő cukorkák, ráógummi! — Áraink helyt Budapest forgalmi adóval együtt értendő.

1929. IX. 20.

Ez az árjegyzék minden korábbi érvénytelenít!

Üde lehelet

KALODONT

legyen mindennapos ellenszerünk, hogy
fogaink szépségét megőrizzessük. 40
esztendeje bizonyítja ezen hatását a

A KÄRTEKÖNY
FOGKÖNEL ERŐSEBB

A jamboreesta otthon:

MÁRTON L.
1929.

... és a szakadó hetes eső, hideg, ködös napok a magyar fiúknak nem ártottak, mert mindnyájan a „CSERKÉSZBOLT” egyenruháját és felszerelését viseltük ...

CSERKÉSZBOLT A CSERKÉSZHÁZBAN

Budapest, Hajnal-utca hat.